

РОБЕРТ ВАН ХЮЛИК

МОТИВ С ВЪРБА

Част 23 от „Китайски загадки“

Превод от английски: Мария Груева, 1997

chitanka.info

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Да припомним, че в Китай фамилното име, изписано тук с главни букви, винаги предшества личното

ДИ Жендзие — председател на Върховния столичен съд, временно назначен за губернатор на императорската столица

МА Жун, ЦЯО Тай — полковници от императорската гвардия

ТАО Ган — главен секретар на съдилището

ЙИ Гуйлин — заможен аристократ

Госпожа ЙИ — негова съпруга

КАСИЯ — прислужничка на госпожа Йи

ХУ Бън — приятел на Йи Гуйлин

МЕЙ Лян — богат търговец и благодетел

Госпожа МЕЙ — негова съпруга

Доктор ЛЮ — популярен столичен лекар

ЮАН — пътуващ артист, кукловод

СИНЪОБЯЛО, КОРАЛ — негови дъщери

ГЛАВА I

— Небеса! — изпъшка тя и пусна обезобразената глава на мраморния под. — Колко тежък бил старият глупак! Ела, помогни ми да го избутам по-близо до стълбището.

За миг тя се вгледа в мъртвото тяло, после обърса запотеното си лице с ръкав. Прозрачната копринена нощна роба разкриваше всяка извивка на голото ѝ бяло тяло. Тя погледна нагоре.

— Най-добре да го оставим тук — каза тя. — Все едно че е паднал от стълбите. Пропуснал е някое стъпало, докато е слизал, или е получил внезапен удар, или му е призляло. Каквото си изберат. На тази възраст всичко е възможно — тя изведнъж погледна към главата: — Не, ето тук ще сложим главата му, до края на парапета — реши тя. — Така всеки ще си помисли, че се е препънал, паднал е и си е разбил черепа в острия връх на колоната. Разбра ли ме? Ох, неприятно е, по-добре го нагласи ти. Благодаря, сега е добре! Кръвта ясно изпъква на белия мрамор, няма начин да не я забележат. Сега се качи горе в библиотеката, вземи една свещ и я изпусни някъде в началото на стълбището. Внимавай, горе е дяволски тъмно!

Тя вдигна очи и проследи с тревожен поглед мъжа, който се изкачваше по стръмното каменно стълбище. То се намирало в средата на обширен салон, едва-едва осветен от един свещник, който стоеше на стенната масичка до вратата във форма на пълна луна. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди светлината на свещта да засияе през плетеницата на червения лакиран парапет. Мъжът изпусна свещта на едно от мраморните стъпала. За миг припламна светлинка и отново всичко потъна в мрак.

— Идвай бързо долу! — нетърпеливо извика жената и като прекрачи мъртвия, взе единия му пантоф и го подхвърли на мъжа, който слизаше към нея. — Дръж! Остави го някъде в средата на стълбището! Това е заключителният щрих!

ГЛАВА II

Съдията Ди мрачно се взираше в беззвездното небе. Заплашителни, ниско надвиснали облаци тегнеха върху черните очертания на закривените стрехи и назъбените стени на крепостта. Широките му плещи уморено се отпуснаха под извезаната със злато роба, когато се опря с две ръце върху внушителния парапет на мраморната тераса, осветена от обикновена маслена лампа. От града не долиташе звук.

— Императорът и дворът се изнесоха — заговори дрезгаво той. — В столицата на империята се шири духът на смъртта. Това е град на ужаса.

Изправеният до него висок мъж в бойни доспехи слушаше мълчаливо с притъмняло от тревога мъжествено лице. На желязната му ризница блестеше златна емблема с два преплетени дракона на полковник от гвардията. Той свали ръката си от дръжката на широкия меч, окачен на колана му, и побутна острия шлем назад над запотеното си чело. Дори тук, върху терасата на последния етаж на двореца, беше горещо и душно. Съдията се изправи и пъкна ръце в широките си ръкави. Но погледът му оставаше вторачен надолу, към тъмния град.

— През деня човек може да срещне само събирачите на трупове, качулатите, които теглят колите с мъртвешките. А сега през нощта по улиците бродят сенки. Град на мъртвешки сенки — той се обърна към помощника си и продължи: — И все пак там долу, Цяо Тай, в бедняшките колиби и мрачните коптори на стария град не всичко е замряло под смазващия мрак. Усещаш ли надигащото се зловоние на смъртта и разложението? Сякаш покрива целия град като саван и го души!

Цяо Тай бавно поклати глава.

— Да, това затишие е тревожно, господарю. Още през първата седмица на епидемията хората рядко се показваха навън. Но тогава поне всеки ден процесия разнасяше из улиците изваянието на Царя дракон, за да го умилостиви и да ни докара дъжд. Чувах се също

гонговете и барабаните на будисткия храм по време на молитвите към богинята на милосърдието. Всяка сутрин и всяка вечер. Вече и това не правят. Като си помисля, през последните две седмици не сме чували дори гласовете на уличните продавачи!

Съдията Ди поклати глава и се запъти към креслото до голямата мраморна маса, отрупана с папки и свитъци. Зад нея се издигаха огромните червени колони, отделящи личния му кабинет, който Ди беше преместил тук, на най-горния етаж на императорския дворец, откъдето се виждаше целият столичен град. Той седна в креслото и златната губернаторска емблема на високата му шапка с полюшващи се краища тихо прозвънна. Съдията придърпа твърдата бродирана яка на официалната си роба и измърмори:

— Не може да се диша в този запарен мръсен въздух — погледна към Цяо Тай и попита тревожно: — Тао Ган подготви ли доклада на нощната стража за днес?

Полковникът се наведе над масата, вдигна един полуразгънат свитък и бръчка на безпокойство проряза челото му:

— Броят на умрелите продължава да расте, господарю. Най-уязвими са мъжете и младежите. Жените и децата са доста по-малко.

Съдията безпомощно разтвори ръце:

— Ние почти нищо не знаем за това, как се пръска заразата — въздъхна той. — Някои смятат, че замърсеният въздух я пренася, други твърдят, че е водата, трети казват, че плъховете играят някаква роля... Вече от три седмици съм назначен за губернатор, а не съм успял да сторя нищо, абсолютно нищо! — той гневно подръпна сивеещите си мустаци. — Управителят на централния пазар днес се оплака, че не може да се справи с разпределението на храната. Казах му, че трябва да се справи, на всяка цена. За жалост никой не може да замени търговеца Мей. Шепата сановници, останали в града, не се ползват с доверието на хората. Злополуката с Мей е истинско бедствие за нас, Цяо Тай.

— Да, господин Мей наистина беше организирал много добре разпределението на ориза, господарю. И понеже е изключително богат, при нужда дори купуваше цели коли месо и зеленчуци по цените на черната борса. Колко жалко — да падне по стълбите, и то в собствения си дом!

— Вероятно е получил удар — каза съдията — или пък му е прилошало. Едва ли просто е пропуснал някое стъпало. Често съм го наблюдавал, докато работи, и съм се уверил, че за неговата възраст зрението му беше доста добро. С този нещастен случай губим един много ценен мъж, и то в момент, когато имаме най-голяма нужда от него — Ди отпи глътка от чая, който Цяо Тай му беше налял, и продължи: — Един прочул се напоследък доктор, доколкото си спомням, Лю му беше името, е присъствал на инцидента. Изглежда, той е семейният лекар. Открий къде живее, Цяо Тай, и му кажи, че искам да поговоря с него. Имах високо мнение за търговеца Мей и бих желал да попитам доктора може ли да се направи нещо за вдовицата му.

— Със смъртта на Мей изгасва един от трите най-стари рода в града — обади се сух глас зад съдията. Висок слаб мъж, леко прегърбен, безшумно се бе появил на терасата. Беше в кафява роба с широка яка и златни везани кантове, указващи ранга му на главен секретар. На главата си носеше висока шапка от черна коприна. Лицето му беше дългнесто, насмешливо, украсено с тънки мустачки и къса заострена брадица. Като подръпваше трите косъма, които висяха от брадавицата на лявата му буза, той продължи:

— Мей е имал двама синове, починали невръстни, и тъй като от втория си брак няма деца, наследник е един далечен братовчед.

— Вече си успял да проучиш досието му, Тао Ган? — удивено запита съдията. — Та ние едва днес сутринта научихме, че Мей е починал през нощта.

— Проучих досието на семейство Мей още преди месец, господарю — с равен глас отвърна слабият мъж. — През последните шест седмици посвещавах по една нощ, за да изуча историите на всички видни семейства.

— Виждал съм досиетата в архивите на канцеларията — намеси се Цяо Тай. — Повечето от тях запълват по няколко от големите кутии за документи! Само за една от тях ти трябва цяла нощ.

— Понякога да. Но аз и без това не спя много, а тези досиета бяха забавно четиво. Дори много забавно.

Съдията Ди се вгледа учудено в слабия си помощник. Този тих човек, много пестелив на думи, от години беше на служба при него, но той непрестанно откриваше нови, изненадващи черти в характера му.

— Сега, след като семейство Мей угасна, от старите родове остават само Йи и Ху — обади се той.

Тао Ган кимна.

— Преди сто години трите рода управлявали с желязна ръка тази част на империята. Това е било през смутния период на вътрешните междуособици и варварските нашествия преди възцаряването на сегашната ни династия, доста преди градът да бъде избран за императорска столица.

Съдията поглади брадата си.

— Странно нещо е така нареченият стар свят. За тези хора всеки, който не принадлежи към рода им, е чужд — предполагам, дори и нашият император. Чувам, че помежду си те още се обръщали със старинни благороднически титли, употребявали някакъв свой собствен език.

— Те преднамерено отказват да приемат настоящето — обясни Тао Ган. — Държат се здраво един за друг и никога не заемат никакъв държавен пост. Няма голямо потомство, но за съжаление плътското смешение между господари и прислуга е твърде разпространено — остатък от стария, непорядъчен начин на живот. Посред огромната, гъмжаща от живот столица обитават някакъв свой малък отделен свят. Съвсем различен!

— Търговецът Мей беше изключение — замислено каза Ди. — Той се отнасяше много сериозно към гражданските си задължения, а с Йи и Ху изобщо не съм се срещал...

Цяо Тай, който до този момент бе слушал мълчаливо, се намеси:

— Хората от долната част на града приемат смъртта на Мей като лошо предзнаменование, господарю. Твърдо са убедени, че съдбите на старите родове са свързани по някакъв загадъчен начин с участието на този град, който са управлявали. От уста на уста се предава една песничка, предсказваща според някои, че и трите семейства ще се затрият. Хората от улицата раздуват предсказанието до трагедия — това щяло да означава край на града. Чисти глупости, разбира се!

— Уличните песни са странно нещо — забеляза съди ята. — Никой не знае как и къде се създават, а току избликнат и плъзнат като пожар. Каква точно е тази песен, Цяо Тай?

— Ами съвсем простичка, от пет стиха, господарю:

Едно, две, три

Ху, Мей, Йи.

Единият остана без легло, вторият остана без око, третият глава си няма.

— И понеже Мей умря с разбит череп, чиновниците от канцеларията са убедени, че последният стих се отнася за него.

— Във времена като сегашните — угрижен рече Ди — хората вярват на всевъзможни слухове. Какво докладват стражниците за положението в града?

— Можеше да бъде и по-зле, господарю — отвърна Цяо Тай. — Не е имало грабежи от хранителните складове, по-сериозни кражби или насилие. С Ма Жун сме готови да посрещнем сериозни размирици. Условията са идеални за престъпниците, защото доста хора трябва, за да следят за изгарянето на трупове на общата клада, и се наложи да съкратя състава на нощните патрули. А повечето богати семейства толкова бързат да напуснат града, че не вземат всички необходими предпазни мерки, за да се опази собствеността, която оставят.

Тао Ган сви устни и добави:

— А и оставащите са съкратили прислугата си до основния персонал. Рай за крадците, това представлява сега градът. Но за щастие още нито един крадец не се е възползвал.

— Да не се заблуждаваме от настоящото затишие — мрачно изрече съдията. — Засега хората са сащисани от страх, но всеки миг може да избие безумна паника. И тогава насилието и кръвопролитията ще залееят града.

— Двамата с брат Ма въведохме добра система за подаване на сигнал за тревога, господарю — побърза да вметне Цяо Тай. — Стражниците са заели стратегически позиции и в стария, и в новия град. Постовете не са много, но офицерите са опитни, добре подготвени. Ще можем, надявам се, да пресечем в зародиш всяка безредица. И тъй като военният закон разрешава правосъдие по бързата процедура, ние...

Съдията Ди вдигна ръка.

— Чуйте! — възкликна той. — Нима все още има улични певци?

От улицата долу долиташе нежен и омайващ момински глас с акомпанимент на струнен инструмент. Думите едва се долавяха:

Моля те, не ме гълчи,
скъпа госпожо Луна,

че толкоз скоро закрих
прозореца си за твоите
нежни лъчи.

Но най-сладката тъга
никога...

Гласът замлъкна и веднага след това се чу остър, ужасен писък.
Съдията Ди направи знак на Цяо Тай и той бързо се завтече по
стълбището.

ГЛАВА III

Момичето, притиснало китарата към голата си гръд, отново изпищя. Черната качулка на първия мъж се отметна назад и разкри червено подпухнало лице, изпъстрено с големи сини петна. Той вдигна ръчищата си, черните му ръкави се развяха и мъжът се надвеси над момичето. Девойката отчаяно се оглеждаше в тясната, едва осветена уличка. Изведнъж вторият закачулен дръпна другаря си за ръкава. Иззад ъгъла се бе подал слаб мъж, облечен в скъпа дреха от син брокат. Двете черни сенки се стопиха в мрака на съседната уличка. Момичето се хвърли към мъжа в синята дреха.

— Те са болни! Лицата им бяха страшни!

Мъжът я потупа успокоително с дългата си тясна длан. Върху бледото му лице играеше усмивка на човек, който се забавлява. Мустаците му бяха катранено черни, брадичката — къса и заострена. На главата си носеше квадратна шапка от черна коприна.

— Не се страхувай, мила! — с приветлив нежен глас каза той. — С мен си в безопасност.

Момичето се разплака. Мъжът придърпа краищата на разтворилия се, закърпен на места жакет от зелен брокат и оправи дългата ѝ плисирана пола от избеляла черна коприна. После докосна плоската червена кутия от свинска кожа, която притискаше към гърдите си, и добави:

— Успокой се, аз съм лекар!

Момичето избърса лицето си и за пръв път вдигна очи към мъжа. Изглеждаше порядъчен и възпитан господин с благородна осанка въпреки тесните, леко приведени рамене.

— Съжалявам, ваша милост. Мислех, че поне тук, до двореца, ще бъда в безопасност. Тази нощ вече ме изплашиха толкова... Тъкмо се бях посъвзела и запях една песничка, когато тези ужасни събирачи на трупове...

— Бъди по-внимателна — меко каза мъжът. — На лявата ти гръд има лоша синина.

Момичето бързо прикри гърдите си.

— Това е нищо... — заекна тя. — Трябва да се намаже, аз ще се погрижа за теб, мила. Ти си много млада, на шестнайсет години си, нали?

Момичето кимна.

— Много ви благодаря, господине, но по-добре да си вървя.

Той направи крачка напред и сложи ръка на рамото ѝ. После се приближи още повече и каза:

— Я виж, че ти си била хубавица! — тя се дръпна назад, но той я стисна за рамото. — Не, не, ще дойдеш с мен, скъпа! Повярвай на доктор Лю, той добре ще се погрижи за теб. Живея съвсем наблизко и може и да си изкараш някой сребърник...

Тя го отблъсна.

— Оставете ме на мира! Аз не съм уличница, аз съм...

— Недей да се правиш на толкова благоразумна, миличка — остро я прекъсна мъжът.

Тя се помъчи да се отскубне. Жакетът ѝ отново се разтвори.

— Оставете ме! — извика тя.

Той хвана здраво яката ѝ с една ръка, а с другата похотливо стисна гърдата ѝ. Момичето извика от болка. По калдъръма прокълтяха стъпки на железни ботуши. Никой извика:

— Какво става тук?

Лекарят побърза да пусне девойката. Тя огледа появилия се великан със заострен шлем, притисна китарата още по-плътно към гърдите си, прибра дългата си пола и бързо изчезна в уличката. През съдраната ѝ пола Цяо Тай зърна голо бедро.

— Не може човек да изпълнява лекарските си задължения! — троснато заяви слабият мъж. — Смятах, че тези долни същества от помийните ями нямат право свободно да се разхождат по улиците!

Цяо Тай погледна през рамо към двамата пазачи от вратата на двореца, които го бяха придружили, и им нареди да се върнат. Измери неодобрително с очи лекаря, дланта му легна върху дръжката на меч.

— Името ви моля? — вежливо попита той.

— Аз съм доктор Лю, живея в източната част на този квартал. Би трябвало да се оплача от тази жена, че се опита да ми се натрапи, но много бързам и...

— Доктор Лю ли казахте? Чудесно! Върховният съдия желае да поговори с вас.

— Голяма чест е за мен, полковник. Може би утре рано сутринта...

— Не, още сега! Той е в кабинета си, докторе.

— Отивах при пациент, ваша милост. Много е вероятно да се е заразил, а е влиятелна личност... Той...

— Ще си измрат като плъхове, все едно влиятелни или не. Следвайте ме!

ГЛАВА IV

Цяо Тай се изкачваше по мраморните стъпала към терасата на четвъртия етаж. Пристъпваше бавно, беше на крак от ранни зори. Доктор Лю го следваше. Завариха съдията Ди прав, сведен над голяма карта. До него със свитък листа в ръка чакаше Тао Ган. Докторът коленичи на най-горното стъпало.

— Беше някакво момиче, улична певица, господарю — докладва Цяо Тай. — Този мъж твърди, че му се натрапвала. Това е доктор Лю, с когото желаете да говорите.

Съдията бегло погледна коленичилиия мъж.

— Къде е жената?

— Избяга, господарю.

— Добре — каза съдията, отпусна се в креслото и се обърна към доктора: — Станете!

Лю побърза да се изправи и пристъпи на терасата. Пъхнал почтително ръце в дългите си брокатени ръкави, направи дълбок поклон пред масата, зад която седеше магистратът. Съдията Ди го наблюдаваше мълчаливо и поглаждаше бакенбардите си.

— Какво точно се случи преди малко на улицата, докторе? — най-сетне попита той.

— Бях тръгнал при пациент, ваше превъзходителство, ето — нося и кутията с лекарствата и рецептите — Лю извади плоската червена кутия и я показа на съдията. — Когато стигнах до ъгъла, видях една жена, обградена от двама мъже в черно, събирачи на трупове. Прогоних натрапниците и жената реши да се възползва от случая. Беше уличница и уж ми благодари, а всъщност ми се предлагаше. Казах и да ме остави на мира, а тя се вкопчи в ръката ми и не искаше да ме пусне. Принудих се да я отблъсна и тя се разkreщя. Искаше да направи скандал, за да изкопчи пари, естествено. За щастие тъкмо тогава се появи вашият полковник и тя избяга.

Цяо Тай отвори уста, но съдията му кимна и се обърна към лекаря:

— Исках да поговоря с вас, докторе, за да науча нещо повече за кончината на търговеца Мей тази нощ. Както бях уведомен, вие сте били в къщата.

Лю тъжно поклати глава.

— Не, ваше превъзходителство, не присъствах лично на злощастния инцидент. Ужасна загуба не само за...

— Регистраторът на смъртните случаи ми каза, че сте били там! — остро го прекъсна съдията.

— Аз наистина бях в резиденцията на господин Мей, ваше превъзходителство. В западното крило, ако трябва да бъда съвсем точен. Нещастieto се случи в другия край на дома, в източното крило.

— Добре, разкажете цялата история.

— Разбира се, ваше превъзходителство. Господин Мей ме беше повикал рано вечерта, някъде към седем, искаше да прегледам домоуправителя му. Старият човек изпълнявал обичайните си задължения, кога то внезапно му приляло, и господин Мей му наредил да си легне веднага. В подобно време човек е склонен да мисли... най-лошото. Прегледах домоуправителя и установих признаци на лека треска, често явление по това време на годината. Тогава господин Мей любезно ме покани да остана за вечеря. Тъй като домоуправителят беше на легло, а цялата прислуга е изпратена в планината, прислужваше ни самата госпожа Мей. Неловко положение, да те обслужва господарката на дома... И така, станахме от масата около девет часа и господин Мей заяви, че отива в библиотеката на втория етаж в източното крило. Каза, че ще почете и ще спи там на дивана. „Имах доста тежък ден — заяви той на жена си. — Тази нощ се наспи добре в голямата спалня.“ Господин Мей беше много внимателен съпруг, ваше превъзходителство. При всички обстоятелства! — Лю въздъхна и продължи: — На тръгване минах през стаята на домоуправителя, тя се намира непосредствено до главния вход. Не ми хареса състоянието му, треската му се бе усилила. Веднага му дадох успокоително и приседнах до постелята му, за да изчакам въздействието на лекарството. В дома цареше мъртвешко спокойствие, нещо съвсем необичайно, защото там винаги е много оживено. Доста зловеща атмосфера, си помислих. Изведнъж чух женски писък. Изтичах навън и в централния двор заварих госпожа Мей в ужасно състояние.

— По кое време беше?

— Към десет часа, ваше превъзходителство. Хлипайки, тя ми каза, че току-що открила съпруга си проснат в подножието на мраморното стълбище в салона. Не дишал. Докато ме водеше натам, разказа, че тръгнала да види дали съпругът ѝ в библиотеката не се нуждае от нещо, преди тя самата да се оттегли в главната спалня. И го заварила паднал на пода в салона. Изпищяла и се затичала към главния вход с надеждата, че домоуправителят се е пооправил и...

— Добре, приемаме, че е било точно така. Вие прегледахте ли тялото?

— Бегло, ваше превъзходителство. Главата се беше ударила в заострения връх на лявата от двете колони, с които завършва парапетът на стълбището. Веднага установих, че челната кост е счупена и че смъртта е настъпила мигновено. Може би е получил удар, докато е слизал по стълбите, тъй като видях изпусната свещ в горния край на стълбището, а един от пантофите му се бе изхлузил в средата на стълбите. Трябва честно да ви кажа, ваше превъзходителство, че това не е съвсем неочаквано. Господин Мей напоследък се оплакваше от силно главоболие и аз го посъветвах да си почине малко, тъй като все пак приближаваше седемдесет години. Но той не ме послуша, настояваше лично да надзирава разпределението на храната всеки ден от сутрин до вечер. И търпеливо изслушваше оплакванията на цялата шумна тълпа. Толкова го уважаваха всички! Велик благотворител! Каква ужасна загуба!

— Да, така е. Какво направихте след това?

— Приготвих успокоително за госпожа Мей, после отново прегледах стария домоуправител, установих, че спи спокойно, и посъветвах госпожа Мей да не пипа нищо. Оттам отидох право в градското съдилище, за да повикам регистратора. Там всички бяха много заети и не успях да го открия, а някой ми каза, че надзиравал общата клада. Така че се прибрах у дома и рано тази сутрин отново се явих в съдилището. Този път заварих регистратора и го отведох в дома на господин Мей. За щастие домоуправителят се чувстваше доста по-добре и отиде да повика гробарите. Регистраторът на смъртните случаи направи огледа на тялото в мое присъствие. Откри, че е...

— Да, да, зная, четох доклада му. Добре, господин Лю, това е всичко. Тревожа се за госпожа Мей. Тя ще има нужда от помощ, за да

уреди погребението и всичко останало. Предайте ѝ, докторе, че ще изпратя няколко служители от канцеларията да ѝ помогнат.

— Много сте внимателен, ваше превъзходителство. Тя дълбоко ще оцени помощта ви.

Доктор Лю се поклони ниско и тръгна надолу по мраморните стълби.

— Ах, какъв мазник! — избухна Цяо Тай. — Това, дете го разказа, че спасил момичето от двамата качулати, е долна лъжа! Освен това той ѝ се натрапваше, а не тя на него!

— Разбрах — отвърна съдията Ди. — Не е много приятна личност този доктор. Затова го разпитах толкова подробно. И въпреки славата му на много учен човек не бих се консултирал точно с него по една точка от доклада на лекаря, която доста ме зачуди. Би ли ми подал този доклад, Тао Ган? Някъде там е, между документите.

Тао Ган разрови свитъците, извади официалния формуляр, попълнен от съдебния лекар, и го подаде на съдията.

— Кратко и точно, както обикновено — одобрително кимна съдията Ди, докато преглеждаше доклада: — Слушайте:

Тяло на Мей Лян; професия: търговец; възраст: шейсет и девет години. Напълно разтрошена челна кост от удар във върха на колоната, с която завършва парапети на стълбището. Няколко сиви косъма и засъхнала кръв открити полепнали по заострения връх на споменатата колона. Черни петна на лявата буза, вероятно от сажди или черна боя. Левият и десният хълбок лошо ударени, други синини по краката, гърба и раменете. Вероятно заключение: смърт при нещастен случай.

Той остави документа на масата и каза бавно:

— Нараняванията, естествено, са причинени от падането по стълбите. Чудя се откъде са тези черни петна.

— Старият човек е бил преди това в библиотеката, нали? — обади се Цяо Тай. — Може би е писал нещо и се е изцапал с туш.

— Когато човек размива и стърже калъпче туш, наоколо не винаги е идеално чисто — допълни Тао Ган. — Може просто да се е опръскал.

— Би могло и това да е обяснението — съгласи се съдията Ди. — Между другото стражниците запечатаха ли всички отвори на канализацията, Цяо Тай?

— В горната част на града отворите са с железни решетки, господарю, и никакъв плъх не би могъл да се промъкне през тях. Днес следобед нашите хора започнаха да запечатват и отворите в стария град. Имам среща по-късно с Ма Жун, за да отидем там и да видим как вървят работите.

— Добре. Когато се върнете, елате и двамата при мен. С Тао Ган трябва да прехвърлим доста административни въпроси и, предполагам, едва ли ще свършим преди полунощ.

ГЛАВА V

Ма Жун намръщено се взираше в каничката с вино, която държеше в мощната си десница.

— О, небеса, да наречеш тази дупка „Обител на Петте благословии“! — изломоти той. — Брат Цяо можеше да избере някое по-свастно място. Но пък е вярно, че свастно място днес не се намира лесно.

Той отпи от евтиния остър алкохол, намръщи се и тръсна чашата на масата. Протегна се и юнашки се прозина — през последната седмица му се падаха по няколко часа сън на нощ. Беше едър като канара мъжага, по-висок и от Цяо Тай. Яки мишци издуваха стегнатата му плетена ризница. Беше пъхнал златната си емблема под шлема, за да не се налага да отговаря на задължителните поздрави на всеки срещнат стражник по улицата. Кръстоса ръце и мрачно огледа дългата тясна кръчма, осветена от евтината глинена лампа върху тезгяха от грубо издялани дъски. Паяжини висяха от гредите на прихлупения таван, спареният въздух миришеше на граниво и на евтин алкохол. Кръчмарят, начумерен гърбушко, се изгуби някъде във вътрешната стая, след като сервира на Ма Жун.

Единственият друг посетител бе възрастен мъж, седнал сам на една маса в дъното. Той сякаш нарочно не обръщаше никакво внимание на Ма Жун и съсредоточено съзерцаваше гиздаво облечена марионетка, която държеше в ръката си. Още две кукли лежах на масата пред него. Беше с дрипави панталони и сини памучна куртка, която почти се сливаше с избелялото синьо на завесата зад него. На главата му бе нахлупена омърляна черна шапка, изпод която стърчеше рошава посивяла коса. Върху дясното му рамо клечеше кафява майmunка, която сякаш не одобряваше изпитателния поглед на Ма Жун. По едно време тя повдигна вежди, така че стегнатата кожа побеля, а черният гребен на главата и щръкна нагоре. Оголи зъби, уви пухкавата си опашка около врата на господаря си и нададе

пронизителен писък. Тогава мъжът изглежда вторачено и насмешливо Ма Жун и произнесе с нисък школуван глас:

— Ако желаеш да си поръчаш още една каничка вино, войнико, просто извикай. Кръчмарят е в задната стая и успокоява старата си жена, която е много разстроена, защото от насрещната къща преди половин час изнесоха трима мъртъвци.

— Нека си я успокоява! — ядно отвърна Ма Жун. — Стига ми и една чаша от тази бълвоч, за да ме държи за дълго далеч оттук.

— Тихо! — нежно сгълча човекът маймунката, като я потупа по малката кръгла главица. — Тази кръчма е за непридирчиви посетители, войнико, и за хора с по-леки кесии. Но пък е на удобно място, точно между горната и долната част на града.

— Трябва да си голям шегобиец, за да я наречеш „Обител на Петте благословии“!

— Петте благословии — замислено повтори мъжът: — пари, висок пост, дълъг живот, здраве и много деца. Защо пък да не я нарекат така, войнико? Долепена е за задната стена на последната голяма къща. Отсреща започват бордеите. Кръчмата е един вид пограничен камък, който разпределя петте благословии между бедни и богати. Пари, висок пост, дълъг живот и здраве за богатите. Много деца, прекалено много, за бедните. Четири към едно. Но пък бедните не се оплакват. И едното им е предостатъчно!

Той постави куклата на масата и с няколко ловки движения на дългите си сръчни пръсти отдели главата ѝ. Ма Жун стана и отиде на масата му. Седна на стола срещу него и рече:

— Хубав занаят имаш! Винаги съм обичал добрите куклени представления. И съм се чудел как изобразявате бой с мечове. Какво търсиш?

Мъжът усилено ровеше в една бамбукова кошница.

— Не мога да намеря подходяща глава! — сопна се кукловодът. — Искам истински злодей, като в живота. Ето го тялото, нали виждаш! Голям як мъж, жаден за всичко. Но не мога да намеря подходяща глава.

— По дяволите, та това е лесно! Всичките ви злодеи са с ей такава муцуна — и Ма Жун изду бузи, ококори страховито очи и се озъби злобно.

Кукловодът го изгледа презрително.

— Вярно, на сцената е така. В театъра всички артисти и артистки са ясно разпределени на добри и лоши. Но моите кукли са нещо повече от актьори, войнико. Аз искам те да представляват истински човешки същества в миниатюр. Затова не ми трябва сценични злодеи. Разбираш ли?

— Честно казано, не. Но ти си майстор и си знаеш работата. Как се казваш впрочем?

— Викат ми Юан, Юан Кукловода. От стария град — той захвърли куклата в кошницата и попита: — Познаваш ли стария град?

— Не много добре. Тази вечер ще ходя там.

— Добре се вгледай в тамошните хора, войнико! Виж обитателите на схлупените влажни бордеи, на изоставените мази, почти целите под земята. Аз ги предпочитам пред обитателите на накипрените богаташки домове. При всички случаи! — и като почесваше маймунката по пухкавата козина на гърба, добави замислено: — Бедните винаги са заети с грижата да напълнят стомасите си, това ги поглъща изцяло и не им остава време да измислят жестоки забавления за преситени апетити. Както го правят онези от къщата зад нас! — и той посочи с пръст през рамо.

— Какво знаеш за тях? — небрежно попита Ма Жун. „Този явно е досадник, дано Цяо Тай се появи по скоро“, мислеше си той.

— Повече, отколкото си мислиш, войнико — отвърна Юан. — Тук зад завесата в стената има процеп. Вижда се част от вътрешния двор, всъщност галерията около него. Случайно може и да зърнеш някои от доста странните неща, които се случват там.

— Глупости! — рече раздражено Ма Жун.

Мъжът сви тесните си рамене.

— Погледни сам.

Той се обърна на стола си, хвана синята завеса на стената и я поиздърпа. Надникна, после се обърна към Ма Жун:

— Гледай как се забавляват богатите!

Любопитството на Ма Жун беше събудено против волята му, той стана и доближи лице до процепа, който му бе показал кукловодът. Неволно затаи дъх. През малката назъбена дупка в тухлената стена видя полутъмна галерия с покрив от червени керемиди. В дъното се виждаше нещо като еркер с високи прозорци, закрити от бамбукови щори. Отляво и отдясно се точеха редици червени лакирани колони. С

безмълвен ужас Ма Жун се взря в една висока слаба фигура, изправена в средата на галерията с гръб към него. Беше мъж, облечен в черна копринена роба, стиснал дълъг камшик. С механични отсечени движения налагаше голото тяло на жена, просната по корем върху ниско легло. Дългата ѝ черна коса се стелеше по червените плочки. Гърбът и бедрата ѝ бяха облени в кръв. Внезапно мъжът спря и ръката му с камшика застина във въздуха. Две големи птици прелетяха между колоните, размахвайки лениво дългите си ярко обагрени криле.

Ма Жун изпсува и се обърна.

— Ела с мен, ще го пипнем този мръсник! — изруга той и разтърси кукловода, който го беше хванал за ръкава. — Не се страхувай, аз съм полковник от гвардията.

— Няма смисъл да бързаме — отвърна невъзмутимо Юан. — Ето го негодника — и с ловко движение дръпна докрай синята завеса. Показа се четвъртита кутия, поставена върху висок триножник. На предната ѝ страна, изрисувана като тухлена стена, имаше процеп. — Това е моят малък куклен театър — обясни Юан, докато наблюдаваше с усмивка обърканото изражение на Ма Жун.

— Да ме вземат дяволите! — избухна високият мъж. Кукловодът попипа задната част на кутията и добави:

— Имам повече от трийсет сценки тук. Все от едно време. Я погледни пак!

Ма Жун притисна буза до процепа и видя елегантна вила на брега на река с израсли наоколо върби. Дългите им клони се полюшваха на лекия ветрец. Появи се малка лодка. Някакъв мъж със сламена шапка гребеше, отдалечавайки се от брега. В задната част на лодката седеше красиво момиче. Внезапно балконската врата на вилата се разтвори и се показа мъж с дълга бяла брада. После настана пълен мрак.

— Свещта изгоря, край на представлението. Понеже беше толкова кратко, е безплатно.

— Как си успял да направиш фигурите толкова истински? И как, по дяволите, ги движиш?

— Изрязвам ги от картон, но добавям тук-там сенки. Получава се една особена дълбочина. Мое изобретение. А фигурите движа, като им опъвам конците от конски косми. Нужни са чевръсти пръсти, но освен това...

Той замълча и се огледа. Вратата се отвори широко и в кръчмата влезе висока стройна девойка.

ГЛАВА VI

Тя стоеше неподвижно и оглеждаше високомерно помещението с големите си искрящи очи. Беше облечена доста бедно, със зелен жакет от износен брокат и плисирана черна пола от избеляла коприна. Жакетът беше разтворен отпред и откриваше горната част на пищните ѝ гърди, стегнати в черен корсаж. Изящно изваяното заоблено лице беше твърде бледо и тази бледност още повече подчертаваше червенината на полуразтворените ѝ плътни устни. Блестящата черна коса бе небрежно сресана назад и прибрана на тила, откривайки гладко чело. Ма Жун я гледаше омаян. Струваше му се, че никога не е виж дал по-красиво момиче. Въпреки бедното си облекло беше с царствена осанка. Докато погледът му обхождаше тънкия кръст и заоблените ѝ бедра, изведнъж си даде сметка, че просто я наблюдава, без мислено да я съблича, какъвто си му беше навикът. Тя събуждаше в него странна смесица от респект и привличане, каквато до този момент не бе изпитвал. „Изглежда, наистина остарявам!“ — помисли си той. Малката маймунка надаваше пронизителни писъци.

— Стой мирно! — скара ѝ се кукловодът. Гласът му беше загубил школувания си актьорски тембър.

След като огледа заведението, момичето се отправи към тезгяха с решителна стъпка, като копринената ѝ пола се усукваше около заоблените стройни бедра. То вдигна делвата с вино и я тропна на тезгяха. Кръчмарят се появи веднага, в първия миг погледна недоверчиво посетителката, но изведнъж навъсеното му лице просия. С любезна усмивка ѝ напълни чашата. Тя я пресуши на един дъх и му я подаде да я напълни отново.

— Добра глътка има момата! — с развеселена усмивка подметна Ма Жун на кукловода, без да сваля поглед от нея.

Тя явно долови втренчения му поглед, защото се извърна и го огледа от главата до петите без всякакво притеснение. На Ма Жун много му се искаше да заговори това прелестно създание, но в нея имаше нещо, което го държеше нащрек. Девојката повдигна дългите

си извити вежди, тръсна глава, обърна се отново към кръчмаря и му каза нещо. Той се ухили и извади изпод тезгяха дълбока паница с туршия. Тя взе пръчици за хранене и започна да яде с видимо удоволствие. Ма Жун я наблюдаваше възхитен. Най-сетне се обърна към кукловода:

— Познавате ли я?

Юан подръпна края на оределите си посивели мустаци и отвърна:

— Не толкова добре, колкото ми се иска.

Ма Жун тъкмо се канеше да подметне някаква шега за старите пръчове, когато на улицата се разнесоха грубиянски гласове. Вратата се отвори с трясък и в кръчмата нахълтаха четирима нехранимайковци.

— Четири кани... — започна единият, но внезапно спря и се опули в момичето, мачкайки с пръсти мазната си брада. Толкова се заплесна по нея, че дори не видя Ма Жун и кукловода в дъното на кръчмата. Похотлива усмивка изкриви злобната му уста. — О, да, ще цапнем по голяма кана силно вино! — извика той към останалите. — А после и това загладено пиленце! Хайде, братя!

Мъжете заобиколиха момичето. Брадатият го стисна за лакътя с косматата си длан.

— Голям късмет извади тази вечер, скъпа. Четирима мъже са на твое разположение. Мъже и половина!

Момичето остави чашата на тезгяха, изгледа ръката, хванала лакътя му, и каза с равен глас:

— Долу тази мръсна лапа от мен!

Четиримата се разсмяха.

— Първо ще трябва да я понапердашим — извика един як набит мъжага. — Така месото става по-крехко!

Ма Жун скочи. Сега ще видят тези негодници! Но кракът на кукловода се стрелна напред и той се препъна в него. Строполи се ничком на пода между две маси, като при падането строши и един стол. Шлемът му се изхлузи, а когато се опита да стане, главата му се удари в ръба на масата. Падна отново и остана замаян на пода. Чу, че някой извика: „Ох, ръката ми!... Мръсна кучка!“ Последваха нови викове и дивашки ругатни. Вратата се тресна, от тавана се посипа мазилка. След това настъпи тишина. Ма Жун се изправи. Не можеше да повярва на очите си. От четиримата разбойници нямаше следа, а

девойката си стоеше при тезгяха, сякаш нищо не се бе случило. Стискаше в ръка чашата си, а кръчмарят забързано я пълнеше. Ма Жун забеляза, че десният ѝ ръкав е изцапан с кръв. Той вдигна шлема си, обърна се към кукловода и изръмжа:

— Тя е ранена! Много гаден номер ми сви, приятел! Ако беше по-млад, щях...

— Седни — спокойно му каза мъжът. — Направих го за твое добро. Човек никога не трябва да се намесва в бой, когато едната от страните е с тежки ръкави. Можеше да бъдеш ранен, лошо ранен, полковник.

Ма Жун седна, вече съвсем изумен.

— Тя се оправи лесно с тях — обясни Юан. — Само счупи ръката на брадатия. Останалите си плюха на петите, преди истински да се бе развъртяла.

Ма Жун замислено опипа цицината на главата си. Знаеше какво представляват тежките ръкави. Законът забраняваше на обикновените граждани да носят ножове или друго хладно оръжие — наказанието беше бой с камшик. Затова някои жени от простолудието се бяха усъвършенствали в специално бойно изкуство. Носеха в ръкавите си железни топки с размер на голямо яйце и стискайки краищата на ръкавите, все едно държаха във всяка ръка къса тежка сопа. С продължителни тренировки се учеха да улучват всяка точка от тялото на противника с виртуозна точност. Чупеха ръце и рамене, ако се наложеше, и убиваха, прекършвайки вратове със страшното си оръжие.

— Трябваше просто да ми кажеш, вместо да ме спъваш — ядно измърмори Ма Жун.

— Ти така се хвърли да помагаш, полковнико... — сухо отвърна Юан.

Момичето извади желязната топка от десния си ръкав и я постави на тезгяха. После се зае да изчисти кървавото петно в легена за миене на съдове. Явно ѝ беше трудно. Кръчмарят отново бе изчезнал. Ма Жун стана и се отпрати към тезгяха.

Тя го стрелна с поглед, сви рамене и протегна ръка към него. Докато плакнеше ръкава ѝ, на Ма Жун му се прииска да ѝ каже, че ако си съблече жакета, работата ще стане много по-лесно, но студеният ѝ поглед го накара да замълчи. Беше висока за жена, лицето ѝ стигаше до брадата му. Небрежно прибраната ѝ коса беше пищна, гъста и много

лъскава, сякаш влажна. Установи, че няма други дрехи на себе си освен жакета, корсажа и полата. Белотата на закръглените и гърди прозираше през изтърканата черна коприна.

— Благодаря ви — каза тя, когато той изстиска ръкава ѝ.

Стоеше все така близо до него и той изпитваше непреодолимо желание да я грабне в обятията си, но си даваше сметка, че това е жена, която е свикнала да се държи с мъжете като с равни. Тя прибра обратно топката в ръкава си, а Ма Жун каза:

— Справихте се невероятно бързо с тези мръсници, и то само с една топка — и като погледна празния ѝ ляв ръкав, добави: — Мислех, че винаги се носят по две.

Тя го стрелна с блестящите си очи и каза хладно:

— И с една може.

Ма Жун изобщо не чу кога се бе отворила вратата. Момичето се обърна. Прозвуча сърдит глас:

— Нямахте нужда да бягаш, госпожичке! Можеше да останеш и да подадеш жалба срещу доктора.

Цяо Тай пристъпи и се облегна на тезгяха, а Ма Жун изгледа недоумяващо приятеля си.

— Тъй се случи, че я чух да вика за помощ, братко — обясни Цяо Тай. — На улицата, точно под кабинета на господаря. Един мазник на име Лю я задиряше. При това доктор! — Кръчмарят отново се появи и Цяо Тай се обърна към момичето: — Нещо за пиене, госпожице?

— Не, благодаря — отвърна тя. — Запиши го в сметката ми — каза на кръчмаря, придърпа плътно жакета върху гърдите си, кимна леко към двамата приятели и се запъти към вратата със същата решителна походка, с която се беше появила.

— Къде я срещнахте? — изведнъж се намеси кукловодът. Беше се приближил към тях и тревожно се взираше в Цяо Тай, който го изгледа и повдигна учудено вежди, а Юан припряно попита: — Каква е тази история с доктор Лю?

— Човекът е свестен — обясни кратко Ма Жун. — Пътуващ кукловод.

— Срещнах я на улицата, точно под губернаторския дворец — обясни Цяо Тай. — Свиреше на китара и пееше някаква песен. Доктор Лю се опита да ѝ се натрапи, но когато се появих, тя избяга.

Кукловодът промърмори нещо, поклони се сковано и забърза към масата си. Сложи кутията си на рамо, маймунката веднага се намести отгоре. В другата си ръка Юан взе бамбуковата кошница и излезе.

— Щом всичко е приключило благополучно, да пийнем по каничка хубаво вино и да тръгваме. Имаме доста работа в долния град, братко. Трябва да огледаме онези проклети клоаки.

Ма Жун кимна разсеяно. Той гледаше кръчмаря, който пълнеше каничките им с вино, и небрежно по пита:

— Коя е тя?

— Не знаете ли? Дъщеря е на Юан. Казва се Синьобяло.

— Проклет да бъда! Ами като му е дъщеря, защо се правеше, че не го забелязва?

Кръчмарят сви рамене.

— Може нещо да са се посдърпали у дома. Тя е много умно момиче. Но ядоса ли се, е истинска фурия. И е много добра акробатка! Играе по къшетата на улиците в долния град заедно с баща си. Има и сестра близначка, нейното име е Корал. Извънредно мило момиче. Свири на китара, пее и танцува.

— Ти си видял Корал, братко Цяо — обърна се Ма Жун към приятеля си.

— Е и? Пиенето е за моя сметка. Какво ти става, човече?

— Да знаеш случайно къде живеят? — попита Ма Жун, докато Цяо Тай оправяше сметката.

Кръчмарят се огледа крадешком.

— Днес тук, утре там. Където ги отвее вятърът.

— Да вървим — нетърпеливо каза Цяо Тай. Когато излязоха навън, вдигна поглед към мрачното небе и въздъхна: — Листо не помръдва.

— В долния град ще е още по-зле — каза Ма Жун. — Нещо ново в канцеларията?

— Само лоши новини. Все повече хора мрат. Лю се качи и разказа пред господаря как е станало нещастieto с Мей. Мей беше човек на място, а Лю е мръсник!

Изад ъгъла се показва кола, теглена от шестима качулати с черни наметала. Горницето на качулките напълно скриваше лицата им, за очите имаше по две дупки. Колата беше претоварена с камара трупове, покрити с платнище. Ма Жун и Цяо Тай бързо закриха устата и носа си

с кърпите, увити около врата им. Когато скрибуцащата кола отмина, Цяо Тай измърмори:

— Нашият съдия трябваше да тръгне с правителството. Тук става опасно за изискан човек като него.

— Иди му го кажи! — сухо отвърна Ма Жун и двамата мълчаливо продължиха сред тъмнината.

Свиха по централната улица, която следваше големия канал и пресичаше града от запад на изток. Не след дълго пред тях изникна величественият мост Полумесец. Подпрян на три колони, той се извисяваше високо над канала в полуокръжност, която обясняваше името му. Нащърбените тухли над три века устояваха на пораженията на времето и войните. В нормално време Полумесец гъмжеше от народ и денем, и нощем, но сега беше свършено пуст. Докато приближаваха към него, Ма Жун спря внезапно, сложи ръка на рамото на приятеля си и заяви сериозно:

— Ще се ожения за това момиче, братко Цяо!

— Защо не вземеш да измислиш нещо ново? — уморено отвърна Цяо Тай.

— Този път е друго — увери го Ма Жун.

— Това май също вече съм го чувал. Ти всъщност за онази фуста в кръчмата ли говориш? Много е млада, братко! Та тя е на не повече от шестнайсет-седемнайсет години. Ще трябва да я учиш на всичко, от самото начало. Един вид, да я изграждаш тухла по тухла. Ти какво, да не би да ти се иска даскал да ставаш? Я по добре си вземи някоя зряла женичка, приятелю, дето знае кое как е! Сума ти време и неприятности ще си спестиш. Ей, ти, от какво бягаш?

Цяо Тай протегна дългата си ръка и хвана един младеж, който тичаше по извития мост. Беше облечен в синя куртка и панталони, на стриганата му глава нямаше шапка.

— Убиха маркиза! — задъхано извика момчето. — Оставете ме. Бързам за градското съдилище, да повикам регистратора...

— Какъв маркиз? — попита Ма Жун. — Кой си ти, по дяволите?

— Аз съм вратарят, господине. От имението на Йи. Майка ми го намери в галерията. Тя е прислужничка на госпожа Йи и сега двете са сами там.

— За онази крепост ли говориш, от другата страна на канала? — запита Цяо Тай. Момчето кимна и Цяо Тай попита отново: — Имаш ли

представа, кой го е направил?

— Не, господине! Не мога да разбера как е станало, тази вечер господарят беше сам. Трябва да отида до съдилището и...

— Я стига с това съдилище — рязко го прекъсна Цяо Тай. — Сега върховният съдия се занимава с убийствата и с всичко станало — и се обърна към Ма Жун: — Иди да кажеш на господаря, братко. Аз оттам идвам, двамата с Тао Ган са на терасата. Ще отида с момчето до имението да поогледам — той се взря навъсено в черната грамадна сграда от другата страна на канала и добави: — Йи убит, о, небеса!

— Какво се окуми? — възкликна грубо Ма Жун. — Нали не познаваш старчока?

— Не, но нали чу песничката? Едно, две, три, Ху, Мей, Йи и тъй нататък... Остана само Ху. Водачите на тъй наречения стар свят изчезват един но един. И то доста бързичко!

ГЛАВА VII

Облегнат в креслото си, съдията Ди внимателно наблюдаваше високата стройна жена пред себе си. Тя стоеше сковано, ръцете ѝ, скрити в широките ръкави, бяха повдигнати почтително, очите смирено гледаха надолу. Носеше дълга траурна дреха от обикновена бяла коприна, пристегната в кръста с дълъг пояс, чиито краища висяха до земята. Косата ѝ беше прибрана на висок кок. Дълги златни обици със сини камъни освежаваха бледото ѝ красиво лице. Съдията реши, че е трийсетина годишна. Направи знак на Тао Ган да ѝ налее чай и каза:

— Не биваше да се притеснявате да идвате дотук, госпожо. Просто трябваше да ми изпратите съобщение. Много съжалявам, че ви се е наложило да изкачите всичките тези стъпала.

— Сметнах, че е мой дълг лично да благодаря на негово превъзходителство за любезността — отвърна жената с нежен мелодичен глас. — Трябва да се свършат толкова много неща... Благородният Йи щеше да изпрати някои от своите хора да ми помогнат и, разбира се, господин Ху. Те бяха най-близките приятели на съпруга ми. Но при сегашното извънредно положение цялата прислуга е заминала... — гласът и се задави.

— Напълно ви разбирам. Тао Ган, нареди на старши писаря да придружи госпожа Мей с още четирима чиновници — после се обърна към жената и продължи: — Моите хора ще съставят нужните документи за смъртта на съпруга ви, госпожо. Имаше ли покойният някакви по-специални изисквания относно заупокойната служба?

— Съпругът ми желаше будистки ритуал, ваше превъзходителство. Доктор Лю любезно ми предложи да отиде в будисткия храм, за да се извърши необходимото. Според настоятеля на храма утре вечер е най-благоприятното време за започване на службата.

— Аз лично ще дойда на службата, госпожо. Дълбоко се възхищавах от вашия съпруг, той беше единственият представител на тукашните така наречени стари родове, който вземаше дейно участие в

живота на града. Създаде и много благотворителни организации и щедро отпускаше пари за тях. Разбира се, вие сте най-жестоко засегната от загубата, госпожо. И все пак мисълта, че целият град тъгува с вас, донейде ще облекчи, надявам се, дълбоката ви скръб. Позволете ми да ви предложи чаша чай.

Жената се поклони ниско и пое чашата с две ръце. Съдията забеляза, че носи пръстен със същия син камък в златен обков като обиците. Изпитваше дълбоко състрадание към тази изискана достойна жена.

— Трябвало е да напуснете града, госпожо. Повечето жени го сториха, когато това ужасно бедствие връхлетя върху нас, и аз мисля, че така е разумно... — говорейки, той ѝ поднесе бяла порцеланова чиния, пълна с курабии.

Тя посегна да си вземе, но внезапно дръпна ръката си, вторачила широко отворените си очи в оризовите курабийки. Стъписването ѝ продължи само за миг, тя се окопоти бързо, тръсна глава и отвърна меко:

— Нямахте да постъпя добре, ако бях оставила съпруга си сам, ваше превъзходителство. Знаех колко присърце взема страданията на хората, и се боях, че не съм ли с него тук, ще се преумори и ще се разболе. Но той не ме слушаше и сега...

Тя закри лице с ръкава си. Съдията Ди ѝ остави време да се съвземе, после попита:

— Мога ли да изпратя съобщение до членовете на вашето семейство в планинското имение, госпожо?

— Проявявате такова внимание, ваше превъзходителство! Един братовчед на съпруга ми остана тук и ще направи каквото трябва. За съжаление двамата синове на съпруга ми от първата му жена са починали млади, тъй че той няма пряк наследник.

Тао Ган се появи заедно с възрастен мъж, облечен в черна роба.

— Четиримата чиновници са долу при главната врата, господарю — съобщи той. — Те ще поръчат военна седаща носилка за госпожа Мей.

Съдията се изправи.

— Простете, че не съм в състояние да ви предложи закрыта носилка, госпожо Мей. Но както знаете, всички граждански носачи са заети с извозването на трупове.

Жената се поклони ниско и заслиза по стълбите, следвана от писаря.

— Хубава жена — отбеляза Тао Ган.

Съдията като че ли не го чу, Той държеше в ръце чинията със сладки и ги изучаваше една по една.

— Какво не е наред с тези курабии, господарю? — учудено попита Тао Ган.

— И аз това се опитвам да разбера — отвърна съдията и раздразнено свъси вежди. — Предложих на госпожа Мей от тях, а тя изведнъж се сепна, щом ги погледна. Най-обикновени оризови курабии за чай.

Тао Ган погледна чинията и посочи изрисувания синьо-бял пейзаж в средата.

— Може би причината е в тази рисунка. Но пък в нея няма нищо особено, може да се види на сума ти порцеланови съдове, правени в цялата страна. Нарича се мотив с върба.

Съдията изсипа курабиите на масата и внимателно се вгледа в рисунката. Представляваше изискана извънградска вила с множество извити стрехи и пристройки край река. На брега бяха израсли върби. От лявата страна тесен извит мост водеше до малък павилион, построен над водата. Три изящни фигури се виждаха на моста — две вървяха една до друга, третата, малко по-назад, размахваше нещо като пръчка. В небето се рееха птици с дълги пера.

— И каква е историята на този мотив? — запита съдията.

— Има поне десетина версии, господарю. Най-популярната може да бъде чута по пазарите от професионални разказвачи. Според нея някога си вилата с върбите принадлежала на богат мандарин. Той имал само една дъщеря, която бил обещал да омъжи за свой по възрастен колега, също много заможен мъж. Но дъщерята се влюбила в секретаря на баща си, беден млад студент. Бащата разкрил тайната им връзка, те се опитали да избягат и той ги последвал по мостчето. Един от вариантите гласи, че младите влюбени скочили във водата и се удавили от отчаяние, а душите им се превърнали на две лястовички или мандаринови птици. Според друг вариант под павилиона била закотвена малка лодка и двамата успели да избягат с нея. Заселили се някъде далеч и живели дълго и щастливо.

Съдията Ди сви рамене.

— Прекрасна романтична история, но не виждам какво в нея би могло да изплаши една изискана дама. Естествено, тя е разстроена от нещастieto, сполетяло съпруга и... Какво толкова си се разбързал, Ма Жун?

Ма Жун вземаше по три стъпала наведнъж и стремително изскочи на терасата.

— Убит е господин Йи, господарю — съобщи той. — В собствената му къща. Цяо Тай сега е там.

— Йи? Искаш да кажеш — така нареченият маркиз Йи?

— Точно така, господарю, двамата с брат Цяо срещнахме вратаря от неговото имение, когато отивахме в стария град.

— Преобличам се и веднага отиваме там с Тао Ган. Ма Жун, ти изчакай тук Цяо Тай! Двамата огледайте тия клоаки, защото и това не търпи отлагане. Дай ми тънката памучна роба, Тао Ган!

ГЛАВА VIII

Четиримата войници оставиха седящата носилка на съдията Ди пред входната врата на кулата и той се озова заедно с Тао Ган на мъртвата пуста улица. В горния край на огромно каменно стълбище съзряха висока двойна порта, обкована в желязо. На дясното крило се виждаше тясна вратичка, колкото да мине един човек.

— Много пъти съм се чудил — обърна се съдията Ди към Тао Ган — защо това имение, разположено в центъра на града, е построено като крепост.

— В стари времена, господарю, преди около век, тук е започвал градът. Маркиз Йи, тогава всевластен, не ограничен владетел на тази част от империята, е събирал такса от всеки васал, минаващ по моста Полумесец. Тогава каналът е бил защитен ров на града.

Малката вратичка в желязната порта се отвори и пред тях се появи Цяо Тай, следван от вратаря.

— Убийство е, господарю, няма съмнение — докладва Цяо Тай. — Йи е бил ударен по главата в галерията, която опасва цялата задна част на къщата, точно над канала. На това момче майка му, прислужничка на възрастната госпожа, го намерила там. Претърсих навсякъде, но няма следа от убиеца. Изглежда, е дошъл отвън и се измъкнал през същата тази врата, понеже друг изход няма — и като посочи високата назъбена стена, продължи: — Имението е оградено от три страни. Четвъртата е защитена от канала — той ги поведе през просторен вътрешен двор, осветен от един-единствен фенер, закачен на вратата на вратарската къщичка вдясно от входа. — Вратичката в главната порта — продължи Цяо Тай — се затваря с резе. Отвън се отваря само с ключ, но отвътре всеки може да повдигне мандалото и с кутре. Когато вратата се затваря, резето само си пада на мястото и заключва.

— Това означава, че убиецът е бил пуснат вътре от някого — вметна съдията Ди и като се обърна към младежа, попита: — Какви посетители имахте тази нощ?

— Никакви, господарю! Но аз през цялото време бях в кухнята. Господарят сам може да е пуснал някого вътре.

— Колко ключа има за вратичката в портата?

— Само един, господарю. И аз винаги го нося със себе си.

— Ясно — в слабата светлина съдията трудно можеше да разгледа лицето на вратаря, но му се стори, че момчето е доста притеснено. Реши по-късно да го разпита подробно. — Заведи ни на местопрестъплението — обърна се той към Цяо Тай.

Полковникът се поколеба за миг, после каза внимателно:

— Струна ми се, че ще е по-добре първо да се видите с госпожа Йи. Прислужничката ѝ ми каза, че възрастната господарка била много разстроена и искала да говори с вас.

— Добре. Момчето ще ни отведе при нея. А ти се върни в кабинета ми, Цяо Тай, там те чака Ма Жун.

Вратарят взе един фенер от къщичката и поведе съдията и Тао Ган през обширното мрачно преддверие. Светлината хвърляше причудливи отблясъци по алебардите и копията, наредени отляво и отдясно в пирамиди, покрити с червен лак. Накрая видяха табела на прът, на която пишеше с големи черни йероглифи „Освободете пътя“. Такива носеха стражниците пред процесии с важни личности.

— Тези символи на власт трябва да бъдат прибрани — обърна се ядно към Тао Ган съдията. — Вече от цял век родът Йи не представлява изпълнителната власт, а и тази в миналото е била узурпирана.

— Това са само едновременни реликви, господарю.

— Такива и трябва да си останат.

Минаха по множество виеци се коридори, като стъпките им отекваха глухо под високите сводести тавани.

— Обикновено тук има близо осемдесет души слуги, господарю — с горчивина изрече младият вратар. — Когато дойде този мор, много от тях поискаха да напуснат, но господарят не им разреши. Ала когато десет души умряха, той се изплаши и прати всички служители в планината. Останахме двамата с майка ми.

Прекошиха малка градина между високи зидове с прекрасни цветни храсти, чийто сладък аромат насищаше влажния застоял въздух. Момчето повдигна фенера си и почука леко на лакирана в златно врата, украсена с пищна дърворезба. Отвори им висока

кокалеста жена на около петдесет години. Носеше дълга кафява роба, разрошената ѝ сива коса бе прибрана със синя панделка. Тя сковано се поклони и съдията попита:

— Кога откри убийството?

— Преди час — отговори жената с дрезгав стържещ глас. — Отивах в галерията с кошничката с чайника.

— Пипала ли си нещо там?

Тя погледна съдията с блесналите си хлътнали очи, в които се четеше необикновена твърдост.

— Само китката му. Беше умрял, но тялото още беше топло. Оттук моля.

Съдията Ди и Тао Ган я последваха по тесен коридор. Синът ѝ остана отзад, до градинската врата. Прислужничката ги отведе в зала със сводест таван, едва осветена от висок сребърен свещник и от тлеещите въглени в огромен меден мангал в дъното. Над него бе поставен железен триножник с глинено гърне за варене на билки. В топлия влажен въздух, наситен с острата миризма на лекарства, едва се дишаше.

Съдията се вираше поразен във високата абаносова платформа с дърворезба в другия край на помещението, близо до сребърния свещник, и в огромния трон от позлатено дърво върху нея. На една камара червени копринени възглавници отгоре му седеше вдървено слаба жена. Беше безмълвна и неподвижна — само мършавите ѝ бели пръсти си играеха с кехлибарената огърлица в скута ѝ. Носеше разкошна роба от жълт брокат, извезана със зелени и тъмночервени феникси. Сивите ѝ коси бяха прибрани на висок сложен кок, от който стърчаха златни игли с проблясващи скъпоценни камъни. Срещу трона на стената бе окачен копринен свитък, шест стъпки дълъг, на който бяха изобразени два пъстроцветни феникса. От двете страни на платформата се издигаха грамадни ветрила на високи, лакирани в червено стойки.

Съдията многозначително погледна Тао Ган. Фениксите бяха свещените символи на императрицата, докато драконите с пет лапи символизираха императора. Двете ветрила бяха привилегия на хора с императорска кръв. Тао Ган сви устни. Прислужничката заситни чевръсто по каменния под и прошепна нещо на неподвижната фигура в трона.

— Приближете се! — едва доловимо изрече потреперващ глас.

Съдията Ди пристъпи към платформата. Едва сега забеляза пустотата в очите на госпожа Йи. Тя едва ли беше на повече от петдесет години, но красивото ѝ лице бе съсипано от мъка и страдания. Забеляза също, че цветовете на робата бяха излинали, на две-три места имаше нескопосани кръпки. По свитъка се виждаха грозни петна и следи от плесен, напуканият лак на трона бе излющен на доста места.

— Редно беше канцлерът на правосъдието да дойде, за да разследва лично ужасното убийство на маркиза — произнесе тя с безжизнен глас.

— Просто изпълнявам дълга си, госпожо — отвърна спокойно съдията. — Изказвам ви най-искрените си съболезнования. И тъй като искам да започна търсенето на убиеца веднага, моля ви да забравим задължителните протоколни фрази — тя наклони глава и съдията запита: — Имате ли някаква представа, кой може да е убил съпруга ви?

— Разбира се — отвърна старата дама. — Маркиз Йе, нашият най-зъл враг. Още преди много години е замислил да поразии дома на Йи.

Като забеляза учуденото изражение на съдията, Тао Ган побърза да пристъпи до него и прошепна:

— По време на междуцарствието, преди сто години, имението на маркиз Йе се е издигало отвъд реката. Родът им е изгаснал още преди шейсет години.

Съдията погледна въпросително прислужничката, но тя само сви рамене и отиде при мангала. Наведе се и започна внимателно да разбърква билките с две медни пръчки.

— Маркиз Йе идвал ли е тук снощи? — попита съдията Ди.

— Разговорите и делата на мъжете в заседателната зала не са моя работа — заяви възрастната дама с каменно изражение. — Попитайте маршал Ху.

Тъглите на устните ѝ започнаха да се изкривяват. Кехлибарената броеница се изниза от скута ѝ и изтрака на пода със стъклен звук. Тя се изправи, слезе от платформата със сковани механични движения, опипвайки всяко стъпало с връхчетата на малките си избродирани обувки. Приближи се до съдията и падна на колене, вдигна умолително

ръцете си, скрити в широките ръкави, и промълви с внезапно благозвучен и мек глас:

— Отмъстете за моя съпруг, ваше превъзходителство! Той беше велик и благодетелен мъж. Моля ви!

По хлътналите ѝ бузи потекоха сълзи. Прислужничката се завтече към нея и ѝ помогна да се изправи. После ѝ подаде малка порцеланова купичка, от която възрастната дама отпи няколко глътки. Тя прокара почти безплътната си бяла длан по лицето и отново заговори с безизразен глас:

— Наредих на маршал Ху и неговите доблестни воители да ви окажат съдействие. Можете да се оттеглите.

Съдията се вгледа с болка в съсипаното лице, по което все още се долавяха чертите на изискана красота. Когато се обърна към вратата, забеляза, че прислужничката нервно му прави знаци зад гърба на възрастната жена и сочи към Тао Ган. Вероятно искаше помощникът му да остане. Съдията Ди му кимна и напусна залата.

— Заведи ме в галерията — обърна се той към вратаря.

Момчето го поведе през тъмни и мрачни, глухи като пещери коридори с потъмнял от времето гредоред. Съдията изведнъж бе завладян от необяснимо безпокойство. Срещата със злочестата възрастна дама, болна духом и телом, която водеше почти безплътено съществуване сред реликвите от едно призрачно минало, го бе разстроила дълбоко. Още повече го притесняваше обаче загадъчната и застрашителна атмосфера на това старо запуснато имение. За миг му се стори, че нереален е самият той, нашественик в един съвсем реален свят от преди сто години, от зловеща епоха на брутално насилие и ужасяващи кръвопролития. Нима миналото завладяваше настоящето? Нима мъртвите от векове се надигаха, за да се присъединят към блуждаещите души на жертвите на чумата? Нима тези призрачни орди щяха да завладеят притихналата безлюдна императорска столица? Дали това не бе същото странно чувство на страх и злокобно предчувствие, което го бе обзело по-рано тази вечер, докато се вираше в замрелия град от високата тераса?

Той се сепна и се опита да си възвърне самообладанието, избърса студената пот от лицето си и закрачи по-решително след момчето, което се качваше по тясно стълбище. Водачът бутна една двойна врата и въведе съдията в едва осветеното помещение.

— Можеш да се върнеш при госпожа Йи.

Съдията затвори вратата и се вгледа в облечения в сива домашна роба мъж, проснат в креслото до масата, точно в средата на галерията. Светлината от припукващата свещ хвърляше призрачни отблясъци върху жестоко смазаното лице. Съдията все още стоеше с гръб към вратата и разглеждаше необичайната обстановка. Галерията представляваше тесен правоъгълник с дължина около шейсет стъпки и покрит с червени плочки под. В стената срещу вратата, пред която бе застанал съдията, на равни промеждутъци имаше тесни бойници, обикновено използвани от стрелци с лък, държащи под око враговете отвън. По цялото протежение на тази стена се издигаха редица лакирани в червено колони. Точно в средата, зад масата, до която беше убитият, четири високи прозореца образуваха нещо като еркер. Срещуположната стена бе покрита с ламперия от тъмно дърво. Навътре срещу масата се виждаше тесен подиум, издигнат на не повече от стъпка над пода. Съдията реши, че вероятно е бил предназначен за свирачи, въпреки че изглеждаше доста странно и не на място в тази галерия за стрелци. Зад платформата имаше ниско легло, покрито с плътна рогозка, без стъпала към него или балдахин отгоре. Очевидно се използваше по-скоро за сядане, отколкото за спане. Освен пет-шест стола, поставени между колоните, в галерията нямаше нищо друго. Това говореше, че в миналото мястото е играело важна отбранителна роли. Еркерните прозорци и колоните вероятно са били добавени по-късно, за да превърнат галерията в салон.

Съдията Ди пристъпи към масата. Видът на мъртвия мъж отблизо го накара да потръпне. Беше срещал смъртта в най-различни форми, но този път стомахът му се обърна. Лявата част на лицето беше смазана от страхотен удар, избил лявото око, което висеше пред бузата на някакви червени нишки. Другото беше замръзнало в неизразим ужас. Устата беше широко отворена, сякаш крещеше безгласно. На лявото рамо тъканта на домашната роба бе покрита със спечена кръв. Съдията отпъди няколко тлъсти мухи, чието нахално жужене единствено нарушаваше мъртвешката тишина.

Ръцете на убития висяха отпуснати в дългите ръкави, краката му бяха широко разкрасени. Изглежда, бе седял до масата, когато е бил ударен, и задната част на черепа му се бе разбила в масивната абаносова облегалка на стола. Тялото още не бе вкочанено. Съдията

опипа ръцете, дланите и краката. Запретна ръкавите високо, за да се увери, че по ръцете няма други синини или признаци на насилие. Ди се изправи. Регистраторът на смъртните случаи щеше да свърши останалото.

На пода до черната шапка на мъжа лежеше камшик с къса дръжка и дълги тънки езици. Между тях се виждаха увехнали цветя и отломки от вазата или съда, в който са били поставени. Порцеланът беше бял, със сини шарки. На масата до свещта имаше голяма делва с джинджифилова напитка и чиния с джинджифилови сладки. Гъстият сироп беше почернял от лакоми мухи. Освен подплатената кошничка за чай на масата стояха и две порцеланови чаши. В едната имаше малко чай, другата беше чиста. Едно кресло беше придърпано плътно до срещуположния ръб на масата. Очевидно на него не бе седял никой.

Съдията изправи глава и въздъхна. Бавно поглади дългата си брада, без да откъсва очи от неподвижната фигура. Колко жалко, че никога не се бе срещал с този човек! Сега можеше да разчита само на сведения от втора ръка, за да си създаде някаква по-цялостна представа за личността на покойника. Но дори и тези сведения нямаше да се набавят лесно. За разлика от Мей Йи винаги се беше придържал строго към порядките на стария свят и не бе общувал с никого освен с Мей и Ху. Съдията не се бе срещал и с Ху. Той напрегна съзнанието си, но не можа да си спомни Мей някога да бе споменавал за Йи и Ху.

— Дали някога ще разбере как точно е изглеждал? — навъсено промърмори съдията.

С тази размазана физиономия нямаше да е лесно. Издължено лице с хлътнали бузи, сиви мустачки, рядка брадица и доста тънки устни — това беше всичко. Като че ли беше малко по-висок от среден ръст и много мършав.

Съдията въздъхна дълбоко. Външният облик нямаше голямо значение. Много по-съществено бе да разбере какъв е бил характерът на умрелия мъж. Това винаги бе най-верният ключ за разгадаването на едно убийство. Взирайки се в обезобразеното лице, съдията се запита дали Йи бе живял главно с миналото.

ГЛАВА ІХ

Размишленията на съдията бяха прекъснати от Тао Ган и прислужничката. Тао Ган ѝ направи знак да почака до вратата, влезе в галерията и прошепна на съдията:

— Прислужничката мрази Йи, господарю. Тя има доста да разказва за него — и като хвърли бърз поглед към трупа, попита с интерес: — Имате ли вече някаква представа, как е станало, господарю?

— Убиецът е бил или близък приятел на жертвата, или от простолудието — бавно каза съдията. — Това можах да заключа от факта, че Йи, макар и лично да е пуснал убиеца, не му е предложил стол или чаша чай. След като го е довел тук, е седнал, пил е чай и е изял няколко джинджифилови сладки. Разбира се, може да го е сторил и преди това, докато е чакал посетителя си. После е избухнала жестока разпра, може би се е стигнало дори до бой. Виждаш ли този камшик на земята и счупената ваза? Йи е изкрещял и убиецът го е довършил с един удар с някакъв тежък тъп предмет. Доколкото може да се съди по раната, мисля, че е било дебела тояга със заоблен край. Ударът говори за жестока, зверска ярост. Изглежда, убиецът е бил изключително силен. Дотук толкова. Сега да се опитаме да стигнем до някакви улики.

Той повика прислужничката и приседна на леглото. Жената пристъпи в помещението, без да погледне към мъртвеца, и застана пред съдията със скръстени ръце.

Без да обръща внимание на смръщеното ѝ изражение, Ди запита вежливо:

— Как се казваш?

— Касия, господарю — кратко отвърна тя.

— От колко време работиш тук, Касия?

— Откак се помня. Родена съм и съм израсла в този дом.

— Ясно. Господарката ти винаги ли е била с помътно съзнание?

— Не, господарю. Само когато се притесни, започва да бърка минало и сегашно — и като хвърли презрителен поглед към тялото, проснато в стола, продължи със стържещ глас: — Всичко е заради него. Той беше долен, жесток звяр, който напълно си заслужава тази мъчителна смърт. Жалко, че е умрял бързо! Заслужаваше да се мъчи дълго, както мъчеше другите, особено горката си съпруга.

— Жена му го описа като велик и благодетелен мъж — отбеляза студено съдията. — Нейната любов към него проблесна за миг в съзнанието ѝ, когато коленичи пред мен, молейки да накажа убиеца.

Жената презрително сви широките си кокалести рамене.

— Казвам ви, господарят беше ужасен мръсник. Непоправим. Непрекъснато водеше разни пачаври, от най-долните, влачеше ги от бардаците из стария град кажи-речи всеки ден. И защо? За да гледа мръсните им танци, ако тези безсрамни кълчотения изобщо са танци. Ей там, на подиума — и като усети, че съдията се готви да я скастри, побърза да добави: — Беше прихванал разни гадни болести от тези жени, както си и заслужаваше. Но ги предаде и на горката си жена и това ѝ съсипа здравето. Пет пари обаче не даваше.

— Тялото на господаря ти още не е изстинало, жено! — гневно избухна съдията Ди. — Нима не разбираш, че неговият дух може би все още витае тук и чува всичките ужасни неща, които изричаш?

— Не ме е страх мен от духове. Тази стара дяволска къща е пълна с тях. В бурни нощи стенат под таваните. Това са призраците на мъже и жени, измъчвани в същата тази галерия или умрели от глад в подземията.

— Говориш за неща от преди стотици години — презрително отбеляза съдията.

— Баща му и дядо му бяха същите зверове. Кръвопийци! Но не е нужно да се връщаме толкова назад в миналото. О, не! Преди шест години господарят умъртви с камшик една прислужничка тук, на същото това легло, на което сега седите вие, ваше превъзходителство.

— Случаят беше ли разкрит от правосъдието? — рязко запита съдията.

— Не, господарю. Единственото обвинение, повдигнато срещу Йи, беше за лихварство. И го оправдаха.

— Ти наговори куп лъжи! — заплашително повиши тон съдията.

— Истина ви казвам, господарю. Заповядайте на вашите хора да разкопаят в бамбуковата горичка в южния край на задния двор и ще откриете костите ѝ. Но кой в тази къща би посмял да обвини господаря? Нашите родители са слугували на баща му, дядовците ни — на неговия дядо. Лош човек беше, но наш господар. Небето е отредило така да бъде!

Съдията Ди замислено я погледна и след малко, сочейки камшика, я попита:

— Виждала ли си това нещо и преди?

Жената се усмихна злобно.

— Има си хас да не съм го виждала! Една от любимите играчки на господаря.

— А какво ще кажеш за господин Ху? — продължи съдията. — И той ли е от същото тесто?

Безизразното ѝ лице внезапно се оживи.

— Да не се е опитал някой да оклевети благородния Ху? — възкликна жената. — Той е изискан, справедлив господар. Прочут ловец и велик воин, каквито са били и дедите му. А сега дори му е забранено да носи меч. Голяма обида за мъж като него!

— Защо не е помолил да го назначат в императорската армия? — сухо попита съдията.

— Той да моли! Мъжете от рода Ху винаги са били пълководци, господарю.

Съдията извади от ръкава си ветрило. Застоялият въздух в галерията го душеше. Размаха го няколко пъти и неочаквано попита жената:

— Кой уби господаря ти?

— Някой от простолюдието ще е — веднага отвърна прислужничката. — Човек от стария свят никога не би вдигнал ръка на маркиза. Може да е бил някой сводник, онзи на проститутката, която пусна в къщата снощи.

— Имаше ли много посетители напоследък?

— Не. Преди заразата да опустоши града, господарят почти всяка вечер мъкнеше уличници със сводниците им. Но след като умряха няколко души от прислугата, тези пачаври вече не искаха да идват. Господин Мей и господин Ху се отбиваха от време на време. Господин Ху живее от другата страна на канала.

Съдията Ди рязко затвори ветрилото си.

— Между другото — попита той — кой лекар се грижеше за твоята господарка?

— Доктор Лю. Разправят, че бил добър лекар. Но и той е същият мръсник като господаря. Често вземаше участие в оргиите тук, в галерията. Е, разбира се, донякъде. Всеки знае, че като мъж не го бива.

— Внимавай с този твой отровен език! — предупреди я навъсен съдията. — Има закон за клеветата. Иди и изпрати сина си да донесе свещ.

— Да, господарю.

Тя се загътри тромаво към вратата. Съдията Ди замислено подръпваше мустаците си.

— Невероятно! — промълви той. — Каква смес от омраза и сляпа, непрекословна вярност.

— Това е било характерно за онези бурни времена преди сто години, господарю — обади се Тао Ган. — Империята е била разделена на множество царства, воюващи помежду си. Не е имало централна власт, ред и закони. За прехраната си, както и за живота си хората са разчитали единствено на своите господари. Да имаш зъл господар, е било по-добре, отколкото да нямаш никакъв господар, защото тогава или варвари те са те вземали като роб, или си умираш от глад.

Съдията кимна и промърмори огорчено:

— Ако Йи наистина е бил толкова извратен и пропаднал човек, защо търговецът Мей нищо не ми е споменавал за това?

Тао Ган сви рамене.

— Мей беше човек с напредничави представи, но и той е бил роден и отгледан в стария свят, господарю.

— При това Йи добре се е погрижил да затвори извратеността си между четири стени. Струва ми се, че тази прислужничка е готова по-скоро да умре, отколкото да ни помогне да открием убиеца. Може би синът й ще ни каже повече. Той е млад човек, предполагам, че миналото не го владее до такава степен.

— Какво е това?

Тао Ган се беше навел и вдигна някакъв дребен предмет от пода зад масивния крак на масата. Поста ви го в дланта си и го показа на

съдията. Беше евтина обица от червен камък в обикновена сребърна обкова. Съдията докосна дрънкулката с върха на показалеца си.

— Виждат се следи от кръв на кукичката, и то още непотъмнели. Снощи тук е имало жена, Тао Ган.

Младият вратар влезе в стаята със запалена свещ. Докато я поставяше на масата, внимателно избягваше да гледа към мъртвия мъж.

— Ела насам — повика го съдията Ди. — Искам да поговоря с теб.

Широкото плоско лице на момчето стана мъртвешки бледо. По челото му избиха капки пот. Съдията си помисли, че първото му впечатление го бе подвело, момчето беше изплашено до смърт.

— Каква жена е идвала при господаря ти снощи? — рязко попита съдията.

— Тя... не може да е тя, господарю! — запелтечи той. — Беше толкова млада...

— Аз не смятам, че тя е убила господаря ти — по-меко подхвана съдията. — Но пък може би е много важен свидетел. Така че по-добре ни кажи всичко, каквото знаеш за нея. За нейно добро е.

Момчето преглътна няколко пъти и започна:

— Дойде за първи път преди десетина дни, след като господарят беше изпратил прислугата в планината. Той не искаше да ги видим ние с майка ми...

— Да ги видим, казваш? — прекъсна го съдията.

— Да, господарю. Всеки път с нея идваше един мъж. Аз веднъж ги... проследих, защото я чух да пее тук, в галерията. Толкова сладък, толкова красив глас! Много ми се искаше да я зърна, да разбера как изглежда, затова...

— Какво можеш да кажеш за мъжа? — нетърпеливо попита съдията.

Момчето замълча. Обърса лицето си с ръкав и каза колебливо:

— Ами него не можах да го видя много ясно, господарю, защото дворът беше осветен съвсем слабо. Трябва да беше сводник... много як мъж, същински великан. И носеше барабан. Но нея видях добре, господарю. Съвсем млада и толкова нежна, с едно невинно лице! И сигурно е танцувала пред господаря, защото чувах барабана...

— Снощи идваха ли?

— Не мога да ви кажа, господарю. Нали ви обясних, през цялото време бях зает в кухнята, помагах на майка ми да чисти.

— Добре, можеш да си вървиш — щом момчето излезе, съдията Ди се обърна към Тао Ган. — Тези двамата снощи са били тук. Обицата го доказва. И, изглежда, Касия има право, някой сводник е убил Йи. Камшикът подсказва, че Йи е понечил да бие момчето и сводникът се е намесил. Човек е склонен да презира тези хора, Тао Ган, защото професията им не е никак почтена, но и те са човешки същества и нерядко се случва да изпитват истински чувства към своите подопечни. Напълно е възможно мъжът да се е разгневил, да е издърпал камшика от ръцете на Йи и после да го е ударил с желязна тояга, каквато сводниците често носят.

Тао Ган кимна.

— Един як професионален сводник напълно се вписва в картината. Това обяснява също защо Йи не му е предложил стол или чай.

— А и щом са идвали и преди това — добави съдията, — значи са знаели, че могат да се измъкнат незабелязано през вратичката, която се заключва сама след тях. Няма да е лесно да открием тази танцьорка, Тао Ган. Нищо чудно да е от бардаците в стария град — съдията замълча. После поклати глава и добави с нотка на съмнение: — Странно, имах някакво предчувствие, че това убийство ще бъде особено трудно за разгадаване... а то се оказва съвсем обикновен случай — той се надигна и продължи: — Добре, хайде да огледаме за още някакви следи. Ти виж при масата, леглото и подиума, аз ще огледам останалата част от галерията.

Съдията се запъти към еркера. Миризмата на изгоряла свещ още тегнеше в неподвижния задушлив въздух и той повдигна бамбуковите щори на прозореца вляво, привързвайки ги с висящите отгоре ленти. Опря ръце на широкия перваз и се надвеси навън. Откри, че еркерът е издаден над канала като балкон, поддържан от дълги стройни колони, които се губеха в тъмните води. Отляво към канала се спускаше висока тухлена стена с квадратна наблюдателница в края. Нататък се простираше ниският бряг, покрит с дръвчета и храсти, над които се очертаваше високият централен свод на моста Полумесец. Вдясно високата външна стена на имението завършваше с друга

наблюдателница. Отвъд нея каналът правеше остър завой и се губеше от погледа.

Съдията неволно погледна към двуетажната къща на отсрещния бряг. Значи това бе домът на „маршал“ Ху, приятеля на Йи. Постройката напомняше изискана извънградска вила, завитият ъгъл на покрива се открояваше на фона на потъмнялото небе. Тесен балкон се издигаше над редицата върби с лениво поклащащи се клони. Нито един прозорец не светеше. Съдията никога не беше разглеждал вилата на Ху, защото от моста Полумесец се виждаха само високите дървета, зад които се криеше постройката. Но имаше ясното усещане, че някои детайли са му познати.

Влажната миризма на застояла вода и гнилоч го накара да се дръпне от прозореца. Тао Ган се беше навел над масата и сглобяваше счупени порцеланови парченца. Слабият мъж вдигна поглед и заяви:

— Мисля, че Йи се е опитал да се защити, господарю. Това са парченца от счупена ваза. Като сглобим това онова, се получава доста правдоподобна история... благодарение на джинджифиловия сироп, който става за лепило — съдията се приближи до масата и Тао Ган продължи: — След като посетителят се е появил, Йи е седнал на масата, хапнал е няколко сладки с джинджифил и е пил от напитката. По пръстите на дясната му ръка е останал сироп, на подгъва на ръкава му се вижда петно. После Йи най-вероятно е хванал камшика, защото открих сироп и по дръжката му. Убиецът е побеснял, изтръгнал е камшика от ръцете му, както предположихте, или пък Йи просто го е изпуснал. Както и да е, той се е огледал за оръжие, с което да се защити, и е грабнал вазата. Както личи от парченцата, които сглобих, вазата е била с тънко издължено гърло и тежко тяло. Но убиецът го е ударил, преди Йи да успее да я използва, защото по никое от парченцата няма следи от кръв. Йи е изпуснал вазата и тя се е разбила на пода. Може да се предположи, че Йи е взел вазата, след като е изпуснал камшика, тъй като две големи отломки от нея лежаха върху езиците на камшика.

— Чудесно заключение! — отзова се съдията Ди. — Но откъде знаеш, че Йи е взел вазата в ръце? Нима не може да е била бутната или да е паднала от масата по време на боя?

— Погледнете това парченце, господарю!

Тао Ган взе една продълговата порцеланова отломка и я приближи до свещта. С тънкия си кокалест пръст посочи засъхнало лепкаво кафяво петно.

— Това парче е част от източеното гърло на вазата. Защо Йи ще я хваща по този начин, освен ако не е трябвало да се защити?

— Превъзходно! — възкликна съдията с доволна усмивка. — Ха, ето какво ми напомни вилата на Ху преди малко! Мотива с върба!

Той посочи към парченцата, които Тао Ган беше, слепил върху масата. Върху тях личеше вила на речен бряг, обградена с една редица върби. На горния кат имаше тесен балкон. Вазата беше ценна антика, мотивите в синьо бяха дело на майсторска четка.

— Всичките парчета са тук — каза Тао Ган. — Може да се възстанови цялата ваза. Надникнах и под леглото, огледах пода. Няма нищо.

— Нека още веднъж да се поразходим из галерията и да огледаме двамата. После трябва да тръгваме, имаме и друга работа. Търсенето на танцърката и нейния сводник ще оставим на градското съдилище. Ти обиколи пред колоните!

Съдията Ди се вторачи в пода пред еркера. Изведнъж замръзна. До цокъла на третата колона лежеше смачкано парче бял плат. Той приклепна и извика:

— Донеси свещта, Тао Ган!

Двамата мъже внимателно разгледаха находката. Беше квадратен къс бял плат, кърпа или шал. В средата му имаше червено петно.

— Убиецът е избърсал в него оръжието си, господарю! — възбудено проговори Тао Ган. — Или пък ръцете си — той извади от ръкава си навосьчена хартия, пое внимателно с нея плата и го отнесе на масата. — Няма никакъв надпис, няма нищо! — разочаровано заяви той, след като го разгледа.

Съдията опипа краищата с пръсти.

— Странно — бавно каза той. — Петното от кръв в средата е почти засъхнало, а краищата на парчето са още влажни. Вода! Я погледни! Това е малко листче от водно растение, ето тук при шева. Увий парчето, Тао Ган. Може да се окаже важно доказателство — внезапно съдията вдигна ръцете си и ги разгледа внимателно. — Много, много странно! — възкликна той. — Когато вдигнах бамбуковите щори, забелязах, че первазите на еркерните прозорци са

покрити с прах. После се надвесих навън от левия прозорец и се подпрях на перваза, а по ръцете ми няма прах...

Той пристъпи бързо до левия прозорец, каза на Тао Ган да донесе свещта по-наблизо и внимателно се вгледа в червената лакирана повърхност на широкия перваз.

— Идеално чисто — събщи той. — А первазите на другите прозорци чернеят от прах — той отиде до първия прозорец и се надвеси силно навън, което накара Тао Ган да го хване загрижено за ръкава. — Погледни! — извика съдията. — От външната страна на еркера има тесен цокъл, точно над поддържащите колони. Виждаш ли онова зелено стъбло, залепнало при ъгъла? Това е някакво водно растение, Тао Ган — и като се отдръпна от прозореца, вече с по-спокоен тон заяви: — Значи някой е преплувал канала и е влязъл тук, като се е изкатерил по колоната — съдията отиде до масата, размахвайки едно ръкави. Дръпна втория стол и се отпусна тежко на него. — Моето предчувствие все пак излезе вярно, Тао Ган — мрачно заяви той, скръстил ръце в дългите си ръкави. — Това убийство съвсем не е толкова прост и ясен случай.

ГЛАВА X

Съдията Ди бе опрял лакти в грапавия камък на парапета над централния свод на моста Полумесец и наблюдаваше тъмните води на канала, осветени от четирите големи сигнални фенера под свода. Тао Ган стоеше до него и бавно навиваше на показалеца си трите дълги косъма, висящи от бузата му. Двамата чакаха. Съдията беше наредил на двама от войниците да завият тялото на Йи в тръстикова рогозка и да го отнесат с военната носилка в градското съдилище за щателен оглед от регистратора на смъртните случаи. Други двама бяха изпратени за нова носилка, с която да се приберат съдията и помощникът му.

— Колко е различно! — обади се съдията. — В друго време този мост е най-оживеното място в града и гъмжи от народ до късно през нощта. По парапетите са разтворили сергии уличните продавачи, фенерите им осветяват всичко наоколо, нагоре-надолу снове пъстра навалица, под моста се плъзгат какви ли не лодки, джонки, ладии, шарените им фенери блестят весело... Сега всичко е пусто и замряло. Усецаш ли миризмата? Водата е като в блато, съвсем застояла. Виж онези водорасли, едва помръдват!

— Долу сигурно гъмжи от комари — забеляза Тао Ган. — Оттук се чува бръмченето им. Ако...

Съдията вдигна ръка.

— Слушай! Да не би да са избухнали безредици в долния град?

Шумът, който помислиха за бръмчене на комари, се усили до глух ропот в далечината. Върху небосвода над къщите се откри червено сияние.

— Там е главният хамбар — тревожно каза Тао Ган. — Може би тълпата го разграбва.

Двамата мъже се заслушаха напрегнато. Ропотът като че затихна за миг, после отново се усили. Внезапно над замрелия град злокобно се извиси пронизителният глас на военните тръби.

— Нашите стражи пристигат — облекчено въздъхна съдията Ди. Червеното сияние се засили, изригнаха пламъци. — Надявам се, че ще успеят да предотвратят размириците, без да се пролива кръв — промърмори той и огледа внимателно моста от единия до другия край.

Наоколо нямаше жива душа. Прозорците на вилата на Ху бяха все така тъмни, нищо не помръдваше и в малките къщички на брега от другата страна на моста. Гражданите на столицата, обикновено следящи с жадно любопитство всичко, което става на улицата, през трите последни мъчителни седмици се бяха затворили в себе си и гледаха да не се набъркват в нищо. Червеното зарево отслабна, шумът стихна. Отново се възцари безмълвие. „Тежка, заплашителна тишина — помисли си съдията Ди. — Започнат ли хората да нападат складовете...“

— Присъствието на трети човек на сцената на местопрестъплението доста усложнява нещата — заговори Тао Ган.

— Трети човек ли? О, да, имаш предвид онзи, който е преплувал канала... — съдията се съсредоточи върху загадката около убийството, доволен да откъсне мислите си от другите тежки въпроси. — Хм, преплуването на канала не е проблем, разбира се. За да се изкачиш по някоя от онези колони до корнизата на балкона, се изискват доста яки мускули. Освен това човекът трябва да е бил познат на Йи, иначе той би вдигнал тревога, когато на прозореца му се появи мокра до кости фигура. Дали Йи е отпратил жената и сводника при появата на третия мъж? Или новодошлият е бил свързан по някакъв начин с другите двама? И от кого се е опитал да се защити Йи с вазата? Ако предположим, че... — съдията внезапно млъкна. Поглаждайки гъстите си вежди, той се вторачи напрегнато в тъмната вила. — Касия каза, че бил голям ловец... Дали е възможно?...

— Кое да е възможно, господарю? — нетърпеливо попита Тао Ган.

— Ами — започна бавно съдията Ди — изведнъж си помислих, че Йи може да не е грабнал вазата, за да се защити. Слугинята го описа като порочен и жалък човек. Ами ако нарочно е счупил вазата, за да при влече вниманието към мотива с върбата? А това ни насочва към неговия приятел във вилата от другата страна на канала, която толкова прилича на рисунката върху порцелана.

Тао Ган замислено подръпна острата си брадичка.

— Не е изключено — съгласи се той. — Но пък онова, което прочетох в досиетата, потвърждава думите на прислужничката, че хората от стария свят образуват сплотена общност, и вътре в нея никой не би вдигнал ръка срещу традиционен предводител като Йи. Но ако Ху е имал много силен мотив...

Съдията стоеше замислен, без да откъсва очи от тъмната вила, и лекичко подръпваше бакенбардите си.

— Тъй и тъй сме тук, Тао Ган — най-сетне каза той, — хайде да изненадаме господин Ху с внезапно посещение. Съгласен съм, че мотивът с върба е една доста загадъчна диря. От Ху можем да научим доста неща за Йи и така ще разберем дали приказките на Касия са верни. Да вървим!

Те се спуснаха по моста, поеха по широката улица и не след дълго се озоваха пред бамбукова порта от селски тип, закътана сред високи дървета. В горния и край бе закована дървена табела с два изящни йероглифа „Подслон на върбата“. Лъкатушеца пътечка ги отведе до входа на вилата — лакирана в червено врата с изрисувани златни върбови клонки. Тао Ган почука с кокалестите си пръсти, почака малко, но тъй като вътре не се долавяше никакъв шум, взе един камък и заблъска с него по дървената врата.

— Много дълго ни карат да чакаме, господарю — навъсено каза той. — Ще трябва да разбудим вратаря.

В същия миг вратата се отвори. Показа се нисък набит мъж с широки рамене и дълги като на маймуна ръце, който ги огледа подозрително от главата до петите. На сивеещата му глава бе кривната малка шапчица. Когато вдигна свещника, за да ги види по добре, широкият ръкав на домашната му роба откри мускулеста космата ръка.

— Приемате ли посетители, господин Ху? — учтиво попита съдията.

Набитият мъж освети лицето му и запита ядно:

— Кой сте вие, по дяволите?

— Аз съм Ди, върховният съдия.

— Велики небеса! Хиляди извинения, ваше превъзходителство! Трябваше да ви позная, разбира се, но съм ви виждал само веднъж и тогава бяхте с официални одежди. А и аз ви гледах отдалеч. Как...

— Просто се разхождахме с моя секретар господин Тао. Ще може ли да получим по чаша чай?

— Разбира се, ваше превъзходителство! За мен е голяма чест! Извинете ме за вида ми, но съм сам в къщата, както навярно се досещате. Наложих се да изпратя прислугата в планината. Само ядове с тази пасмина! Задържах една възрастна двойка, мъж и жена, но днес и тях пуснах да погребат сина си. Обещаха да се върнат тази вечер, но досега няма и помен от тях.

Съдията Ди не можеше да реши дали припряната грубост на Ху си беше негово естествено държание, или бе от нервност. Жалко, че не се бе срещал с него преди! Или може би беше? Лицето му изглеждаше някак познато. Извинявайки се за неугледния вид на дома, Ху ги преведе през запусната вътрешна градина, обрасла в плевели. После ги вкара в аскетично обзаведен салон, осветен от малка лампа. Въздухът беше застоял, носеше се дъх на влага и плесен. Ху ги насочи към една маса в дъното, но съдията побърза да каже:

— Не бихме ли могли да се качим някъде горе, за да мога да наблюдавам моста. Очаквам войниците да дойдат с носилка да ни вземат?

— Разбира се! Заповядайте в моя кабинет. Да си призная, аз тъкмо бях задрямал там. Горе е и чайникът, има и чудесен балкон — и той ги поведе по стръмна дървена стълба, добавяйки през рамо: — Събудиха ме тръбите. Предполагам, че свиреха при хамбара. Във време като сегашното сганта обича да се събира там. Надявам се да не е нещо сериозно...

— Бързо стихна всичко — отвърна съдията, — затова си мисля, че редът е възстановен.

Ху забързано ги въведе в неголяма квадратна стая и веднага отвори плъзгащата се, облепена с хартия врата към тесен балкон — същия, който съдията беше зърнал от еркера на имението на Йи отсреща. Ху запали свещите в два старовремски медни свещника върху стенната масичка и покани гостите да се настанят в две кресла около непретенциозна бамбукова маса в центъра на стаята. Наля им чай и седна на един походен стол с гръб към плъзгащата се врата.

Докато отпиваше от чашата, съдията си мислеше, че колкото и оскъдно да беше обзавеждането, в стаята цареше особен дух, усещаше се присъствието на обитателя ѝ. Широкото легло до стената беше покрито със зверски кожи, масивният, изтърган от времето абаносов гардероб бе истинска антика. На задната стена бе окачен старинен

свитък с изображение на дивен воин в пълно бойно снаряжение и блестящи доспехи върху великолепен кон. От двете страни на картината с железни куки на стената бяха закрепени два големи лъка, колчани и кожен хамут. Ху проследи погледа на госта си и каза:

— Да, ловът е любимото ми занимание. Прадядо ми използвал тази къща за ловна хижа. По онова време този многолюден квартал е представлявал чудна гора.

— Разбрах, че е бил велик воин — добави съдията.

— Така е, ваше превъзходителство! Невероятен ездач и способен пълководец! Той и прадядовците на Йи и Мей са поддържали мира в тази част на страната, когато васали и военачалници са били в непрестанни междуособици. Е, времената се промениха, слава на небето! Та тогава Йи владеел земята, прадядо ми водел войската, а старият Мей управлявал парите. Когато генерал Ли — моля за извинение, имах пред вид, разбира се, августейшия родоначалник на днешната династия, — та когато той обединил империята, тримата възрастни мъже се събрали на съвет. Историческа среща, ваше превъзходителство, записана е в нашата семейна хроника. Дядо ми казал: „Да спрем дотук и да се помъчим да спасим каквото можем. Йи ще кандидатства за губернатор в някоя отдалечена провинция, аз ще постъпя с хората си в императорската армия, а Мей ще си събира рентите.“ Мъдър бухал е бил дядо ми! Но старият маркиз Йи, дъртият инатлив пръч, не искал и да чуе. „Трябва само за известно време да се затаим — казал той. — Един ден ще ни излезе късметът и ще си възвърнем предишното!“ Страхотен късмет, няма що! Тук била установена императорската столица, стекли се хиляди хора от цялата страна, придворни, висши и нисши чиновници, военни, стражници и какви ли не още. Сега, по дяволите, трудно ще намерите човек, който дори да е чувал името Йи! — и той поклати тъжно голямата си глава.

— А какво е станало с вашия род? — попита съдията.

— Ние ли? Ами ние малко по малко разпродадохме земите си. Сега ми е останала само тази къща, а и тя е ипотекирана! При това едва ли ще ме надживее. Нямам ни дете, ни коте. Ловувам по малко наоколо, отбивам се на чашка при стария Йи. Той изгуби всичките си земи, но още е богат. Веселяк е тоя Йи Обича около него да се въртят по няколко женички, а и аз нямам нищо против да е така. Това е. Комай единствено семейството на Мей успя да съхрани богатството си. Тия

хора винаги са били дяволски оправни с парите — с горчивина продължи Ху. — Подмазваха се на новите управници, сдружиха се с големите търговци от юга. Така се става богаташ. Но и това, изглежда, не може да те предпази от падане по стълбата и от счупване на врата!

— Смъртта а Мей е голяма загуба — сухо отвърна съдията Ди. — Споменахте за вечерите у Йи. А познавате ли младата танцьорка, която го е посещавала тези дни?

Лицето на Ху помръкна.

— За Порфир ли говорите? Зная, слухът вече е плъзнал. Да, видях момичето веднъж-дваж. Много добра танцьорка, а и хубаво пее!

Но този път като че ли не му се впускаше в дълги обяснения. Съдията попита:

— От кой публичен дом е момичето?

— Тоя потаен мръсник не ми каза! Никога не ми позволи да говоря с нея или със сводника ѝ насаме.

— Имате предвид високия бияч, който винаги я придружава?

— Висок ли казахте? Дори не съм го поглеждал, както трябва, но не бих казал, че е висок. Дъртак някакъв, със стърчащи нагоре рамене. Но много добър барабанист.

Съдията Ди допи чашата си.

— Ставало ли е нещо необичайно тази нощ в имението на Йи? — небрежно попита съдията. — Нищо ли не сте забелязали? Тук от балкона много добре се вижда галерията отсреща.

Ху поклати глава.

— Бях заспал на това легло. Когато проклетите тръби ме събудиха, отсреща беше тъмно като в рог.

— Танцьорката Порфир е била с Йи. Станало е произшествие.

Домакинът им седна и сложи широките си ръце върху коленете.

— Какво произшествие? Какво точно е станало? — запита той. — Да не би да са убили Йи? — Ху се понадигна от стола си. — Йи е убит! — извика той. Съдията кимна и Ху отново седна. — О, небеса! — промърмори той. Внезапно стрелна Ди с поглед и попита напрегнато: — Загубил ли е окото си?

Съдията Ди вдигна вежди, замисли се за миг над въпроса и отвърна спокойно:

— Да, би могло и така да се каже. Лявото око.

— Велики небеса! — лицето на Ху беше преbledняло под загара, широките му плещи се изгърбиха. — Велики небеса! — повтори той. Като забеляза, че съдията и Тао Ган го наблюдават, направи опит да се усмихне: — Кой ли пък обръща внимание на тази глупава песничка — продума той, като се стараяше да изглежда спокоен. — Главата ми си е още на раменете! — и прокара ръка по лицето си, лъснало от пот.

Съдията го изгледа изпитателно и поклати замислено глава. Ху се беше преобразил.

— Нерядко тези улични песнички казват повече, отколкото може да предположи човек, господин Ху. Имате ли някаква представа, кой може да е убил Йи?

— Да е убил Йи? — механично повтори Ху. — Ами той даваше понякога пари на заем. Може да е станал доста отвратителен към някой закъснял длъжник. А притиснете ли някого много жестоко... — сви рамене той.

Съдията бе поразен от липсата на интерес и желание за разговор у Ху. Той пхна длан в ръкава си и извади обицата. Показа я на Ху.

— Познавате ли тази дрънкулка?

— Разбира се, Порфир носеше такива. Заради името си може би — той се почеса по брадата и добави: — Няма да се учудя, ако момичето е замесено по някакъв начин в тази работа. Изглеждаше невинно пиленце, разправяше се, че била и девствена. Представяше се за стажантка. Какво ти стажуване, тя всичко си знаеше! Тия превземки, детинската невинност и всичко каквото трябва... Отвътре си беше гнила! — той отново избърса лицето си, по което обилно се стичаше пот. — Малкото съкровище изобщо не се притесняваше да танцува голо в галерията. И докато се фръцкаше, какви погледи ми хвърляше зад гърба на Йи! През цялото време х играеха очите. А сводникът х веднъж ми подшушна от нейно име, че Йи се отнасял много зле с нея и не можело ли аз да направя нещо по този въпрос. Ама и аз на негово място сигурно щях да гледам да я държа по-далеч от мръсните лапи на стария пръч, колкото и обиграна да беше! — раменете му потръпнаха и той добави: — Добре, сега, след като Йи вече не е жив и родът му угасва с него, си мисля, че мога да ви разкажа как стояха нещата. Любимото занимание на Йи беше да изтезава жени, ваше превъзходителство. То си му е по наследство. Не е и за разправяне какво са вършили дядо му и баща му. Но времената се промениха и

трябваше да внимава. Задоволяваше се с никаквици от долния град, отломки от стария свят. Но Порфир беше по-друга, от класа! А как му се искаше да я докопа! О, небеса, да бяхте видели как я зяпаше Йи, докато тя танцуваше! Този ужасен гаден поглед! Но хитрата малка мръсница го държеше на разстояние.

— Йи знаеше ли, че вие също сте запленил от танцорката?

— Запленил, казвате. Как улучихте точната дума! Мен много не ме бива по обясненията, както виждате, но може и така да се каже. Побъркваше ме тази жена всеки път, когато я виждах. Но когато не беше пред очите ми, не се сещах за нея. Може и да не ми вярвате, но точно така беше. Дали Йи е знаел? Много добре знаеше, по дяволите! — Ху се обърна и посочи тъмната къща на Йи от другата страна на канала. — Напоследък старият пръч беше измислил нещо ново. Нощем тази част на града опустява напълно. Мръсникът не ме предупреждаваше кога ще идва момичето, а навиваше бамбуковите щори, запалваше много свещи в галерията и я караше да танцува точно в средата на еркера, за да е сигурен, че аз я виждам от балкона си. Небесата са ми свидетел, голяма гадина беше! — Ху стовари гневно юмрук на коляното си.

— Присъстваха ли и други гости на забавленията в галерията? — попита съдията.

— Само доктор Лю, макар че той не си пада много точно по този род забавления. Но Йи никога не го канеше, когато Порфир беше там. Това удоволствие той споделяше само със своя най-добър приятел, със стария Ху. О, небеса!

Той се надигна от походното столче, като се надяваше, че посетителите му ще го последват, но съдията извади ветрило от ръкава си, намести се удобно в креслото и започна да си вее.

— Направи ми впечатление, че архитектът, който е строил тази вила, е взел модела от известния мотив с върбата.

Ху седна.

— Мотив с върба ли? — объркано попита той, но се окопоти бързо и възвърна припряно-грубоватите си обноски. — Точно обратното, ваше превъзходителство! — разпалено рече той. — Тази вила е послужила за модел на мотива върху порцелана.

Съдията Ди хвърли бърз поглед на Тао Ган.

— Аз чух различни версии за произхода на този мотив. За някакъв стар мандарин с млада дъщеря, която...

Ху го прекъсна рязко с нетърпелив жест.

— Глупости и безсмислици, ваше превъзходителство! Старец с млада дъщеря — измишльотини! Не, истинската история е друга, съвсем друга. В семейството ми никога не се говореше за това. Нали разбирате, ние не вярвахме на тази приказка. Заповядайте по още една чаша чай, ваше превъзходителство!

Съдията Ди го наблюдаваше, докато пълнеше чаши те. Настроението на Ху отново се беше променило. В очите му гореше странен вътрешен пламък, гласът му подрезгавя от напрежение.

— Историята е свързана с дядо ми. В последните години от живота си, когато империята вече била основана и той изгубил предишната си сила и власт, все още притежавал голямо богатство и живеел нашироко в родовото имение в стария град. И изведнъж се влюбил в красива проститутка от един от градските бардаци. Момичето се казвало Сапфир. Било любов от пръв поглед, нали знаете, онази страст, която подлудява възрастните мъже. Откупил я за шест златни слитъка, огромна сума, но пък тя била девствена. Построил тази къща за нея. И тъй като била с тънка, снага, каквато нашите поети наричат „върбов кръст“, дядо ми засадил върбите наоколо и кръстил мястото „Подслон на върбата“. Сигурно сте прочели надписа над вратата. Сам го е правил. Отрупал момичето с разкош. Но нали знаете, жената си е жена. Срећнала случайно младия Мей, влюбила се в него и двамата решили да избягат. По онова време в рова или канала, както му викате сега, имало воден павилион и от него до градината на вилата водел тесен дървен мост. Баща ми махна павилиона, защото коловете бяха съвсем прогнили. И така, през уречената нощ младият Мей завързал бърза лодка под павилиона. Мислели, че възрастният мъж е в града по работа. Тъкмо когато помагал на Сапфир да си събере нещата, в стаята влязъл старият генерал. Тогава бил на повече от шейсет и шест години, но все още бил як като бик и младият Мей побягнал. Момичето хукнало по петите му. Затичали се към павилиона, а побеснелият ми дядо ги погнал с тояга в ръка. В края на моста възрастният мъж ги настигнал и щял да убие и двамата, без да му мигне окото, но от вълнение изведнъж припаднал и рухнал. Младите дори не се обърнали да го погледнат, скочили в лодката и отплавали.

Избягали в имението на маркиз Йе, нашия стар неприятел. Младия Мей станал негов финансов съветник, ако не се лъжа. Много го бивало да се оправя с парите, умеел да ги трупа! — Ху отметна един сплъстен посивял кичур от потното си лице. Взираше се в нощната тъмнина с примирен замътен поглед. — Старият генерал живял още шест години, но напълно парализиран. Хранели го с лъжичка като малко дете. По цял ден прекарвал тук на балкона в креслото си и можел да движи единствено очите си. И както разправят, гледал много особено, с любов или с омраза, никой не можел да каже. Дали е държал да бъде там, за да си припомня как едва не умрял, или през цялото време не е губел надежда, че Сапфир все някога ще се върне.

Настана пълна тишина, нарушавана единствено от учестеното дишане на Ху. Той продължаваше да се вира навън със стиснати юмруци. Дълбоки бръчки прорязваха ниското му чело. После избърса с ръкав изпотеното си лице и погледна притеснено двамата си посетители.

— Моля да ме извините за всички тези приказки, ваше превъзходителство — проговори той с измъчена гримаса. — Едва ли ви интересува тази стара история, все за хора умрели и забравени.

Гласът му пресипна и той преглъщаше с мъка.

— Вие никога ли не сте се женили, господин Ху? — попита съдията.

— Не, ваше превъзходителство. За родове като моя няма място в новия свят. Нашето време мина, безсмислено е да роптая. Мей вече не е жив, Йи също, идва и моят ред.

Тао Ган направи знак. Беше забелязал носачите да спират на моста. Съдията стана и оправя робата си.

— Радвам се, господин Ху, че научих истинската история за мотива с върба — каза той. — И благодаря за чая.

Домакинът мълчаливо ги изпрати до носилката.

ГЛАВА XI

Ма Жун и Цяо Тай чакаха на мраморната тераса. Съдията Ди хвърли поглед към измъчените им, изпоцапани със сажди лица и попита делово:

— Какво става?

— Вече всичко е спокойно, господарю — умърлушено отвърна Ма Жун. — Пред хамбара се беше събрала тълпа от около четиристотин здрави мъже, май че все от стария свят, ако се съди по говора им. Ние с Цяо Тай за късмет тъкмо оглеждахме решетките на клоаките и веднага разбрахме, че става нещо. Когато стигнахме до площада, те вече къртеха павеа от настилката и замеряха двайсетината постови при хамбара. Малко по-горе бяха заели позиция други двайсет души от нашите с лъкове. Не можехме да пожертваме хората си, господарю, да ги оставим на разярената тълпа. Почнахме да си пробиваме път към тях, разбутвахме размирниците с плоското на мечовете и ги убеждавахме да се държат като мирни граждани, но някои от подбудителите се разкрещяха „Хвърляйте камъни по кучетата на избягалия император!“ и не искаха да чуят разумна приказка. Надойдоха други с горящи факли и започнаха да ги хвърлят по момчетата, а после и по покрива на хамбара — гласът му стана съвсем дрезгав и замлъкна. Ма Жун си наля чаша чай и продължи: — Първо наредихме на постовите да се построят в каре и да се опитат да отблъснат тълпата с дългите алебарди. Но работата отиваше на зле, тези двайсет души щяха да бъдат претрепани с камъни и когато хамбарът със зърното пламна в единия край, заповядахме на ония с лъковете да стрелят — Ма Жун изплю последната глътка чай зад парапета на терасата. — Не беше красива гледка, господарю — мрачно изрече той. — Вие ги знаете тия нови стрели с железни кръстовидни остриета. Като нищо пробиват обикновена броня, а имат и зъбци. В битка вършат много добра работа, но да ги използваш срещу цивилна тълпа, е гадна, мръсна работа, господарю. Видях двама мъже, нанизани на една и съща стрела като на шиш... И така, нашите

момчета стреляха на два пъти, първо в метежниците отзад, после в онези отпред и тълпата се разбяга, като влачеше ранените. Останаха трийсетина души убити.

— Убивайки тези трийсет души — със суров глас изрече съдията, — вие сте спасили безброй граждани от гладна смърт. Ако тълпата беше опожарила и разграбила хамбара, триста-четирисотин души щяха да се налапат до насита тази нощ и толкоз. А после? Но ако храната се разпределя правилно на равни дажби, запасите ще стигнат за цялото население още за месец. Не е било приятно, но какво да се прави!

— Ако старият Мей беше жив, нямаше да има бунт — промърмори навъсено Тао Ган. — Мей успяваше да се справи с недоволната тълпа. Когато разпределяше ориза на пазара, той им говореше, че трябва да бъдат търпеливи, че скоро ще завали и тогава дъждът ще измие заразата от града. И те му вярваха.

Съдията вдигна глава и се вгледа в небето.

— Не се усеща и полъх — с омерзение каза той и се отпусна в креслото си. — Седнете! — нареди рязко на помощниците си. — Ще ви разкажа за убийството на Йи. Случаят е доста необикновен и за малко ще ви откъсне от проблемите на града.

Тримата мъже придърпаха столовете си до масата и насядаха. Тао Ган наля пресен чай и съдията Ди заговори. Описа подробно какво точно са открили в имението на Йи с Тао Ган, предаде и разговора с Ху. Докато говореше, със задоволство наблюдаваше как сивите напрегнати лица на Ма Жун и Цяо Тай полека се отпуснаха и двамата с нарастващ интерес следяха разказа. Когато свърши, Ма Жун възкликна възбудено:

— Ху е убиецът, господарю! Паднало му е случай да го направи, имал е и физическата сила да се възползва от този случай. Освен това и мотив — ревността към Йи, който бил турил ръка на танцьорката.

— А Йи нарочно е счупил вазата, за да ни остави улики срещу Ху, да ни насочи към неговата вила от мотива с върба на вазата — добави Цяо Тай. — Счупена ваза или делва могат да бъдат доста опасно оръжие, ако се използват като тояга, но само уличните побойници ги умеят тези неща. Потомствен благородник като Йи едва ли би се сетил за подобно нещо. Нека арестуваме Ху, господарю!

— Не бързайте! Ху направо надмина себе, опитвайки се да се представи за тъп и избухлив западнал аристократ. И все пак не беше достатъчно убедителен, защото се разкъсваше от силно вътрешно напрежение. Имам ясното усещане, че танцьорката Порфир е нещо странично в един много по-голям сблъсък. За това той ни разказа всичко за нея и за това, как го побърквала нейната чувствена красота. Не си даваше сметка, че по този начин едва ли не сам си слага главата на дръвника. Това най-силно ме кара да не бързам с изводите си по отношение на него. Засега друго няма.

Тао Ган подръпваше острата си брадичка.

— Искреното признаване на изобличаващи полуистини си е номер на изпечените престъпници — обади се той. — Друго, което ми се стори подозрително, е, че Ху не прояви никакъв интерес как точно е бил убит Йи.

— Но за окото му все пак се интересува — уточни съдията.

— Заради песничката, нали? — попита Цяо Тай.

— Тези стихчета, изглежда, сериозно го тревожат — каза съдията Ди. — Не виждам защо. И друго ми се иска да узная: Защо Порфир е рискувала да си навлече неприятности и от Ху, и от Йи, като е разпалвала съперничество помежду им? Йи е богат, Ху е беден, защо тя се е изложила на опасността да загуби един добър клиент, правейки мили очи на Ху? О, да, забравих да ви кажа, че слугинята на Йи и Ху потвърдиха нашите съмнения относно доктор Лю. Личният му живот е доста съмнителен. Явно мъжът е похотлив и това ме кара да се тревожа за госпожа Мей, около която се навърта. Тя е все още хубава жена и доста беззащитна след смъртта на съпруга и. Постъпих глупаво, като пратих Лю със съобщение за нея. Тао Ган, иди да видиш дали старши писарят се е върнал.

— Да се върнем на положението в стария град, господарю — предложи Ма Жун. — Изглежда, събирачите на трупове започват да се превръщат в заплаха. Както знаете, броят на стражниците е намален докрай, за да има достатъчно хора, които да събират мъртвците. Но към тях са се примъкнали всякакви скитници и негодьяи. Естествено, не може много-много да се придирия при избора, защото работата не е за завиждане. Но си е истина, че за някои черните качулки са не толкова защита от заразата. Всъщност така ходят маскирани и се възползват от това, за да ограбват хората, чиито починали близки прибират.

Съдията Ди стовари юмрук върху писалището.

— Като че ли не ни стигат другите неприятности! Нареди на стражниците от градското съдилище да държат под око тези бандити, Ма Жун! Първият, когото хванат да краде, да бъде бичуван пред всички на площада. И да се знае, че при по-сериозни престъпления ще бъдат обезглавявани на място. Трябва да ги сплашим сурово, иначе положението ще се изплъзне от контрол.

Появи се Тао Ган, следван от старши писаря.

— Съставихме списък на ценните вещи в имението на Мей, ваше превъзходителство — почтително заговори възрастният мъж. — Домууправителят ни помагаше, за щастие вече е здрав. Също така запечатахме сандъка и касите до пристигането на братовчеда на починалия. Погрижих се тялото да бъде облечено и поставено във временния ковчег, както подобава.

— Доктор Лю беше ли там?

— О, да, ваше превъзходителство. Той много ни помогна при описването на имота. Когато си тръгнахме, обсъждаше разни домашни въпроси с госпожа Мей.

— Благодаря ти — когато писарят напусна залата, съдията каза ядно: — Точно както си мислех! Надявам се, че веднага след погребението госпожа Мей ще замине за планинското имение.

— Трябвало е да го направи още преди три седмици — отбеляза сухо Тао Ган. — Най-обикновената предпазливост го изисква. Ще добавя, господарю, че макар госпожа Мей да има вида и обноските на истинска дама, аз имам известни съмнения за нея. В досието на Мей намерих регистрация за брака, сключен преди тринайсет години. Но за съпругата няма други данни освен името, презимето и възрастта. Проверих и втори път, порових доста, но не открих и думичка за нея или за семейството ѝ. Няма да се учудя, ако се окаже куртизанка, откупена от стария Мей.

Ма Жун и Цяо Тай си размениха развеселени погледи. Те знаеха, че Тао Ган е неизлечимо подозрителен и че ако не успее да задоволи любопитството си, става ужасно мнителен. Съдията Ди се усмихна.

— А какво става с клоаките в стария град? — попита след малко той със сериозен тон.

— Всичките са препълнени с отпадъци и нечистотии, господарю — отвърна Ма Жун. — Гъмжат от плъхове. Грамадни гнусни гадини с

дълги голи опашки. И най-едрата котка не смее да им излезе насреща. Накарах нашите хора да затворят с железни решетки отворите. Бедняците от колибите ми разказаха, че се случвало плъховете да отхапят пръст от ръката или крака на спящ човек. Дори били нагризали и убили едно пеленаче.

— Трябва да отворим шлюзовете, които свързват клоаките с канала, и то веднага — каза бързо съдията. — Тогава ще се прочистят и плъховете ще се махнат, защото ще изчезнат нечистотиите, които ги привличат. Тао Ган, предай незабавно тази заповед за стражите от Източната и Западната врата! — Щом Тао Ган излезе, съдията се обърна към Ма Жун и Цяо Тай: — Каква е следващата ви задача за през нощта? — попита той.

— Мислехме да подремнем малко, господарю — отвърна Ма Жун, — а после отново да обиколим постовете. Брат Цяо ще поеме горния град, аз — долния. Нали ви казах, хората не достигат и е добре момчетата да бъдат окуражавани с по някоя дума. Тази липса на хора започва да се превръща в сериозно затруднение, господарю, както пролича и при безредиците пред хамбара. Не може ли да наредите на командира на дворецовата гвардия да ни отпусне стотина пехотинци?

— Разбира се. Кажи на старши писаря да състави заповед, веднага ще я подпиша. Императорският дворец е заграден с широки ровове и високи стени и лесно се отбранява. А и тълпата търси храна, не просто плячка — той се замисли за миг и добави: — Ма Жун, когато приближиш моста Полумесец, хвърли един поглед към къщата на Ху. Току-виж ни излязъл късметът да го сварим с компания. Когато бяхме при него с Тао Ган, имах чувството, че чака някого. Не изключвам възможността да има връзка с тази танцьорка Порфир и тя да го посещава. Сега, докато Ху е сам, имат възможност да се срещнат незабелязано. Завариш ли момичето там, арестувай и двамата. Наредих да се потърсят из публичните домове сведения за тази танцьорка. Но хората са толкова заети, че се съмнявам дали ще се намери някой да свърши тази работа. Сега е най-добре вие двамата да идете да си починете. Измийте се и поспете — съдията огледа разтревожено Ма Жун и попита: — Да не са те ударили с камък при складовете?

Ма Жун попипа цицината на челото си и се усмихна почти самодоволно.

— Не, господарю. Стана малко сбиване в кръчмата „Петте благословии“, докато чаках Цяо Тай. Искях да помогна на едно момиче, нападнато от цяла банда нехранимайковци. Спънах се и си ударих главата в ръба на масата. А момичето, както се оказа, нямаше нужда от моята помощ. Беше майсторка на тежките ръкави, нали сте чували за тях?

— Много интересно! — каза съдията Ди. — Чувал съм за това умение. Наистина ли е толкова опасно, колко то разправят?

— И още как! Докато се усетя, едно момиче накара четирима главорези да си плюят на петите. Счупи ръката на единия от негодниците, при това само с един ръкав.

— Мислех, че винаги се използват два — отбеляза съдията. — Като при боя с два къси меча, който също е номер на долните жени.

— Тя не е долна жена! — разгорещено възрази Ма Жун. — Дъщеря е на един пътуващ кукловод. Нещо като акробатка, но иначе много добро, възпитано и образовано момиче.

— Нейната сестра близначка Корал — намеси се Цяо Тай — пък се оказа същата онази девойка, която доктор Лю задиряше тази вечер.

— Нея не съм я виждал — безразлично отговори Ма Жун. — Но сестра ѝ Синьобяло е изтънчена и силна жена. Сдържано, почтено момиче, което няма нищо общо с ония вулгарни кресльовци, каквито често се срещат сред пътуващите актьори.

Съдията погледна въпросително Цяо Тай. През всичките години, откак Ма Жун беше на служба при него, винаги за съжаление бе показвал предпочитание към вулгарните и кресливи жени. Цяо Тай повдигна вежди в скептично изражение. Съдията Ди се изправи.

— Сега ще прегледам документите, които са постъпили в канцеларията. Ще се видим утре на закуска. Всъщност днес, полунощ отдавна мина!

ГЛАВА XII

Ма Жун подремна един час и тръгна за стария град. Беше към два часа след полунощ. Той остави тежката си броня и ризницата и излезе с удобна памучна кафява куртка, а на главата вместо неудобния шлем нахлупи плоска черна шапка. Предстоеше му много ходене, а всичките командири на военните постове лично го познаваха. След като напусна четвъртия пост, се оказа близо до моста Полумесец и реши да хвърли един поглед към вилата на Ху, както му бе наредил съдията. Изкачи се до средата на моста и се опря на перилата, взирайки се в тъмнината. Вилата тънеше в мрак и само през облепената с хартия врата на горния кат, опасан с тесен балкон, прозираше слаба светлина.

— Значи Ху си има компания — промърмори доволно Ма Жун. — Да се присъединим към празненството!

Нещо изпляска във водата недалеч от моста. Ма Жун се надвеси над парапета, но видя само забързаното течение, което се вихреше след колоната на моста и отново се устремяваше в пенести вълни.

— Да можехме да отворим шлюзовете на небето — промърмори Ма Жун, — та да се размърда най-сетне този застоял въздух! Ние...

Внезапно застина. Сграбчи парапета и се надвеси колкото може по-напред. Надолу по течението до левия бряг, точно под балкона на Ху, в черната вода се мярна нещо бяло. За миг Ма Жун зърна гола ръка.

Изтича надолу по моста и скочи в гъстите храсти на брега. Тръни и бодли деряха лицето и ръцете му, но той не им обръщаше внимание и скоро стигна до водата. Течението беше изронило доста навътре брега, отнасяйки големи части от него. Ма Жун изхлузи двете си обувки, изу панталоните си, след това хвърли и куртката и шапката си в храстите по-навътре на сушата. Нагази до колене в калното дъно, стиснал един стърчащ клон, и се вторачи в повърхността на водата, по която трепкаха отраженията от сигналните фенери под моста. Бялата ръка отново се мярна. Някой се давеше и се бореше отчаяно, странно неподвижен посред бързея. Като че нещо го държеше здраво отдолу.

Ма Жун се гмурна напред в течението. Няколко мига под водата му бяха достатъчни, за да осъзнае опасността. Дъното беше обрасло с всякакви водни растения, жилави треви, увиващи се стъбла и водорасли. Бяха здраво вкоренени, дори силното течение не бе в състояние да ги изтръгне. Вероятно давящият се беше оплетен в тях. Роден и израсъл в провинция Цзянсу сред реки и езера, Ма Жун плуваше като риба. Знаеше, че при всяко по рязко движение я ръка, я стъпало можеха да се окажат в мъртвата хватка на виещите се стъбла, затова се остави на течението, помръдвайки крака, колкото да не потъне, докато с ръцете си внимателно разтваряше тръстиките отпред. От давящия се нямаше и помен. Изведнъж ръката му напипа дълга плитка, после голо рамо, Провря бързо лявата си ръка под гладкия гръб, а с дясната вдигна главата и я задържа над повърхността. Съвсем близко до очите му се показа мъртвешки бледото лице на Синьобяло. Клепачите ѝ бяха наполовина спуснати.

— Сложи ръце на раменете ми и не мърдай! — прошепна той.

За свое успокоение забеляза, че устните ѝ се раздвижиха. Тя изхълца. Той отпусна крака си надолу, внимателно опипвайки във водата. После потопи дясната си ръка покрай изящното ѝ коляно и с ловки движения освободи ходилото ѝ от растителните пипала. Помисли си, че както беше недоспал и отдавна не бе тренирал, ще му е дяволски трудно да я извади на брега. С тревога забеляза, че очите ѝ са затворени. Беше изгубила съзнание. Така може би ще ми е по-лесно, реши той. Но трябваше да бърза, за да не издъхне в ръцете му. Стори му се, че гърдите и вече не се повдигат. „Трябва да бързам бавно. Дяволска работа!“ — изруга той наум. Обърна се по гръб и придърпа отпуснатото тяло между краката си, като с лявата длан държеше брадичката и нагоре, за да са над водата устата и носът. Някакво водорасло се оплете около краха му, но той успя бързо да се освободи. Заплува по течението към едно дърво до градината на Ху.

— Тежичка е! — изръмжа той, докато изтегляше на брега товара си.

Опила с крак земята, докато откри сред камънаците миниатюрна полянка, положи я по корем и бързо раздвижи ръцете ѝ. Трябваше да върши всичко слепешката, по инстинкт, защото сред гъстите храсти мрактъ беше непрогледен. Тя повърна много вода и той въздъхна с облекчение. Опила лицето ѝ с ръка и долови, че клепачите ѝ трепкат и

устните помръдват. Бързо я обърна възник, приклепна до нея и се зае да разтрива студените и отпуснати крайници. Ма Жун задиша тежко, по някое време вече не можеше да каже дали влагата, стичаща се по лицето и раменете му, беше водата от канала или собствената му пот. Изведнъж девойката прошепна:

— Долу ръцете от мен!

— Я млъквай. — сопна се той, после осъзна, че тя едва ли го е разпознала, и добави по-нежно. — Аз съм войникът, който ти почисти ръкава в кръчмата, спомняш ли си? Бях там и си говорехме с баща ти.

Стори му се, че по устните ѝ пробяга слаба усмивка.

— Ама как се строполихте на носа си — промълви тя.

— Така беше — кисело отвърна Ма Жун. — Исках да ти помогна, но ти добре се оправяш. Освен тази нощ. Как се озова в канала?

Докато разтриваше бедрата ѝ, той се възхити от здравите и стегнати мускули.

— Все едно съм изгнила отвътре — тихо каза тя. — Но как ме открихте? Отдавна е минало полунощ.

— Ами аз всяка нощ обикалям постове. Бях на моста и те видях. Между другото името ми е Ма Жун.

— Какъв късмет, че сте ме зърнали. Благодаря ни, господин Ма!

— Нищо работа. Сега кажи за теб. Не вярвам господин Ху да те е хвърлил през балкона?

— Много смешно наистина... Не, господин Ху не ме хвърли през балкона. Аз скочих!

— Скочи? От моста?

Тя въздъхна.

— Вие ме спасихте от удавяне и съм длъжна да ви разкажа. Ще карам накратко. Някога баща ми работеше у този Ху. Напусна преди години, така и не разбрах защо. Ху ме покани да дойда тази вечер при него, имал да ми съобщава нещо за баща ми. И аз като последна глупачка отидох. Мръсният плъх се оказа похотлив. Между другото вече можете да спрете да ме разтривате. По-добре съм. Бяхме сами в библиотеката и той понечи да ме... Стана нещо като сбиване, аз знаех няколко хватки, но и мръсникът си го бива, пък и е як като бик. Накрая, когато полата и жакетът ми бяха станали на парцали, успях все пак да го халосам в стомаха и той се сви. Изскочих на балкона и се хвърлих в

реката Не плувам зле, но и не съм очаквала, че тези проклети водорасли са толкова жилави.

— Мръсникът му с мръсник! — избухна Ма Жун, — Веднага щом се освестиш, ще му направим едно посещение на вежливост и ще го накарам да си каже майчиното мляко — внезапно той усети ръката ѝ върху гърдите си.

— Моля ви, недейте! — изрече тя забързано. — Той може да смаже баща ми... — и добави горчиво: — Освен това нямаше свидетели, кой ще повярва на моите обвинения срещу толкова важна клечка като Ху?

— Аз — отривисто рече Ма Жун. — Винаги и навсякъде!

В следващия миг усети ръцете ѝ около врата си. Тя придърпа главата му и страстно впи устни в неговите, притискайки голотата си към широката му гърд. Той я обгърна със силните си ръце. Нямаше и помен от колебанието, което обикновено съпътства първата прегръдка. В пълния мрак страстта се разгоря докрай, съпроводена от усещане за безпределна нежност. Когато най-сетне се отпусна по гръб на тревата, едната му ръка остана под раменете ѝ, а другата лежеше върху възбудената и гърд ѝ той с ликуване си помисли, че никога не бе притежавал по-прекрасна жена. Двамата останаха дълго да лежат един до друг и Ма Жун си пожела така да продължи до безкрай. Първите ѝ думи обаче рязко попариха възвишеното му мечтание.

— Какво ще правим сега без дрехи? Тия комари са страшни кръвопийци!

— Ще отида да хвърля един поглед в задния двор на Ху — проговори Ма Жун. — Проклетата тъмнина! — изруга той, докато си пробиваше път през храстите.

„По-добре да не я бях виждал!“ — помисли си той. Дали това бе някаква шегичка, или случилото се наистина не означаваше нищо за нея? „Ох!“ — изпъшка той. Беше си ударил краха в остър камък. Дървената ограда на Ху беше пред него, той ловко се прехвърли през нея и веднага напипа въжетото с прострени дрехи, които слугите бяха забравили да приберат. Грабна някаква куртка и чифт панталони. Докато ѝ ги подаваше, каза:

— Не зная дали ще са ти по мярка, но поне има дълги ръкави, в които да пъхаш ония твоите жезла. Тази вечер не ги ли носеше със себе си?

— Не, нали ви казах, че постъпих като пълна глупачка. Мислех, че мъж като Ху има достатъчно жени на разположение. Взехте ли някакви обувки?

— Ще те нося до мястото, където оставих моите.

И без да обръща внимание на протестите ѝ, я грабна и закричи. Не беше никак лекичка, но бузата ѝ, долепена до неговата, възнаграждаваше усилията му. Остави я до пътя и тръгна да търси дрехите си. Все още не беше изгубил инстинктите си, придобити през дългите години, прекарани с братята от зелените гори. и лесно откри мястото. Върна се при момичето и започна да дере на парчета пояса си, после напъха парчетата в обувките си.

— Ето! — заяви той. — Едва ли ще можеш да припкаш като газела с тези кундури, но поне няма да си нараниш краката. Къде живееш?

— Недалеч, в квартала зад даоисткия храм.

Докато се промушваха сред храсталаците, помежду им се възцари неловко мълчание. На няколко пъти Ма Жун я погледна крадешком, но в сумрака не можеше да различи изражението ѝ и се колебаеше дали да започне разговор. Когато стигнаха до моста, все пак се престаши:

— Искам да се видим отново. Може би...

Тя спря. Ръцете ѝ бяха на хълбоците, очите ѝ блестяха гневно.

— Ако си мислите, че това е началото на лесно и евтино приключение, трябва да ви разочаровам, господин полковник. Вие ми спасихте живота, аз ви платих в натура. Пито, платено! Ясно ли е? — и докато дълбоко наскърбеният Ма Жун отчаяно търсеше достоен отговор, момичето продължи: — Баща ми е бил прав — с горчивина издума то. — Всички вие, високопоставените, си мислите, че жените от народа са просто за забавление. Съпругите и наложниците не ви ли запълват достатъчно времето?

— Не съм женен! — възкликна възмутено Ма Жун.

— Лъжете, естествено! Може ли мъж с такъв висок чин да не е задоволен от години!

— Не лъжа. Не че съм стоял мирен през всичкото време, но не съм се женил. Намира се по някоя да ме държи за ръката, когато ми докривее, но нямам постоянна любовница. Май не съм срещнал онази, която трябва.

— Всички така приказват — студено отвърна тя.

— Добре, да бъде по твоemu — ядоса се Ма Жун. — Разделяме се и толкоз! Тази нощ имам и друга работа, освен да изпращам до дома им разни скитнички.

— Сигурно, господин полковник.

— И не се подигравай с чина ми, празноглавке! — избухна той. — Аз не съм от ония наследствените полковници. Син съм на лодкар и дяволски се гордея с това. Родом съм от Фулин, едно рибарско селце в Цзянсу. Това, естествено, нищо не значи за градска фръцла като теб! — сви рамене и потъна в мрачно мълчание. Но тя не отвърна нищо, а и остана неподвижна на място, затова той потърка замислено брадата си и продължи: — Баща ми беше мъж и половина. Носеше по един чувал с ориз под всяка мишница, все едно са перца. Но освен една лодка друго нямахме и когато умря, трябваше да я продам, за да изплатя дълговете му — той замълча.

— Много добре ми е известно какво значи да живееш с дългове — каза момичето с равен глас. — И какво стана после?

Ма Жун вдигна поглед, сякаш внезапно го изтръгнаха от мислите му.

— Ами открай време си ме бива в бой с юмруци и меч, та местният съдия ме назначи за стражник. Плащаше добре, но беше голям мръсник. Постъпи много несправедливо с една вдовица и аз го цапардосах. Ченето му цъфна като роза! — Ма Жун се засмя, после продължи: — Да удариш магистрат, си е престъпление. Избягах при братята от зелените гори. Разбойници по друмищата, ако случайно не ти е известно.

— Известно ми е. Е, как, като сте били разбойник станяхте полковник от императорската гвардия?

— Ами случи се така, че срещнах сегашния си господар. Той пък е най-благородният и достоен мъж, когото познавам. Направи ме свой помощник и ето вече петнайсет години му служа. И чина, и всичко дължа на него.

Момичето го погледна замислено.

— Наистина ли сте от Фулин? — попита го тя на местния селски диалект.

— О, небеса! — извика Ма Жун. — Да не би да искаш да кажеш, че и ти си оттам?

— Майка ми е родена във Фулин. Много добра жена беше, почина преди няколко години — момичето за мълча за миг, после добави: — Баща ми е от стария свят.

— Той ме изигра, но все пак мисля, че е свестен човек. Добър кукловод.

— Голям артист е — разпалено изрече момичето. — В живота му се случи страшна трагедия и оттогава е доста мрачен и рязък.

Не след дълго пред очите им се показа зеленият покрив на даоисткия храм. Големият хартиен фенер, който висеше под стряхата на вратарската къщичка, още светеше. Девойката постави ръката си на неговата.

— Тук ще се разделим — каза тя. — Баща ми не бива да научи, че съм ходила в дома на Ху! Ще му кажа, че случайно съм паднала в канала.

Сега, когато можеше ясно да разгледа лицето ѝ, осветено от храмовия фенер, му се стори, че зърва в очите ѝ някакво пламъче, и това му вдъхна кураж.

— Ще бъда много щастлив, ако се срещнем пак — каза той. — Не заради онова. Просто за да се опознаем по добре. Ще се видим ли?

Тя докосна мократа си коса.

— Добре, ако не ви е страх, елате утре по обед в „Петте благословии“. Ще гледам да съм там, ще хапнем по купичка юфка. Аз съм акробатка, жена извън порядъчното общество. Хубавото му е, че мога да се показвам с всеки мъж, който ми харесва. Елате, ако не се притеснявате, че ще ви видят с мен.

— За какъв ме вземаш? Ще дойда... госпожице акробатке!

ГЛАВА XIII

Рано заранта веднага след изгрев слънце съдията Ди излезе по нощна роба на мраморната тераса. Един поглед към непроницаемата жълтеникава мараня, която обграждаше терасата, му бе достатъчен. Вече трета седмица сутрин го посрещаше все същата мъгла. Тя означаваше, че нямаше да има и полъх или промяна на времето, че нямаше надежда за дъжд. Поразеният град щеше да изтлява още един непоносимо мъчителен ден под тегнещия от зараза зной.

Той влезе вътре и затвори вратата зад себе си. В обширната зала с нисък таван беше душно, но трябваше да се пази от зловредната мъгла навън. Това помещение на последния етаж от губернаторския дворец през лятото се използваше за приеми в по-тесен кръг. На мраморната тераса гостите можеха да се насладят на нощната прохлада. След въвеждането на извънредното положение и след като Великият съвет предостави губернаторския дворец на съдията Ди, той го превърна в свой щаб. Нареди да подредят четирите банкетни маси в квадрат и да поставят собственото му писалище в средата. На първата маса стояха папките и документите, свързани с управлението на града, на втората бяха книгата и заповедите, отнасящи се до извънредните мерки, на третата — делата на Върховния съд, а четвъртата беше отрупана с досиета и преписи, отнасящи се до изхранването на населението. Така всичките документи му бяха под ръка, докато седеше зад писалището си.

Срещу терасата бяха поставени леглото му и маса за чай с четири стола, в ъгъла имаше семпла тоалетка. Съдията спеше, работеше и се хранеше тук, откакто беше изпратил трите си съпруги с децата в планинското имение на един свой приятел и беше заключил официалната си резиденция южно от императорския дворец.

От тази зала той ръководеше градската управа, която императорът лично му беше поверил преди три седмици. Тогава дворът, съдилището, правителството и всички други органи на властта се бяха пренесли в императорския стан на трийсет мили от столицата в

прохладните поли на планината. Там бе построен временен град от палатки и бараки, който сега представляваше престолнината на необятната китайска империя. Столицата с население, намаляло до две трети от нормалното, се бе превърнала в изолиран остров, по чиито улици шестваше черната смърт. На съдията бе поверено управлението на един опустошен, завладян от ужаса град.

В обзаведения щаб на съдията Ди свита чиновници и помощници, военни и цивилни, поддържаха връзка между него и най-важните средища на градската управа, също настанени в двореца. Военното командване, поверено на Ма Жун и Цяо Тай, беше на третия етаж, градският съд заемаше целия приземен етаж, както в нормално време, на втория етаж се намираше архивът, царството на Тао Ган.

В стаята влезе прислужник с купичка ориз и поднос със солена риба и зеленчуци и го постави на чайната масичка. Съдията седна пред нея, взе пръчиците за храна и внезапно осъзна, че няма никакъв апетит. С Тао Ган бяха съставяли официални заповеди и съобщения до късно през нощта, двата часа сън след това бяха изпълнени с кошмари и той се бе събудил още по-уморен. Болеше го гърло и изгълта чаша чай. Докато си сипваше втора чаша, влезе Цяо Тай. Поздрави съдията, наля си и той чай и докладва:

— В горния град нощта мина, общо взето, спокойно, господарю. Стана само едно по-сериозно престъпление преди час. Гнусна история! Четирима от качулатите, повикани в къщата на един капитан, починал от чумата, изнасилили вдовицата и двете му дъщери. За щастие виковете им привлекли патрулите, които минавали наблизко, и престъпниците били арестувани на място. Съгласно вашата заповед наредих на военната полиция да ги откара на площада при общинската клада, където се навъртат повечето събирачи на трупове, и там бяха обезглавени публично. Както си бяха с черните качулки и всичко останало.

Съдията Ди кимна.

— Надявам се това да послужи за назидание. Колко събирачи на трупове има в момента?

— В общината са записани близо три хиляди, господарю. Раздадени са им номерирани значки и само ако ги представят, получават седмичната си надница от градската управа. Но се опасявам, че доста престъпници са се промъкнали сред тях, навличайки черното

расо и качулката не заради парите, а за да злосторничат и да мародерстват безнаказано.

Съдията тропна чашата си на масата.

— Трябват ни инспектори, за да ги наблюдават — каза той. — Но никой не иска да се приближава до тях, а и с този недостиг на хора...

Вратата се отвори и влезе Ма Жун, следван от Тао Ган.

— Имаме новини за Ху, господарю! — обяви Ма Жун с щастлива усмивка. Той седна на един стол и разказа с подробности за нощното си приключение.

— Странна история! — възкликна съдията. — Явно нея е чакал Ху миналата нощ, когато с Тао Ган се появих ме изненадващо в дома му — после се вгледа изпитателно в Ма Жун: — Ти вярваш ли на нейния разказ?

— Нима си мислите, че се е хвърлила гола в канала просто за да се изкъпе, господарю! — докочи се Ма Жун.

— Е, не — призна съдията. Замисли се и добави: — Това момиче трябва да ни разкаже повече за връзките на Ху с баща и. Знаеш ли къде можем да ги намерим?

Ма Жун се огледа объркано.

— Живеят някъде зад даоисткия храм. Но утре по обед имам среща с нея.

Съдията Ди го погледна хитровато.

— Ясно — каза той. — Добре, след срещата я доведи тук. Заедно с баща ѝ. Тъй или иначе, вече имаме определено обвинение срещу Ху, и то от най-тежките. Опит за изнасилване. Идва тъкмо навреме — той при стъпи до бюрото си, взе една бланка, попълни я на бързо с червен туш, подпечата я с червения печат на Върховния съд и каза на помощниците си: — Ако приберем Ху на топло, ще можем да съберем повече доказателства за убийството на Йи — и плесна с ръце. Когато се появи куриерът, той му връчи заповедта за арест и каза: — Предай веднага това на командира на охраната! Кажу му да вземе четирима души, защото Ху може да окаже съпротива. Искам го жив и непокътнат! Ясно ли е?

Чиновникът се поклони почтително и се спуска към вратата, където едва не се сблъска със старши писаря.

— Господин Фан моли негово превъзходителство да го приеме. Той е от... хм, тайните служби на градската управа.

Тао Ган се надвеси над съдията и прошепна:

— Това е началникът на отдела, надзираващ публичните и игралните домове, господарю. Чувал съм, че бил оправен мъж.

— Да влезе!

На вратата се показва дребен слаб човек, облечен в синя роба, с кръгла шапка на главата. На пръв поглед приличаше на продавач, но лицето му веднага разсейваше това впечатление. Дълбоки бръчки го разсичаха на отделни отрязъци, лявото му око през цялото време се отваряше и се затваряше поради някакъв странен тик на увисналия му клепач. Другото око гледаше студено и непроницаемо. Съдията си помисли, че мъжът много прилича на гущер. Фан понечи да коленичи, но съдията го изпревари нетърпеливо:

— Да съкратим формалностите. Кажете какво има.

— Моя отдел получи заповед да се издири танцорка на име Порфир, ваше превъзходителство — започна спокойно дребният мъж. — Тъй като напоследък в публичните и в игралните домове има твърде малко посетители, реших да се заема лично с това издирване и им посветих една нощ. Разговарях със старейшината на гилдията и с някои от по-видните ѝ членове, през това време тайните ни агенти се свързаха с нашите осведомители от тези квартали. Ето какво се установи: Първо, момичето очевидно не е от стажантките. На тях им е разрешено да напускат квартала само като придружителки на някоя оправомощена куртизанка, за да ѝ помагат при преобличането, да поднасят вино на гостите, да пеят и да свирят на различни музикални инструменти. Не им е разрешено да танцуват пред хора, преди да са си взели изпита, и още по-малко без дрехи, тъй като това е специална привилегия на отделен ранг куртизанки, които получават и по-високо възнаграждение. Второ, името Порфир не е записано в нито един от официалните и неофициалните тефтери. Трето, през последните две седмици в нито един от бардаците или домовете за срещи не е получавана заявка от покойния господин Йи, докато преди това той е бил редовен техен клиент — и вторачил в съдията немигащото си око, дребният мъж заключи: — Моето мнение, ваше превъзходителство, е, че това момиче и мъжът, който се представя за неин сводник, са измамници. Старейшината на гилдията беше крайно възмутен. Той вече разгласи за случая и обяви награда. Очаквам, че скоро и двамата ще бъдат намерени — не беше ясно дали примигна с лявото си око,

или това беше тикът му, когато добави сухо: — Съветът на гилдията и неговите членове не приеха радушно новината за това нарушение на установения ред.

— Благодаря ви — каза съдията. — Много полезна информация — той понечи да отпрати човека гуцер, но Тао Ган се сведе над ухото му и прошепна нещо. След известно колебание съдията Ди се покашля и отново се обърна към господин Фан: — Вие умеете да боравите с поверителни сведения, нали така, господи Фан.

— Това е причината да се задържа на поста си вече двацет години, ваше превъзходителство — отвърна с лака усмивка дребният мъж.

— Бих искал — продължи съдията — да съберете при най-голяма дискретност сведения за миналото на госпожа Мей, вдовицата на моя скъп приятел търговеца Мей. Беше ми намекнато, че някога е била куртизанка.

— Мога още сега да представя наличните сведения на негово превъзходителство. Не зная особено много, наистина. Тя не беше истинска куртизанка, а стажантка. Преди тринайсет години беше записана с професионалното име Сапфир в един публичен дом в стария град.

— Господин Мей ли я откупи?

— Не, ваше превъзходителство. Тя просто отиде да живее при него — и като видя вдигнатите в недоумение вежди на съдията, побърза да добави: — Много съжалявам, ваше превъзходителство, но това е един от малкото случаи в моята практика, които не можах да осветля напълно. Бях изправен пред две непреодолими пречки. На първо място, публичният дом, където работеше Сапфир, принадлежеше към стария свят, а аз имах изричната заповед да не дълбая в тези среди и да се намесвам само в случай на извършено престъпление. Още повече че скоро след това въпросният публичен дом изгоря заедно със съдържателя си и голяма част от обитателките. Откупена е била, но не можах да установя от кого. Второ, човекът, при когото тя отиде да живее, бе търговецът Май. Въпреки че беше твърде освободен от предразсъдъци за човек от стария свят, той умееше да бъде и изключително потаен, ако личните му интереси бяха засегнати. Освен това беше най-богатият търговец в столицата, а не някакъв обикновен човечец, в чийто личен живот е лесно да се надзърне.

Затова си спомням толкова добре случая, ваше превъзходителство. Той е един от съвсем малкото неприключени в моите тефтери.

— Не се и съмнявам — каза съдията. — Имам пълно доверие във вашите способности, господин Фан. Съобщете ми веднага, когато се открие самозваната танцьорка Порфир — и когато вратата се затвори след дребния мъж, съдията възкликна ядно: — Ху ни е наговорил куп лъжи! Ако не разполагахме с тази обица, щях да повярвам, че танцьорката и нейният придружител никога не са съществували освен във въображението на господин Ху и прислужничката. И сега съм още по-доволен, че наредих да арестуват Ху, защото... — той погледна към току-що влезлия в стаята куриер: — Какво има?

— От градското съдилище съобщиха, че госпожа Йи се е обесила, ваше превъзходителство. Открил я доктор Лю. Стражниците...

— Ще се заема лично със случая — рязко се изправи съдията и се обърна към тримата си помощници: — Чудя се какво още ще ни сполети? И пак доктор Лю, този мазен любовчия! Какво има да се върши тази сутрин, Тао Ган?

— След час трябва да председателствате съвета на градските старейшини, господарю, за да се реши как да бъдат убедени чифликчиите да продължават да доставят зеленчуци в града. След това ще дойде...

— Добре, добре! Имаме един час да разберем какво се е случило в имението на господин Йи. Подай ми робата и шапката, тръгваме веднага! И четиримата.

ГЛАВА XIV

Голяма военна седяща носилка откара съдията Ди и тримата му помощници в имението на Йи. Следваха ги регистраторът на смъртните случаи и помощникът му с втора носилка. Мъглата бе отстъпила място на влажна мараня. Пустите улици трептяха в нажежения въздух. Доктор Лю им отвори малката желязна врата в голямата порта. Той се облеци изумен срещу съдията:

— Аз... очаквах кой офицер от управата, ваше превъзходителство...

— Лично се заемам със случая — отвърна сухо съдията Ди. — Водете ни!

Доктор Лю се поклони. Прекосиха същите дворове както предния път, но когато излязоха в малката градина, докторът ги поведе не през позлатената врата, а сви в странична стая, която явно беше служила за будоар на госпожа Йи. Съдията бързо обходи с очи изисканото обзавеждане от розово дърво и се насочи към леглото, в което лежеше неподвижното тяло на жената, покрито с бяло платно. Той повдигна края му. Един поглед бе достатъчен — разкривено лице, подут език. Отдръпна се, за да могат регистраторът и помощникът му да се заемат с работата си. Замислено се вгледа в свитата в ъгъла прислужничка, чиито рамене се тресяха конвулсивно от ридания, и реши да я разпита по-късно. Обърна се и излезе навън, следван от доктор Лю. Тримата му помощници стояха до езерце с лотоси. Съдията седна на една мраморна лейка и попита Лю:

— Кога я открихте?

— Преди половин час, ваше превъзходителство. Бях дошъл да се осведомя как е със здравето госпожа Йи, тъй като убийството на съпруга ѝ беше много тежък удар за нея. И имах опасения, че...

— Карайте по същество!

Докторът погледна измъчено съдията и примирено продължи:

— Слугинята Касия ме заведе направо в будоара. Каза ми, че съм дошъл навреме, защото господарката ѝ не се обадила, когато почукала,

за да и поднесе утринния чай. Вратата била заключена отвътре. Когато госпожа Йи се заключваше, това означаваше, че е прекарала тежка нощ и че е в потиснато настроение. Реших, че се нуждае от успокоително, почуках, казах си името, обясних, че съм дошъл да проверя как се чувства. Тя не отговаряше и аз се изплаших, че може да ѝ е призляло. Пратих прислужничката да повика сина си и той разби ключалката с брадвичка — докторът зарови пръсти в тънката си брадичка и поклати глава: — Висеше на главната греда, ваше превъзходителство. Веднага срязахме въжето, но тялото ѝ вече бе вкочанено. Изглежда е избутала тоалетната масичка до средата на стаята и е сложила отгоре стола, който лежеше отстрани на пода. Качила се е горе, надянала е примката на врата си и е ритнала стола. Вратът ѝ бе прекършен, вероятно е издъхнала моментално. Като неин домашен лекар, ваше превъзходителство, бих предложил медицинско заключение: самоубийство в състояние на умопомрачение.

— Благодаря ви. Можете да се присъедините към регистратора на смъртните случаи. Може би той ще има да ви пита нещо — когато Лю влезе обратно в будоара, Ди се обърна към тримата мъже: — Докато правят огледа, да обиколим дома. Първо галерията. На дневна светлина може и да открием нещо, което сме пропуснали миналата нощ. Къде е вратарят? — съдията плесна с ръце, но той като никой не се появи, промърмори: — Добре де, мисля, че си спомням пътя.

Поведе ги по пустите коридори, като сбърка само при един завой, и скоро се озоваха пред стълбите за галерията. Ди влезе пръв, следван от Тао Ган. Бамбуковите щори на прозорците бяха спуснати и съдията нареди:

— Вдигни ги...

Думите му бяха прекъснати от шумни възклицания. Той се обърна и видя Ма Жун, който се беше заковал на място и изумен оглеждаше галерията.

— Какво има? — попита сърдито съдията.

— Това помещение е съвсем същото като онова, което видях в кукления театър на Юан — възкликна Ма Жун. — Сцената с мъж в черно, който налага с камшик някаква жена — той посочи еркера. — Само че леглото беше в средата. А жената беше просната по лице и...

— За какво говориш? — залита удивен съдията. — Кой е този Юан?

Ма Жун бутна назад шлема си и се почеса по главата.

— Ами то е една история...

— В такъв случай по-добре да седнем — прекъсна го съдията. — Но първо вдигни щорите, Тао Ган, не ми се нрави този спарен въздух с мирис на плесен — каза той, докато сядаха на леглото.

Ма Жун им разказа с подробности за кукловода и неговия театър.

— Накрая Юан ми показва втора сценка, с вила на брега на реката. От нея видях само малко, защото свещта угасна. Миналата нощ, докато се вирах от моста, беше много тъмно, за да разгледам добре, но сега я познах веднага — и сочейки през прозореца, каза: — Втората сценка, която Юан ми показва, беше с вилата на Ху, ей онази отсреща.

Съдията Ди погледна към прозореца и замислено подръпна мустаците си. След малко се обърна към Ма Жун:

— Това може да означава, че Юан е знаел за момичето, което е било убито тук в галерията преди години. И че господин Ху също е замесен в това престъпление. Щом дъщерята на Юан ти е съобщила, че баща ѝ е бил на служба при Ху, Юан може дори да е бил свидетел. Намери ми този кукловод, Ма Жун. На всяка цена трябва да говоря с него.

— Ще направи всичко възможно, господарю — с доволна усмивка отвърна Ма Жун.

Съдията Ди се надигна.

— Искам двамата с Цяо Тай да погледнете еркера отвън. Кажете ми дали съм прав, като си мисля, че само добре трениран атлет може да се изкатери на него.

Двамата мъже се приближиха до прозореца, а съдията и Тао Ган закрачиха из галерията, зорко оглеждайки се за нещо необичайно. Ма Жун и Цяо Тай проведоха кратък разговор и се обърнаха към съдията:

— Да се изкатериш по някоя от тези колони, не е толкова трудно — заяви Цяо Тай, — но да се прехвърлиш оттам вътре, е съвсем друго нещо. Забелязахте ли, че корнизът над колоната е висок една стъпка, после са още три стъпки от него до прозореца и нищо, за което да се заловиш. За да влезе човек в галерията по този начин, трябва да е много силен, ловък и пъргав. Един ловец, свикнал да секатери по дърветата, може спокойно да го направи. Но трябва и да е доста висок.

— Ху не е висок — замислено каза съдията. — Но пък забелязах, че ръцете му са дълги като на маймуна, така че...

Тао Ган подръпваше ръкавите на робата си.

— Пропуснал съм нещо миналата нощ, господарю —, каза намръщено той и посочи към ламперията. — Едно от паната се отваря, точно зад леглото. Това дори не е тайна врата, има си съвсем нормална ключалка. Но всичките пана изглеждат съвсем еднакви и понеже светлината беше слаба...

— Ясно — прекъсна го съдията. — Да видим какво има там отзад.

През паното врата влязоха в едно килерче без прозорец. Въздухът беше спарен, миришеше на помада. Половината от стаичката беше заета от тоалетна масичка с голямо кръгло огледало от полирано сребро на нея. Имаше и столче, както и два скрина за дрехи. На стената в дъното се виждаше малка врата. Съдията дръпна чекмеджетата на масичката, но те се оказаха празни. Внезапно се наведе и измъкна някакъв дребен предмет, заседнал в една пукнатина на дървото.

— Виж ти! — обърна се той към тримата мъже. — Погледнете! Изглежда, Порфир много е бързала. Това е червеният камък от другата ѝ обица — и той го пъкна в ръкава си. — Сега да видим къде ще ни изведе тази врата.

Ма Жун я отвори и пред тях се откри тясна стълба. По нея слязоха в дълъг коридор без прозорци и накрая през друга вратичка се озоваха в предния двор на имението.

— Йи е използвал този вход като най-кратък път до галерията — обясни Тао Ган. — Така е можел да вкарва вътре своите съмнителни гости незабелязано от слугите.

— А в онова килерче са се преобличали — или по точно са се събличали, женичките — добави Ма Жун.

Съдията сякаш не го чу. Той се взираше втренчено в младия вратар, който прекосяваше двора с метла и кофа в ръка. Когато забеляза мъжете, той се поклони ниско и побърза да изчезне. Съдията се обърна към Тао Ган:

— Лицето на този младеж не ти ли напомня за някого?

Тао Ган неуверено поклати глава.

— Има чертите на Ху — отсече съдията. — Затова още от самото начало лицето на Ху ми се стори никак познато. Сега, когато видях

момчето на дневна светлина, съм сигурен. Самият ти, Тао Ган, спомена, че хората от този стар свят живеели в смешение с прислугата. Това момче е незаконороден син на Ху. Това е още една, по-силна от омразата към Йи причина Касия да обърка следите. Разбира се, че тя е изтрила перваза на прозореца, след като е намерила мъртвото тяло на господаря си в галерията. За да заличи следите от присъствието на Ху.

Той замълча и замислено прокара пръсти през дългата си брада. Тримата мъже го наблюдаваха напрегнато. Съдията беше потънал в мисли и сякаш забрави за тяхното присъствие. След малко се обърна към Ма Жун:

— Да се върнем на твоята среща в кръчмата. Знаеше ли кукловодът кой си?

— Не, господарю. Бях махнал значката си, а в бойното офицерско снаряжение за обикновените граждани всички изглеждаме еднакво — той свъси вежди и добави: — Но това беше преди представлението. След като ми показа ония ужасни сценки, му казах, че съм полковник от гвардията, понеже исках Юан да ме заведе до къщата зад кръчмата, за да хвана мръсника.

— Разбирам. Незабавно трябва да се срещна с кукловода. Утре ще е късно. Жалко, че дъщеря му не ти е казала къде точно живеят. Кръчмарят не знае ли?

— Не, господарю. Попитах го, но той каза, че нямали постоянен адрес. Нали са пътуващи актьори.

— Добре, докато ние огледаме тук, ти иди с Цяо Тай в квартала зад даоисткия храм и ги открий. Доведи Юан и дъщеря му Корал в моя кабинет. Засега другата сестра не ми е нужна. Тръгвай, регистраторът сигурно вече е приключил огледа си.

Той се обърна и прекоси двора, пъхнал дълбоко ръце навътре в ръкавите си. Доктор Лю и регистраторът на смъртните случаи седяха на каменната пейка до езерцето с лотосите. Щом зърнаха съдията, побързаха да станат. Регистраторът подаде отчета си и каза:

— Огледах внимателно тялото, ваше превъзходителство. Обесила се е около един час след полунощ, по времето, когато човешкият дух е най-слаб. Няма белези от насилие. Съгласен съм с доктор Лю за начина, по който го е извършила. Записал съм всички подробности. Сега с ваше разрешение ще съставя смъртния акт и ще наредя да поставят тялото във временен ковчег. Прислужничката ми даде адреса

на един възрастен чичо в източния квартал, най-близкия роднина на покойната. Ще го предупреди да дойде и да поеме съответните приготовления.

Съдията кимна.

— Двама войници да останат на стража тук! — нареди той. После се обърна към Лю: — Искам да поговоря с вас, докторе. Да отидем в предния салон. Ма Жун, Цяо Тай, можете да се заемете с онова, за което говорихме. Тао Ган, иди в кабинета ми да приготвиш документите за заседанието със старейшините. Ще се върна веднага след като свърша разговора си с доктора.

В предния салон съдията зърна в дъното масичка за чай. Избърса праха от единия стол с края на ръкава си, седна на него и посочи другия на доктор Лю.

— Много ми е интересно да чуя вашето мнение относно самоубийството на госпожа Йи, доктор Лю — любезно започна съдията. — Как мислите, защо го е направила?

Докторът посрещна с видимо облекчение тези думи. Явно беше очаквал строг разпит. Покашля се и наперено се впусна в обяснения:

— Невинаги е толкова лесно, ваше превъзходителство, да се постави точната диагноза при душевно заболяване. Но тъй като непрекъснато следях състоянието на госпожа Йи, струва ми се все пак, че бих могъл да изразя становище... — той отново се покашля и продължи: — Човек не бива, разбира се, да говори лошо за мъртвите, но мой дълг е да ви съобщя, ваше превъзходителство, че господин Йи беше безпощаден и жесток човек, изгарян от перверзна похот. Той водеше изключително безпътен живот, а госпожа Йи го обичаше и страдаше дълбоко, когато виждаше как затъва все по-дълбоко и по-дълбоко. Опита се да избяга от своята болка, като си внуши, че мъжът и е велик и благодетелен човек, и накрая започна искрено да вярва в този измислен образ. Илюзията ѝ носеше така желаниа покой, който поддържаше крехкото равновесие на съзнанието ѝ. Когато научи, че не е жив, илюзорният образ изведнъж се срива и тя трябваше да се изправи лице в лице с жестоката истина. Ударът беше твърде суров и тя не можа да го понесе.

Съдията Ди кимна. Лю беше изложил неговото собствено виждане. Докторът беше хитър и обигран, трябваше да действа внимателно.

— Познавате много добре пациентите си, докторе — каза съдията. — Позволете ми да се посъветвам с вас по един друг въпрос. Този път не медицински. Като лекар вие, естествено, сте чували много неща, които хората и особено онези от стария свят никога не биха споделили с външно лице. Научих, че в миналото на госпожа Мей има някои неизяснени неща. А моите колеги в канцеларията не обичат неяснотите, когато става въпрос за оформяне на наследство. Голямо наследство. Мисля си дали вие не бихте могли да ми помогнете.

Лю беше поразен. Съдията посрещна невъзмутимо удивения му поглед. Но докторът бързо се окопити.

— Неяснотите, за които намеква негово превъзходителство — започна той със снизходителна усмивка, — са изкуствено създадени. Ще ви разкрия тайната при пълна дискретност, разбира се. Научих я... по професионален път.

— Че госпожа Мей е бивша куртизанка ли?

— О, не, ваше превъзходителство! Наистина това е опасността, когато човек съзнателно поддържа някаква неяснота около себе си. Хората обичат скандалите, безотговорни люде са готови да разпространят всяка безсмислица. Не, госпожа Мей никога не е била куртизанка. Напротив, тя произхожда от много благородно семейство от стария град.

— Тогава защо е цялата тази загадъчност?

— Защото между семейството на баща ѝ и рода Мей е съществувала стара вражда, ваше превъзходителство. Нейният баща не бил съгласен с омъжването ѝ. Но въпреки че господин Мей е два пъти по-възрастен от нея, тя го оценила по достойнство и упорито настоявала на своето. Но баща ѝ също упорствал в отказа си и тогава тя просто избягала и отишла да живее при Мей. Бракосъчетанието било извършено в съвсем тесен кръг. Забележителна жена, ваше превъзходителство. Баща ѝ обезумял от ярост, но не могъл нищо да направи. Това е всичко, ваше превъзходителство.

— Направо е невероятно колко много обичат да сплетничат хората. Добре, ще кажа на моите чиновници, че всичко е наред. Имате ли някакви предложения за ограничаване на заразата, докторе?

Доктор Лю направи обстоен медицински разбор, който съдията изслуша внимателно. Въпреки слабостта си към жените този човек беше способен лекар.

Съдията му благодари и го изпрати до главния вход, където чакаше военната носилка.

ГЛАВА XV

Ма Жун и Цяо Тай наблюдаваха със смръщени лица двамата даоистки монаси, които отново се поклониха ниско, а дългите им жълти ръкави ометоха пода. Четиримата мъже стояха в подножието на широко каменно стълбище, което водеше към високата порта на даоисткия храм. По улицата се зададоха качулати мъже. Единият от тях вдигна крайчеца на черната си качулка и се провикна дрезгаво към монасите:

— Нашите муски се продават по-добре от вашите, жалки шарлатани!

Останалите се изкикотиха злорадо и ехото прокълтя в пустата улица.

— От тия нагли обесници си имаме колкото искате в квартала, но кукловод тъдява не сме виждали — обърна се по-възрастният монах към Цяо Тай.

— Всъщност последните дни никой не се вясва в храма — добави другият. — Ние просто си стоим и ден и нощ се молим за дъжд.

— Молете си се! — троснато каза Ма Жун. — Довиждане.

Той махна на приятеля си и двамата закрачиха по улицата. Цяо Тай ядосано разглеждаше редицата дюкяни със спуснати кепенци.

— Изглежда, отварят само сутрин за час-два — каза той. — И онези в горния град са същите. Продават малкото, каквото имат, и пак затварят. Кого, по дяволите, да попиташ за този кукловод и за дъщеря му? Не можем да чукаме на всяка проклета врата в тоя квартал!

— Май няма да ги намерим лесно — намръщено се съгласи Ма Жун. — Поне някое хлапе да се навъртеше наоколо! Децата не може да не знаят, нали най-много си падат по куклен театър. В нормално време...

Цяо Тай подръпна черните си мустаци и изведнъж попита:

— Как точно изглеждаше маймунката на Юан? Светлината в кръчмата беше толкова мижава, че не можах да я разгледам добре.

— Маймунката на Юан ли? Защо питаш?

— С дълга мъхеста опашка ли беше? И увиваше ли я около врата на господаря си?

— Увиваше я.

— Добре! Значи е дървесна маймуна — зарадва се Цяо Тай.

— Е, да, дървесна маймуна е. Какво му е доброто? — зачуди се Ма Жун.

— Мисля си, братко — отвърна Цяо Тай, — че най добре ще направим, ако отидем при онази пагода и се качим на последния ѝ етаж.

— И защо? Тренировчица ли ти се прииска?

— За да огледаме дърветата, братко. Едва ли са много наоколо. Кварталът е беден и хората не могат да си позволят разкоша да поддържат градини. А пътуващите актьори, които водят маймунка, за да им събира парите от публиката, винаги се отнасят добре с нея, защото тези дресирани животинки са много ценни за тях. Та и онзи приятел Юан трябва да се е опитал да си намери жилище с дървета наоколо, та маймунката му да е здрава и бодра. Ако беше земна маймуна, на Юан нямаше да му трябва дърво, тя ще си е щастлива да скача по столовете и да се завира под леглата и скриновете, такива са земните маймунки.

Ма Жун кимна. Той знаеше, че още от годините, прекарани в зелените гори, Цяо Тай умееше да общува с животните, обичаше да ги опитомява, да изучава навиците им.

— Добре — съгласи се той. — Нека се качим на пагодата. Отгоре ще видим къде наоколо има дървета. Не е кой знае какво, но е по-добре от нищо.

Те отново изкачиха каменното стълбище и един послушник ги преведе през централния двор до девет етажната пагода зад главната сграда на храма. Докато се изкачваха по тясното стръмно стълбище, двамата приятели обилно се потяха и ругаеха. Когато стигнаха последния етаж, със задоволство установиха, че влажната мараня, надвиснала над морето от покриви, се беше поразнесла, и целият квартал се простря пред очите им като цветна карта. Зърнаха само едно зелено петно доста далеч зад храма с бедняшки колиби около него. Малко по-нататък на висок прът самотно и без жизнено висеше флагът на военния пост.

— Да отидем в онова зелено островче, братко — каза Цяо Тай. — Погледни, покривите наоколо образуват нещо като квадрат и са по-високи от тези на останалите къщи. Мисля, че това е някое от онези стари имения, останали от времето, когато кварталът се е намирал в центъра на града. Сега поне десетина семейства са се намърдали там да търсят покрив.

— Добре. На такова място Юан би останал. Само да видим как ще стигнем дотам — Ма Жун се наведе през парапета и се взря в лабиринта от тесни улички, криволичещи под него. — Да, първо трябва да излезем в онзи малък квадрат зад храма, виждаш ли го? После ще поемем по онази крива уличка и от нея ще свием вляво. Държим ли все така, няма как да се объркаме — и те заслизаха въодушевени по безкрайните стъпала.

След половин час лутане по мръсните улички бодростта им бе помръкнала. Колкото повече се доближаваха до края на квартала, толкова по-неугледни ставаха къщите. Не се мяркаше жив човек, за да ги упъти. Най-сетне на един ъгъл съзряха една старица, увита в парцали, която търсеше нещо за ядене в куп чина вонящи боклуци. Тя не беше чувала за кукловод или акробати наоколо, но им каза, че през три улици наистина имало голям стар дом.

— Богатска къща — добави тя, — но отзад са се намърдали да живеят разни дрипльовци. Обаче дървета няма. Предният двор е съвсем запуснат, там оста вят мъртвците, докато дойдат да ги приберат качулатите — тя отмахна един сив сплъстен кичур от запотеното си чело и додаде: — Имате късмет, там се събират много от качулатите. Добри момчета са, могат да повикат обратно душата на умрял човек и продават муски срещу всякакви болести.

Цяо Тай и благодари и двамата продължиха нататък. В следващата улица насреща им се зададоха десетина души с качулки и между тях сух висок мъж с дълга роба от син брокат и черна копринена шапка.

— Хей, докторе! — провикна се Ма Жун. — Какво правите тук?

Доктор Лю бързо каза нещо на едрия закачулен мъж до него и учтиво се обърна към Ма Жун и Цяо Тай:

— Връщам се от посещение при две млади жени в голямата стара къща ей там, полковник. За съжаление дойдох късно! Бяха заразени, издъхнаха пред очите ми.

Ма Жун побледня, стомахът му се сви от лошо предчувствие.

— За двете дъщери на Юан ли говорите? — с пресъхнала уста попита той.

— Юан? Юан ли им беше фамилията? — обърна се Лю към високия мъж с черната качулка, но той сви рамене, покрити с дълго черно расо.

— Заведете ни в тази къща, докторе — нареди Цяо Тай. — Не знаехме, че толкова усърдно се грижите за бедните.

— Професията ми го изисква — студено отвърна докторът. — Последвайте ме, щом държите да се уверите в думите ми.

Тримата тръгнаха напред, събирачите на трупове ги последваха. След малко високият качулат мъж се изравни с Цяо Тай и просъска в качулката си:

— Познавам те, господин полковник. Ти си онзи, който обезглави четирима от нашите на площада.

— И твоята глава може да хвъркне! Гледай си в краката, приятел!

В следващата уличка към тях се стекоха още качулати и започнаха оживено да разговарят помежду си, снишили гласове. Ма Жун ги погледна изпитателно. През тесните процепи на качулките в него се впиха злобно проблясващи очи. Той побутна приятеля си. Ръката на Цяо Тай вече лежеше върху дръжката на меча. Той също беше забелязал заплашителното поведение на събирачите на трупове.

— Ето тук е — каза доктор Лю, когато се озоваха пред една разнебитена порта.

Изпод олющената мазилка на зиданата рамка се подаваха изронени от времето тухли, но самата врата, обкована с големи гвоздеи, изглеждаше доста нова. Лю посочи напречната дървена греда, двамата мъже я вдигнаха от гнездото ѝ и избутаха крилото. Докторът пристъпи вътре, следван от Ма Жун и Цяо Тай. Събирачите останаха отвън. Цялата улица гъмжеше от черни качулки.

Ма Жун направи няколко крачки към две тела, хвърлени върху купчина отпадъци във високото полутъмно преддверие. Дълбока въздишка на облекчение се из тръгна от гърдите му. Жените бяха съвсем непознати.

— Въздухът е заразен — каза намръщено Цяо Тай, обръщайки се към доктора. — Наемателите веднага трябва да напуснат това място.

— Идете да им го кажете вие, полковник! Аз ще се сбогувам с вас тук. Имам задължения.

— Много ми беше неприятно да се срещнем — отсече Ма Жун.

— Внимавайте, полковник, някой от тези дни да не ви се наложи да потърсите услугите ми — със зловна усмивка каза Лю.

— Ако се разболея — отвърна безгрижно Ма Жун, — ще повикам регистратора на смъртните случаи. Той ще се зарадва за разнообразие да огледа едно живо тяло.

Доктор Лю се обърна и без да отрони дума, излезе. Двамата мъже поеха навътре по дълъг тесен коридор. През издънения на много места покрив се виждаше мътното небе. Коридорът нямаше прозорци, стените, макар и покрити с плесен, изглеждаха здрави. Накрая се озоваха пред една врата. Цяо Тай се опита да я отвори, но тя не помръдна. Той долепи ухо до дъски те. Дочу приглушен шепот на множество гласове. Внезапно над главите им прозвуча дрезгав глас:

— Хванахте ли се в капана, мръсни кучета! — през дупката на покрива в тях се вираше лице в качулка. В следващия миг нещо изсвистя. Една стрела прелетя на косъм от главата на Ма Жун.

— Обратно към входа! — прошепна Цяо Тай.

Двамата се хвърлиха назад по коридора. Ма Жун прекрачи през двете мъртви жени и бутна вратата, но тя не помръдна.

— Спипаха ни — процеди Цяо Тай. — Тия гадове имат лъкове и ще ни нанижат като вързани гъски през дупките на покрива. Да разбием портата и да си пробием път през тълпата!

— Само небесата знаят какви още оръжия ще измъкнат тези негодници изпод расата си — забързано изрече Ма Жун. — А и сме двама на четирийсет. Работата опира по-скоро до стратегия, отколкото до сила, братко. Помогни ми бързо да сваля ризницата — той по шушна нещо в ухото на Цяо Тай, после изкрещя към вратата: — Какво си въобразявате, кучета нещастни! Нашите войници ще ви накълцат на парчета.

Отвън долетя злобен кикот.

— Ще ви хвърлим и двамата на общинската клада, хубавичко опаковани в платнище — извика някой. — Никой нищо няма да научи, никого не го е грижа...

— После ще си говорим мъжки! — извика Ма Жун.

През това време той помагаше на Цяо Тай да на влече ризницата на една от мъртвите жени. Нахлупиха и шлема на главата ѝ и Ма Жун я повдигна, стиснал отзад ръцете и над лактите. Цяо Тай промуши острието на меча си в шала около врата и, точно зад шлема.

— Ще извиняваш, старо момиче — промърмори той и заизтиква мъртвото тяло към отвора в покрива с меча си, чиято дръжка стискаше с две ръце.

Ма Жун, останал по кожени панталони и долни дрехи, побърза да вдигне резето на вратата. Когато след миг се обърна, две стрели вече бяха улучили мъртва та жена. Цяо Тай я пусна на пода, като същевременно направи крачка встрани и се наведе ниско, почти опрял лице до земята. Една стрела го удари в гърба, втора отскочи от шлема му. Той извика, строполи се на земята до мъртвата жена и притихна.

— Улучих ги и двамата — изкрещя някой отгоре.

Ма Жун, залепен за стената до вратата, вече чуваше шума от отместването на напречната греда. Вратата се отвори и един от качулатите пристъпи напред. Ма Жун обхвана главата му с лявата си ръка, с дясната заби меча си дълбоко в тялото му, а същевременно ритна вратата. Пусна гърчещото се тяло на пода и затвори резето.

— Какво става там? — попита някой зад вратата.

Ма Жун вече бе нахлузил черното расо на жертвата си и бързо втъкна късия меч на убития в колана си. Спусна качулката над лицето си и изтича до Цяо Тай, легнал неподвижно върху мъртвата жена.

— Давайте стълба! — извика той.

В отвора над него се показаха две закачулени глави. Отгоре се спусна лека бамбукова стълба и Ма Жун бързо се изкатери по нея. Стискайки в ръце едновременно лък и стрели, качулатите несигурно се крепяха върху една надлъжна греда. Ма Жун установи със задоволство, че нататък гредата е здрава.

— Какво... — започна по-високият от двамата мъже.

Помощникът на съдията Ди го блъсна и онзи полетя с главата надолу в дупката. Едновременно с това Ма Жун разтвори расото и с всичка сила заби късия меч на първия качулат в корема на другия. Бутна и него долу, загърна се плътно в черното расо и изтича пъргаво по гредата до плоското издигнато покривче над задния вход на коридора. Хвърли един поглед към двайсетината закачулени мъже, скупчени в градинка та под него, и извика:

— Бягайте! Войниците са пред главния вход!

Мъжете се поколебаха, но в този миг до ушите им достигнаха глухи удари по обкованата с желязо порта и те се завтекоха към вратата на градината. Ма Жун изтича обратно, доколкото му позволяваше предпазливостта. Когато стъпи върху покрива на вратарската къщичка, въздъхна с облекчение.

— Войниците са при задния вход — извика той. — В уличката още не се вижда никой. Ако побързаме, ще успеем да се измъкнем!

Отдолу се надигна ропот. Ма Жун се вгледа за миг, в черната тълпа. Доктор Лю го нямаше.

Ма Жун отново пробяга по гредата и слезе долу по бамбуковата стълба. Цяо Тай бе свалил от мъртвата жена ризницата на приятеля си и я увиваше с шала си заедно с шлема. После изхлузи черното расо от високия качулат, който лежеше на пода с изкривена под неестествен ъгъл глава.

— Мятай го на гърба си, нахлупвай качулката и да вървим — прошепна Ма Жун на приятеля си.

Те се качиха по стълбата и предпазливо надникнаха отгоре. Черните мъже не се виждаха. Двамата стигнаха по гредата до края на покрива и оттам скочиха в градината. През вратичката излязоха на тясна уличка.

— Към военния пост — задъхано каза Ма Жун.

В следващата уличка пред тях внезапно изникнаха четирима събирачи на трупове.

— Откъде идват войниците, братко? — припряно попита Цяо Тай.

— Отвсякъде! Бягайте! — изкрещяха четиримата, мъже, бутнаха ги настрани и изчезнаха в близката пряка.

Трябваше им известно време, докато успеят да се ориентират и да намерят военния пост. По пътя срещнаха само един безобиден гражданин, който побърза да долепи гръб о стената на някаква къща, щом видя двамата закачулени насреща си. Двамата приятели свалиха расата едва когато влязоха в двора на малкия хан, превърнат в караулно. Цяо Тай и Ма Жун побързаха да се съблекат голи и клекнаха на каменния под. Двама войници ги обляха със студена вода, други двама опушиха дрехите и броните им на мангала с ароматни треви, който гореше непрекъснато в задния двор.

Цяо Тай със задоволство научи от дежурния офицер, че има оседлан кон. Това беше част от системата за оповестяване, която бяха изготвили с Ма Жун. През дени във всеки пост трябваше да има готов кон, за да отнесе спешно съобщение, ако се наложеше, нощем се изстрелваха разноцветни сигнални ракети. Той нареди на офицера един войник да обиколи с коня всички съседни постове със заповед стотина мъже да обградят качулатите в квартала.

— У когото се намери оръжие, да бъде арестуван! — добави Цяо Тай. — Ако никой окаже съпротива, да се съсича на място. Останалите да бъдат отведени в щаба на военната полиция.

Той се намръщи, докато Ма Жун мажеше с мехлем и налагаше с пластир раната на гърба му. Металната ризница беше спряла стрелата, но железните възелчета се бяха набили дълбоко в плътта.

— За щастие е била обикновена дървена стрела! — отбеляза Ма Жун. — Ако беше от ония новите, с железните накрайници, щеше да ти продупчи гърбината. Колко пъти разправях, че сега, след като вече се използват кръстатите стрели, трябва да носим железни платки на гърдите и на гърба. А тия пършивци ще ми разправят, че не бивало да се жертва подвижността заради безопасността!

След като се облякоха и изядоха набързо с командира обедния си ориз, Ма Жун и Цяо Тай напуснаха хана. Върнаха се в бедняшкия квартал, където вече се бе разчуло, че е ставало нещо. Тук-там хора отваряха прозорците си и тревожно оглеждаха зловещите улици. С много питане най-сетне двамата успяха да открият големия дом на една тясна, но учудващо чиста уличка. Разнебитената предна врата зееше широко. Преддверието бе съвършено пусто, на много места по стените мазилката бе изпадала. Но по пода нямаше боклуци и прахоляк. Вратите, както изглежда, отдавна бяха отишли за подпалки.

— Никой няма — измърмори Цяо Тай.

— Шшт! — вдигна ръка Ма Жун.

От дъното на сградата долиташе мелодия на флейта. Дватамата прекосиха преддверието и бутнаха двойната врата в дъното му. Тя се отвори широко. Пред тях се откри обширна запусната градина. Сред избуялата трева се виждаха прасковени и портокалови дръвчета. Отворен коридор опасваше цялата градина и отвеждаше до една повисока постройка в дъното. Това беше квадратът, който бяха зърнали

от върха на пагодата. Сега флейтата се чуваше по-ясно. Изпълнявана майсторски, мелодията ги завладя с отчетливия си жив ритъм.

— Открихме ги! — възкликна Цяо Тай и посочи нагоре.

Над главата им висеше малката кафява маймунка, увила опашката си около един клон, и внимателно ги наблюдаваше с кръглите си кафяви очички. Цяо Тай издаде някакъв примляскващ звук, за да я подмами да слезе. Ма Жун тръгна напред по отворения коридор вляво. Червеният лак се лющеше от ниския парапет. Виждаше се, че мястото е необитаемо от години. Цяо Тай каза сухо на приятеля си:

— Надявам се твоята женичка да си е у дома. Аз се каня да отвори доста работа на баща ѝ и сестра ѝ, така че ти през това време можеш да си погукаш с нея в някое къше. Този път си го заслужи!

Ма Жун се ухили широко. Излезли от устата на мълчаливия му кръвен брат, тези думи означаваха голяма похвала. Когато стигнаха до високата постройка, двамата замряха. През сводестия вход пред очите им се откри прелестна гледка. Юан свиреше на дълга флейта, седнал на ниско столче в средата на обширен салон с висок таван, в който нямаше друго освен селска дървена пейка и бамбукова масичка за чай в един ъгъл. Облечена в дълга, свободно плаваща около тялото ѝ роба, Корал танцуваше върху пръсти те на малките си избродирани обувки, изяцно размахвайки дългите си ръкави. Зад нея имаше кръгла „лунна“ врата, през която се виждаше възхитителна миниатюрна градинка с крехки бамбукови стъбла, израсли сред причудливи камъни. След бруталното насилие навън тази мирна гледка им се стори като от друг свят и те застигнаха омаяни.

Ма Жун се окопоти пръв и пристъпи напред, като се покашля внимателно. Юан свали флейтата от устните си и с повдигнати вежди изгледа двамата посетители от глава до пети. После стана и тръгна към тях, поклони се леко и заговори почтително с дълбокия си глас:

— С какво сме заслужили честта на това неочаквано посещение?

— Дъщеря ви Синьобяло тук ли е?

Юан го погледна замислено.

— Не — отвърна той, — излезе преди час. Моля заповядайте — и той им посочи пейката, като каза през рамо на дъщеря си: — Донеси от стаята кошничката с чайника, Корал.

Ма Жун се чудеше как да им обясни причината за посещението, и смутено подръпваше мустаци. Стори му се, че няма да е възпитано веднага да им предаде нареждането на съдията, и започна с въведение:

— Срегнахме една шайка качулати, които като че се, опитват да създават безредици. Чували ли сте за някакъв инцидент?

— Не. Тези хора са се превърнали в истинска на паст. Организирали са нещо като братство, карат хората насила да си купуват от фалшивите им амулети и твърдят, че който ги носи, ще бъде защитен от болест. Говорят и разни глупости за чумата, уж това било знак, че небето е свалило благоволението си от императора и започвала нова ера — той сви рамене и продължи: — И какво от това? Винаги ще има управници и управлявани, управляваните винаги ще губят!

— Да бъде волята на небето! — каза Цяо Тай и като съзря притесненото изражение на Ма Жун, реши да поеме нещата в свои ръце. — Дойдохме тук с поръка от нашия господар върховния съдия — обърна се той към домакина. — Той иска незабавно да поговори с вас, господин Юан, и с дъщеря ви Корал.

— Наистина ли иска? — бавно изрече Юан.

Появи се Корал с кошничката за чай. Момичето премести малката масичка пред тях и им наля чай. Ма Жун си каза, че е много мило девойче, наистина, но ѝ липсват увереността и ярката хубост на сестра ѝ.

— Тези двама господа са дошли да ни отведат в губернаторския дворец — осведоми я баща и.

Момичето уплашено прикри уста с ръкава на дреха та.

— Нашият върховен съдия иска да ви зададе няколко въпроса — заобяснява Ма Жун. — А какво ще стане с маймунката? — обърна се Корал към баща си.

— Няма да избяга — успокои я Юан. — Наоколо ѝ е непознато и едва ли ще посмее да напусне градината. Сестра ти ще се погрижи за нея, като се върне. Да вървим! — докато крачеха по коридора, Юан посочи с ръка постройката и каза: — Както виждате, някога това е било доста хубава резиденция. Но собственикът и я е изоставил преди много години. Разни хора след тона са се заселвали тук, но всичките са напускали, защото се смята, че къщата се обитава от призраци — той отново сви тесните си рамене. — Никакъв призрак не ми се е мяркал

още. Салонът е много подходящ Корал да репетира танците си, а сестра и се упражнява в бой с мечове в градината.

На улицата покрай тях забързано премина въоръжен до зъби патрул на военната полиция.

Обсадата на качулатите беше започнала.

ГЛАВА XVI

Съдията Ди седеше на бюрото си и подписваше документите, които му подаваше Тао Ган. Когато Ма Жун и Цяо Тай влязоха в кабинета, той остави четката.

— Ху се е оставил да го арестуват съвсем мирно — съобщи им той. — Отдавна минава обед. Успяхте ли да откриете кукловода?

— Да, господарю — отвърна Ма Жун, — двамата с дъщеря му чакат отвън. Другата сестра беше излязла и тъй като вие казахте, че няма нужда от нея, не я изчакахме. В тамошния квартал разбрахме, господарю, че събирачите на трупове готвят размирици. Тези мръсници са се организирали в нещо като полурелигиозно братство, продават муски и разпространяват всякакви зловредни слухове.

Съдията стовари юмрук на масата.

— Само това ни липсваше! — гневно извика той. — Секти! — и след като се поуспокои, добави: — Във време като сегашното такива братства никнат като гъби. Откритите бунтове често започват именно така.

— Имахме малка схватка с тях, господарю — поясни Цяо Тай. — Установихме, че носят скрито оръжие, отидохме в най-близкия военен пост и наредихме да се извикат подкрепления. Сега вече обграждат качулатите. Ние с брат Ма ще отидем до щаба на военната полиция и ще разпитаме задържаните.

— Доктор Лю също беше там, господарю — добави Ма Жун. — Той, изглежда, поддържа доста добри отношения с тези мерзавци. Но когато започнаха истинските неприятности, изчезна. Така че не зная със сигурност дали е в заговор с тях.

— Провери това при разпита на задържаните — нареди съдията. — И веднага щом завършиш доклада, го донеси! А сега ми доведете Юан и дъщеря му.

Съдията направи знак, Цяо Тай и Тао Ган издърпаха два стола отстрани на бюрото му и седнаха.

— Господин Юан и дъщеря му, господарю — съобщи от вратата Ма Жун.

Юан коленичи, след него и Корал.

— Станете! — каза им съдията.

Юан се изправи мъчително и застина с невъзмутимо изражение на лицето и отпуснати покрай тялото ръце. Само очите му изучаваха тревожно съдията. Корал сведе глава и нежните ѝ пръсти нервно заиграха с краищата на копринения пояс. Съдията забеляза, че на дясното ѝ ухо има малка лепенка. — Името ви е Корал, нали? — попита той.

Тя кимна мълчаливо.

— Обикновено на близнаците се дават сходни имена. Защо не сте спазили този стар и почитан обичай, господин Юан?

— Първоначално жена ми ги бе нарекла Сапфир и Корал, господарю. Но преди тринайсет години жена на име Сапфир изчезна от един публичен дом в стария град при доста загадъчни обстоятелства. Реших, че това може да донесе лош късмет на детето ми, затова смених името му със Синьобяло, което пак напомня за цвета на камъка.

— Разбирам — съдията извади обицата и червения камък от чекмеджето и ги постави на писалището си. — Как изгуби тези неща? — обърна се той към Корал.

Тя вдигна глава и когато погледът и се спря върху бижутата, розовите ѝ страни станаха тебеширено бели.

— Добре — сухо каза съдията. — По-добре да изчакаш в преддверието. Тао Ган, изведи я!

Докато помощникът му извеждаше момичето, съдия та Ди внимателно изучаваше Юан, подръпвайки бавно мустаците си. Най-накрая попита:

— Каква е връзката между вас и пребитата до смърт преди шест години прислужничка на Йи?

— Тя беше моя жена — отвърна спокойно кукловодът.

— Защо е била прислужничка?

— Не можех да платя парите, които дължах на господин Ху.

Съдията Ди повдигна вежди.

— На Ху ли казахте?

— Да. Покойният ми баща беше прислужник при господин Ху. Получаваше малко, а семейството ни беше голямо. Немотията накара

баща ми да посегне на чужди пари. Господин Ху го хвана и върна откраднатото на собственика. За благодарност баща ми трябваше да му изплати сумата двойно, на месечни вноски. Баща ми почина, след като бе платил едва първата вноска, и ми завеща дълга си. Поради разноските по погребението не можах да платя на Ху навреме и той нареди жена ми да работи при него като прислужничка, като от надницата и щяха да удържат за дълга на баща ми. Общо взето, Ху се отнасяше добре с нея. Но веднъж Йи бил на гости у Ху, видял жена ми и го помолил да му я прехвърли. Така жена ми постъпи на работа в дома на Йи.

— Вие защо не протестирахте? — запита остро съдия та. — Прехвърлянето на слуги е незаконно.

— Как можех да го направя? — удивено възкликна Юан. — Господин Ху беше наш господар и благодетел. Та нали той спаси доброто име на баща ми, като върна парите? — Тогава защо не донесохте за Йи, когато е убил жена ви, и то по толкова жесток начин?

— Аз, синът на прислужник, да изоблича маркиз Йи, предводител на стария свят! — Юан сви насмешливо устни. — Тук във вашия дворец вие знаете твърде малко неща за онзи вид справедливост.

— Ще се опитам да науча — отвърна кратко съдията. — Злоупотребата със служебно положение се наказва строго, но ние не можем да предявим обвинение, ако хората не се оплачат. На портала на Върховния съд, както и на което и да е съдилище в империята виси гонг и всеки гражданин има право да го удари и да съобщи, че иска да се оплаче от някаква несправедливост. Това е не само негово право и привилегия, но и граждански дълг. В империята ни има безпристрастно правосъдие, господин Юан. Така е било през последните две хиляди години, като изключим времената на междуособици и смутове.

— Понеже живея в бедняшките колиби на стария град, възможно е да съм пропуснал да забележа това — саркастично произнесе кукловодът.

— Ако преди шест години бяхте отишли при моя предшественик, щяхте да се уверите — невъзмутимо отвърна съдията. — И тогава нямаше да е нужно да организирате толкова сложно куклено представление, да въвличате дъщеря си в доста безнравствени деяния

и да я излагате на сериозна опасност — и тъй като Юан продължаваше да мълчи, съдията продължи: — Изглежда, като кукловод си въобразявате, че и на човешките същества могат да се дърпат конците като на марионетки. Познавате невъздържания темперамент на Ху и грубите му чувствени щения, както и извратената похотливост на Йи. Решили сте, че чрез дъщеря си ще успеете да предизвикате скандал между два мата и че Ху ще убие Йи или обратно. Жена ви е щяла да бъде напълно отмъстена, тъй като убиецът е под лежал на екзекуция. И за да постигнете тази цел, не сте се поколебали да намесите собствената си дъщеря, мило младо момиче, да я оставите да се показва гола пред лъстивите погледи на двама похотливи мъже, да не говорим за опасността един от двамата да я изнасили там на място.

— Корал нямаше нищо против да поеме риска. Тя много обичаше майка си и би направила всичко, за да отмъсти за смъртта и. Прие изцяло плана ми, защото той означаваше отмъщение, но без нашата пряка на меса, без тя или аз да вдигнем ръка срещу бившия си господар. А пък танците с голо тяло според мен са доста изтънчено изкуство. То не развъртава сериозния изпълнител. Само порочният гледа на него с порочни очи.

— Да предположим, че тези развратни мъже се бяха опитали да изнасят дъщеря ви още там, в галерията.

— Съдържателят на „Петте благословии“ неизменно я придружаваше. Той е най-добрият ми приятел и чудесен барабанист.

— Знам го — гневно възкликна Ма Жун. — Един гърбав дребосък! И вие му доверявахте...

— Този гърбав дребосък е най-големият майстор в хвърлянето на нож в града, господин Ма — със скромно достойнство го прекъсна Юан. — И е човек, който не знае що е страх. Освен това Йи беше убеден, че Корал е професионална куртизанка, а гърбавият — неин сводник. Всъщност той на няколко пъти се пазари с него да откупи Корал. Йи вярваше, че тя ще стане негова собственост, за да прави с нея каквото си ще, стига да се споразумее за цената.

— Другата ви дъщеря знаеше ли за плана? — попита Ди.

— О, небеса, не, разбира се! — възкликна притеснено Юан. — Винаги съм и казвал, че майка й е загинала при нещастен случай, когато е работила в къщата на Йи. Паднала е в дълбок кладенец. Ако Синьобяло беше научила истината, незабавно щеше да отиде и със

собствените си ръце да удуши Йи. Тя е много добро и прямо момиче, но е с буен нрав и много упорита. Науми ли си нещо, дори и аз, баща й, не мога да я разубедя. Корал е съвсем друга. Тя е мила и покорна, вниманието й е погълнато изцяло от музиката и танците — той поклати примирено глава и продължи: — Всичко вървеше добре до миналата нощ. Корал отиде там, без да ме предупреди, при това сама. Тя...

— Предпочитам да чуя останалото от самата нея — прекъсна го съдията. — Доведи я тук, Тао Ган!

Когато девойката отново застана пред съдията, той я погледна внимателно и каза спокойно:

— Твоят баща току-що разказа за плана за отмъщение за смъртта на майка ти, Корал. Сега искам да чуя от теб какво точно се случи миналата нощ.

Момичето погледна стеснително съдията и заговори с нежен глас:

— Вчера по обед отидохме със сестра ми на пазара, за да потърсим пресни зеленчуци. Изведнъж никой ме дръпна отзад за ръкава. Беше господин Йи. Ужасно се изплаших, но той ми заговори много учтиво: „Как си, Корал? Това твоята близначка Синьобяло ли е Прочутата акробатка. Познавам добре баща ви още от времето, когато работеше при моя добър приятел Ху.“ Не можех да проумея как е научил истинската ми самоличност, само успях да промърморя нещо и се поклоних дълбоко. Сестра ми направи същото. После разменихме някакви общи приказки и Йи заяви, че искал да поговори с мен насаме по някакви семейни въпроси. Щом сестра ми се поотдалечи, държанието му веднага се промени. Нарече ме с ужасни, обидни имена и ми каза, че един от подчинените му ме видял, когато съм отивала при него, и ме разпознал. Съобщил му, че съм дъщеря на Юан. „Баща ти винаги е бил голям мошеник“ — изсъска той. После се закле, че ще каже на Ху, двамата ще отвлекат баща ми и ще го изтезават до смърт. Замолих го да ни прости, след дълги увещания той се съгласи и каза: „Добре, обещавам, че ще оставя баща ти на мира, при условие че танцуваш още веднъж за мен. Ела довечера, но сама, ясно ли е!“ — страните на момичето пламнаха. То вдигна очи към съдията и продължи примирено: — Много добре съзнавах, господарю, че поканата на Йи не беше само заради танците. Но аз бях готова и да му

се отдам, ако трябва, защото така можех да запазя живота на баща си. Обещах му, че ще отида. На сестра си разказах някаква измислица, на баща си обясних, че отивам при една приятелка. Пристигнах у Йи в уречения час. Бях си взела и китарата, надявах се да спечеля време със свирене. Йи ме въведе вътре. Беше сам и в добро настроение. Разбърбори се за какво ли не, докато ме водеше към стаичката в галерията. Предложих му първо да му посвиря и попея, но той не пожела. Каза ми усмихнат, че нямало от какво да се страхувам, просто за последен път искал да ме види да танцувам, това било всичко. Аз се съблякох и излязох в галерията. Йи седеше до масата в кресло то си. Забелязах, че беше преместил леглото в среда та на еркера и явно имаше намерение отново да дразни Ху, като ме накара да танцувам върху леглото, за да ме вижда той от балкона си. И наистина Йи ми каза да се кача на леглото. Но не знаех как да започна танца си, защото нямаше барабан, който да ми дава такт. Йи отпиваше от джинджифиловата напитка и ме наблюдаваше как стоя и се чудя какво да правя. Ужасно се притесних. Изведнъж Йи се усмихна и каза: „Ела тук и си вземи от сладките, много са хубави!“ Щом стигнах до масата, той внезапно скочи, сграбчи ме за косите с лявата ръка така, че едната ми обица се счупи, а в другата ръка, която измъкна зад гърба си, стискаше камшик. Започна да ми крещи и да ме нарича с най-вулгарни имена. Заплашваше, че ще ме убие по същия начин, по който бил убил майка ми, на същото легло. После пусна косата ми и ме шибна силно с камшика през гърдите. Залитнах назад и паднах на кушетката, покривайки лицето си с ръце, в неизразим ужас. Внезапно Йи затихна. Погледнах през пръстите си и видях, че гледа към прозореца на еркера. Върху бамбуковите щори бе легнала голяма черна сянка. Аз се възползвах от случая, скочих бързо и се мушнах в малката стаичка, грабнах си дрехите и китарата и се затичах през глава надолу по стълбите. В коридора се облякох криво-ляво и побягнах през двора. Наоколо нямаше жива душа и излязох през малката вратичка в железната порта, като я дръпнах след себе си — момичето въздъхна дълбоко. Ма Жун му предложи чаша чай, но Корал поклати глава и продължи: — Скитах като обезумяла из пустите улици и гадаех какво ли е станало. Очевидно господин Ху е дебнел Йи и когато ме е видял гола върху леглото, избухливият му темперамент е надделял, преплувал канала и се е покатерил на еркера. Но когато е влязъл вътре,

Йи му е казал коя съм всъщност, и това е усмирило гнева му. Тогава двамата са седнали да обмислят някакъв ужасен план, с който да ни съсипят напълно. Отново ме обзе паника и се опитах да си възвърна духа, като попея. Но тогава дойдоха онези страшни черни мъже, после и докторът... Това беше най-ужасната нощ, която съм преживявала — в очите й блеснаха сълзи, тя ги изтри бързо и продължи: — За щастие сестра ми я нямаше у дома. Баща ми не ми се кара, но каза, че незабавно трябва да напуснем града, за да избегнем отмъщението на Ху и Йи. Когато научихме, че Йи е убит...

Гласът и се задави. Тя погледна смутено съдията, който бавно поглаждаше бакенбардите си, облегат назад в креслото.

— Благодаря, госпожице Юан — каза той. — Това наистина е ужасно изпитание а теб. Но ти си сърцато момиче, а и много млада. Младите забравят лесно, това за нещастие е привилегия, отнета на по-възрастните — и като се обърна към кукловода, продължи с по-мек глас: — Защо включихте в кукленото представление онази зловеща сцена с убийството на жена ви?

— За да поддържам омразата си жива, ваше превъзходителство — отвърна Юан. После погледна встрани. Изведнъж бръчките по живото му актьорско лице станаха по-дълбоки. — Имах известни съмнения... навремето. За нещата изобщо. Мислех за средата, в която бе отрасъл Йи, за целия този стар свят с неговите овехтели представи и домогвания, за цялата му немощ и усещане за безсилие... — той погледна извинително съдията и добави: — Като че ли куклите ми навяваха тези странни мисли. Когато срещнах господин Ма в кръчмата, пак се бях отдал на мрачното си настроение и изведнъж почувствах, че ми е необходимо отново да... погледна сцената, да говоря за това — той поклати глава, замисли се и когато заговори, гласът му беше възвърнал предишната си увереност. — Така или иначе, планът ми излезе успешен. Ху и Йи явно са се скарали и Ху е убил Йи. А вие, доколкото зная, сте арестували Ху. Напълно съзнавам, ваше превъзходителство, че трябва да поема пълната отговорност за действията си — завърши той.

Съдията се вгледа в измъченото му лице, после внезапно се обърна към Корал:

— Йи плати ли ти за изпълнението, госпожице Юан?

— Не, господарю. Той на няколко пъти пожела, но гърбавият Юан все му казваше. че всичко ще се включи в една окончателна уговорка.

— В такъв случай — каза съдията — срещу вас, господин Юан, няма никакво обвинение. Нито срещу дъщеря ви. Не е било правилно да се опитвате да се намесвате в работата на правосъдието, но на тази основа ще бъде много трудно да се изгради обвинение срещу вас. Още повече кой би могъл да каже дали Ху и Йи. не са имали и други сметки за уреждане помежду си. освен ревността към дъщеря ви? А що се отнася до нея, няма закон, който а забранява на едно момиче да танцува безплатно, дори и голо. Ето, вземете украшенията си, госпожице Юан. Червеният цвят отговоря точно на името ви — Юан понечи да каже нещо, но съдията вдигна ръка. — Йи беше жалка отломка от, една жестока епоха — мрачно каза той. — А безпристрастното правосъдие, за което преди малко говорех, господин Юан, изисква неговият убиец, при все че е освободил света от едно свирепо чудовище, да бъде обезглавен, освен ако не се докаже, че убийството е станало непредумишлено. Защото, ако на хората се разреши сами да раздават правосъдие, силата на закона ще бъде сломена и всеки ще бъде оставен на произвола на другите. Аз арестувах Ху, защото се е опитал да обезчести дъщеря ви Синьобяло.

— Ху е оскърбил Синьобяло! — възкликна Юан. — Кога?

— По-добре сам я разпитайте — отвърна сухо съдия та.

— Това момиче никога нищо не казва — ядно изрече кукловодът.

— Както и да е — продължи съдията, — опитът за, изнасилване е углавно престъпление, така че главата на господин Ху ще падне на дръвника. Предайте това, на дъщеря си, кажете и, че съм го потвърдил. Искам духът ѝ да е в покой. Можете да се оттеглите.

Юан и дъщеря му паднаха на колене и се впуснаха, в благодарности. Съдията им направи знак да се изправят.

— Ако искате да ми направите услуга — каза той обръщайки се към Юан, — разяснете из стария свят, че за бедни и за богати, за големци и за простия народ справедливост има. И че дори във време като днешното, когато стотици измират от чума всеки ден, насилствената смърт на всеки един без изключение ще бъде проучена най-внимателно и виновникът наказан. Довиждане!

Ма Жун изпрати кукловода и дъщеря му до вратата. Когато се върна, лицето му грейше от радост.

— Как успяхте да разнищите какво се е случило, господарю?

Съдията Ди отново седна в креслото си.

— Твоят разказ за срещата ти в кръчмата с Юан ми подсказа, че кукловодът е емоционално свързан с убийството на жената. Толкова силно и дълбоко свързан, че е трябвало да показва тази сцена и да говори за целия ужас, та дори и с напълно непознат човек като теб. Ако знаеше, че си мой помощник, щеше да е различно. В такъв случай бих приел, че престъплението не е свързано лично с него, но че е чувал за тази история и е искал Йи да получи наказание за злодеянията си. Измайсторил е сцената с убийството, надявайки се да доведе до знанието на властите това престъпление и да възбуди интереса им към едно старо деяние. Такъв заобиколен начин на действие е съвсем присъщ за обикновен човек от народа. Второ, когато открих, че прислужничката на Йи Касия някога е била любовница на Ху, разбрах, че нейните показания са били изкусна смесица от лъжи и истина, за да ни насочат по лъжлива следа. След като е открила тялото на Йи, Касия вероятно е огледала галерията за възможни следи от убиеца. Досетила се е, че сигурно е бил силен мъж, когато е видяла мокрите отпечатъци върху перваза на прозореца, и веднага е заподозряла Ху. Помислила си е, че той се е покатерил по колоната и е влязъл през прозореца в галерията, затова е избърсала следите. В бързината не е забелязала изцапаното с кръв парче плат зад колоната. Докато е разказвала на сина си за убийството, се е сетила за танцорката и сводника и, които момчето е виждало, и е решила да насочи подозренията към тях, за да спаси Ху. Споменала е за това на момчето, но то е отвърнало, че мъжът е бил нисък. Тя се е опитала да го убеди, че тъмнината го е заблудила и че сводникът всъщност е едър мъжага, каквито са повечето хора от този занаят. И момчето е трябвало да опише пред нас мъжа имен но така. Но то не е било напълно убедено, че осветлението го е подвело, а и се е страхувало да не създаде неприятности на девойката, от която е било запленило. Това беше причината за нервността му, когато го разпитвах за танцорката и спътника и. Фактът, че Ху ми описа сводника като възрастен мъж със стърчащи нагоре рамене, трябваше да ме подсети. Все пак малко по-късно свързах някои привидно нямащи нищо общо помежду си, дори противоречащи си факти и всичко си

дойде на мястото. От онзи приятел от тайните служби, който прилича на гущер, научих, че Порфир е самозвана куртизанка. Може би се бе явила единствено за да посее раздор между Ху и Йи. Юан има дъщеря на име Корал, добра певица. Сам я чух долу от улицата, а младият вратар на Йи е бил направо запленил от нежния и глас. Коралът и порфирът са камъни, които донейде си приличат. Когато човек си измисля фалшиво име, обикновено избира нещо, напомнящо истинското. Предполагам, заради някакъв неосъзнат страх, че ще изгуби истинската си самоличност, ако използва име, което няма нищо общо с неговото. Оттам заключих, че убитата прислужничка трябва да е била близка родственица на Юан и че той като кукловод и артист е решил да устрои представление на отмъщение с Корал в главната роли. Извън редното положение е идеалното време за осъществяване на подобен замисъл, тъй като Йи е изпратил всичките си слуги в планината, а проститутките от публичните домове отказвали да го посещават. Грешката на Юан е била, че е искал да поеме отговорността на Автора на пиесата — по устните на съдията премина лека усмивка и той добави: — Аз съм последният човек, който би го обвинил за това. Защото, небето ми е свидетел, също ми се е случвало да допускам тази грешка! Да пийнем сега по чаша чай. После трябва да се преоблека, приближава времето за заупокойната служба у Мей.

— С ваше позволение, господарю — каза Ма Жун. — С Цяо Тай бихме искали още сега да отидем до военната полиция и да разберем как върви обграждането и укротяването на събирачите на труповете.

— Разбира се. Все пак първо се отбий в градската канцелария. Трябва да бъде издадена заповед до на шия приятел Юан, че се отменя нареждането за арестуване на „Порфир“ и нейния спътник. Иначе Корал и Юан ще бъдат изтормозени от всякакви нехранимайковци и главорези от онези квартали, жадни за наградата. Тао Ган, ти ще ме придружиш у Мей!

ГЛАВА XVII

— Госпожа Мей — предпазливо каза Тао Ган — ми направи впечатление на прекрасна домакиня. Стори ми се много достойна вдовица, все едно дали е била куртизанка, или не.

Съдията Ди не отговори. Здрачаваше се. Двамата стояха в резиденцията на Мей, изправени пред перилата на западната тераса, която се издигаше на две стъпки над градината. Пред тях се откриваше чудесен изглед към цъфналите дървета покрай криволичещата пътека, пресичаща градината чак до стената в дъното, покрита с мъх. Отвъд градската стена се мерзелееха покривите и хулите на стария град — черни силуети върху заплашително сивото небе.

От залата долиташе тихият монотонен напев на будистките монаси. Наклякали около високото ложе, където тържествено бе положен Мей, те изнасяха заупокойна служба, като придружаваха химните си с резки удари по дървени инструменти във формата на череп. Братовчедът на покойника посрещна опечалените, които успяха въпреки всичко да дойдат — най-вече представители на благотворителните организации, които Мей бе поддържал с дарения, и неколцина от първенците на града. Госпожа Мей стоеше скромно отзад, висока и стройна в бялата си траурна рокля. От гредите висяха множество бели знамена, на които с едри йероглифи се изброяваха множеството добродетели на покойника. Съдията отдаде последната си почит към починалия, като добави щипка благовония в големия бронзов съд до олтара при самото ложе. След това побърза да изведе Тао Ган на градинската тераса, тъй като от острия мирис на силни индийски аромати го заболя главата. Въздухът в градината беше също толкова тежък и душен както вътре, но тишината и безлюдие на терасата представляваха приятна промяна след навалищата в залата.

— Само преди три седмици — неочаквано заговори съдията — пихме чай с Мей тук, на тази тераса. Той ми каза, че лично наглежда оформянето на градината си. Наистина беше мъж с много качества. Колко на място са поставени тези китки бамбук в съзвучие с мъхестите

камъни отзад... — той погледна към бадемовите дървета, от които се разнасяше лек аромат, и продължи: — Ти току-що спомена за госпожа Мей. Да, наистина е забележителна жена. Питам се какви ли са плановете и? Посъветвах я да затвори това голямо жилище и да се пренесе в планинското имение.

— Мисля, че е решила да се пресели в друг град, господарю. Братовчедът е довел със себе си няколко слугини. В момента опаковат личните вещи на госпожа Мей.

— Всъщност господин Мей притежава къща горе долу във всеки по-голям град, така че вдовицата му има възможност да избира — той замълча замислено и след малко додаде: — От самото начало ми се иска да хвърля един поглед на местопроизшествието и сега ни се удава случай да го направим. Друг едва ли ще имаме, след като госпожа Мей смята да напусне къщата, както казваш. Повечето от опечалените навярно вече са си тръгнали и... — той замлъкна внезапно и сложи ръка върху рамото на Тао Ган. — Виж! — каза съдията с приглушен глас, сочейки към групичка сведени надолу бели бадемови клонки. Двамата бавно пристъпиха покрай мраморния парапет. — Като че ли въздухът се раздвижва.

Тао Ган присви очи и се взря в небето.

— Да, онези големи тъмни облаци там сякаш леко са помръднали, господарю.

— Небето сочи промяна на времето! — възбудено каза съдията. — Хайде да намерим домоуправителя.

Влязоха вътре. В предния двор все още имаше не колцина гости, които разговаряха приглушено на групички. Съдията се насочи право към домоуправителя, застанал до вратата, и му нареди да ги отведе в централния салон на източното крило. Възрастният човек тръгна пред тях по дълъг коридор.

Салонът беше с внушителни размери. Широко мраморно стълбище в центъра водеше към горния етаж с галерията, обградена с лакиран червен парапет, съставен от сложни розетки. Още по-високо се виждаше куполовидният таван с две дебели греди, от които висеше червен полилей, разпръскващ приятна пречупена светлина. Стълбището беше издържано в старинен стил, доста стръмно и с мраморни перила, високи само две стъпки. На равни промеждутъци над парапета стърчаха върховете на подпорни колони, изящно изваяни

като лотосови пъпки. От двете страни на стълбището измазаната в бяло стена бе украсена с дълги копринени свитъци с избродирани мистични сцени. Насреща имаше кръгла, така наречена лунна врата, зад чиято дървена решетка бе опъната бяла коприна. До лунната врата се виждаше висока стенна поставка от абанос с ваза и цветя на нея. Домоуправителят посочи към лявата колона в края на стълбището.

— Господарят бе намерен тук, ваше превъзходителство — глухо каза той.

Съдията кимна и погледна към стълбището.

— Наистина е много стръмно! — възкликна той. — Предполагам, че библиотеката на господин Мей е някъде горе.

— Да. Тя е най-голямото помещение около галерията, точно срещу стълбището. Другите стаи са по малки и обикновено служат за складове.

Съдията вдигна глава и с интерес разгледа грамадния червен полилей. От двете му страни беше изрисуван по един голям йероглиф. Единият означаваше „Успех“, другият — „Благоденствие“.

— Как палите този полилей? — любопитно попита той.

— О, много лесно! Всяка вечер към седем часа се качвам горе и придръпвам полилея с кука на дълъг прът. Почиствам остатъците от изгорелите свещи и слагам нови. Използвам дебели храмови свещи, кои то горят докъм полунощ.

Тао Ган попипа с дългите си пръсти върха на подпорната колона в основата на стълбището.

— Дори ако Мей не си е бил ударил главата в тази колона — отбеляза той, — търкалянето надолу би било достатъчно, за да го убие. Един удар на главата в ръба на някое от стъпалата или в мраморния под е съдбоносен при тази височина.

Съдията кимна одобрително и огледа трите йероглифа, изписани върху дървената рамка на кръглата врата. Те гласяха: „Подслон на изисканата отмора“.

— Прекрасна калиграфия! — отбеляза Ди.

— Дело е на покойния ми съпруг — обади се мек глас.

Беше госпожа Мей. До нея стоеше доктор Лю, който се поклонил дълбоко.

— Стълбището наистина е много стръмно, госпожо — каза съдията Ди. — А перилата са ниски, за да помогнат, ако някой

пропусне стъпало.

— Аз мисля, ваше превъзходителство, че и да бяха по-високи перилата, това едва ли би помогнало на господин Мей — отбеляза доктор Лю. — Той навярно е получил удар и затова е паднал. Сигурно вече е бил покойник, когато главата му се е ударила в колоната.

Съдията се обърна към госпожа Мей.

— Дали бихме могли да видим библиотеката на вашия покоен съпруг? Много ми се иска да зърна мястото, където моят непрежалим приятел е имал навика да чете и да пише.

Това беше любезна молба, но Тао Ган не пропусна да забележи твърдия блясък в очите на съдията Ди. Той се зачуди какво ли бе чуя или видял господарят му, та да се пробуди така внезапно следователският му инстинкт.

— Разбира се, ваше превъзходителство! — каза вдовицата.

Тя даде знак на домоуправителя, който ги поведе по стълбите.

— Внимавайте, ваше превъзходителство! — предупреди той съдията, когато стигнаха горе. — По пода все още има восък от свещта, изпусната от господаря тук — той погледна боязливо към госпожа Мей, която се качваше след съдията, и добави: — Възнамерявах сам да почистя, но с моите болезки...

Клатейки глава, той отвори двойната врата и пропусна Тао Ган и съдията в голяма стая, едва осветена от червения полилей в хола. Съдията забеляза в сумрака, че стените отлива и отдясно са изцяло заети от старинни полирани абаносови шкафове, пълни с книги. Пред задната стена имаше високо ложе от същия полиран абанос, покрито с тънка тръстикова рогозка и с копринена бяла възглавница на него. На стената висеше потъмнял от времето свитък, изобразяващ Убежището на безсмъртните.

Съдията Ди пристъпи до резбованото бюро в среда та на тъмносин килим и седна в голямото кресло с лице към вратата. От лявата му страна на пода бе поставен висок лампион с крушообразен абажур от била коприна. Той взе книгата, лежаща отворена на бюрото, но установи, че процеждащата се от вратата светлина не е достатъчна, за да се чете.

— Запали лампиона! — нареди той на домоуправителя.

Щом старият човек запали фитила, съдията прелисти книгата, после я остави и се обърна към госпожа Мей, застанала до вратата

заедно с доктор Лю.

— Още едно доказателство за всеотдайността на вашия съпруг в обществените дела. Книгата, която е чел преди смъртта си, е медицински трактат за това, как да се борим със заразите. Наистина забележителен човек!

Той се наведе над бюрото и насочи интереса си към приспособленията за писане. Взе камъка за размиване на туш — малък овален къс, дебел към един сантиметър, и с възхищение проследи ръба от фино гравирани сливови цветчета. Прокара пръст по идеално гладката повърхност на камъка и похвали високото му качество. После разгледа бялата, чисто нова четчица за писане, малкото преспание от зелен нефрит и бялото порцеланово съдче за вода. Вършеше всичко съвсем непринудено, но Тао Ган знаеше, че господарят му търси нещо. С ръце зад гърба слабият мъж надзърташе през рамото му и следеше всяко негово движение. Но колкото и да се стараяше, не можеше да разбере какво точно се опитва да открие съдията. Най-сетне Ди стана. Хвърли последен поглед на стаята и каза с удовлетворение:

— От всичко тук лъха духът на старинна изтънченост.

Тао Ган добре познаваше съдията. Неговото държа ние говореше, че не е намерил онова, което е очаквал да открие в библиотеката. Всички заслизаха надолу. Когато отново бяха в салона, госпожа Мей каза:

— Моят братовчед чака в предната зала. Там са поднесени чай и освежителни напитки. Надявам се негово превъзходителство да ми позволи да се оттегля сега, аз...

Съдията сякаш изобщо не я чу. Сочейки към лунна та врата, той попита:

— За какво се използва онова помещение?

— Това е най-хубавата ни гостна, ваше превъзходителство — обясни домоуправителят. — Използва се рядко, само за стари приятели на господаря. Не е голяма, но пък предлага пълна дискретност, тъй като има врата към страничната градина, а оттам малка порта извежда право на улицата. Така гостите могат да влизат и да излизат, когато пожелаят.

— Искам да видя тази стая! — кратко нареди съдията.

— Сигурно е много разхвърляно, ваше превъзходителство! — запротестира госпожа Мей. — Никой не я е използвал през последните

седмици и слугите...

Но съдията Ди вече беше направил няколко крачки и отваряше вратата с фина дървена решетка. Изправи се на прага с мушнати в широките ръкави ръце. Вляво се виждаше широко легло със сини сатенени завеси, падащи от разкошна абаносова рамка до белия мраморен под. От едната страна на леглото имаше закачалка за дрехи, от другата — умивалник с месингов леген. Когато погледът му се спря на тоалетната масичка пред отсрещната стена до една тясна врата, Ди се насочи право натам, следван от Тао Ган.

Съдията погледна бегло кръглото огледало от поли рано сребро върху лакирана черна поставка. Внимание то му бе привлечено от редицата порцеланови бурканчета с помади. Той отвари подред всяко едно от тях, проучвайки мазилата и различните видове руж. Изглежда, напълно бе забравил за госпожа Мей и доктор Лю, които стояха до леглото и го наблюдаваха с безизразни лица. После се вгледа в комплект за вежди до огледалото. Състоеше се от тежък квадратен камък за размиване на туш, дебел над пет сантиметра и дълъг около тринайсет, тънка четчица, калъпче туш в малка дървена кутийка и сребърен съд за вода, от която се отсипва в съда, преди отгоре да се настърже тушът. Повърхността на камъка беше изцапана със засъхнал туш, върхът на четчицата беше черен.

Той се обърна, пристъпи до леглото и дръпна завесите. Смачканата бяла копринена покривка се беше смъкнала от рогозката, червена брокатена възглавница бе запокитена в ъгъла. Усецаше се спарен мирис на помади.

Госпожа Мей повика с ръка домоуправителя, който бе останал навън.

— Кажете на слугите веднага да проветрят и да почистят тази стая! — раздражено нареди тя.

Домоуправителят забързано влезе в стаята.

— Веднага, госпожо! Има ли нещо нередно, ваше превъзходителство?

Той се вторачи удивено в съдията и понечи да затвори завесите на леглото, но в този момент Ди застина, приковал очи в пода. Пристъпи напред, повдигна левия край на завесата и огледа внимателно мраморния под точно зад тежкия преден крак във форма та

на огромна лъвска лапа. Изправяйки се, се обърна към Тао Ган и каза сухо:

— Погледни тези сиви петна по мрамора!

Тао Ган клекна и се взря отблизо. Наплюнчи върха на пръста си и потърка петната, после се изправи и каза:

— Това е туш, господарю. Стари петна. Били са избърсани, но тушът се е просмукал в мраморната плоча. Трябва да се изтъркат с пясък, чак тогава ще изчезнат.

Съдията Ди все още държеше подгъва на завесата в ръката си. Поднесе го съвсем близо до очите си и се втренчи в мекия сатен. След малко се обърна и като кимна леко с глава, показа на Тао Ган тъмнокафяво петно от обратната страна на подгъва на завесата. После пуска завесата и каза студено на госпожа Мей:

— Вашият съпруг е загинал тук, госпожо! Вил е убит!

Госпожа Мей пребледня. Тя отстъпи бързо назад към доктор Лю, който стоеше като истукан.

— Да, бил е убит! — повтори съдията. — Ударен е с тежкия квадратен камък за размиване на туш, ето този тук на тоалетката. Черепът му е бил разбит и когато е паднал, главата му се е ударила повторно в мраморния под, точно до крака на леглото. Мраморът е изцапан с кръвта му и с туша, размит в камъка малко преди той да се превърне в смъртоносно оръжие. Кръвта и тушът са избърсани, но от туша са останали следи. Краят на завесата се е натопил в кръвта и червените следи от обратната страна на подгъва са останали незабелязани — той се обърна към доктора и добави: — Това дава неочаквано обяснение за петната от туш по бузата на мъртвеца, нали така, докторе?

Госпожа Мей остана безмълвна. Тя бе вторачила в съдията празни невярващи очи. Доктор Лю се обади:

— Аз бих могъл да изложа най-малко десетина други обяснения за тези факти, ваше превъзходителство. Вие сте известен с логическите си изводи и съм убеден, че не бихте искали да тревожите госпожа Мей с дръзки заключения, основани на толкова неубедителни доказателства!

Съдията го изгледа презрително.

— Разбира се, че не — спокойно отвърна той. — Откритите тук улики са само вторични доказателства. Главното в случая е, че вие и

госпожа Мей сте ме лъгали от момента на смъртта на господин Мей. Вие заявихте, че госпожа Мей е намерила тялото на съпруга си в салона в долния край на стълбището към десет часа. Това означава, че трябва да е паднал по стълбите преди това. Защо тогава му е било необходимо да носи запалена свещ на излизане от библиотеката? Залата и галерията горе са осветени много добре от големия червен полилей и той е горял чак до полунощ.

Госпожа Мей и доктор Лю го гледаха напълно слисани. Съдията кръстоса ръце и обяви:

— Госпожо Мей, доктор Лю, арестувам ви за убийството на господин Мей Лин. Тао Ган, извикай войниците с носилката!

ГЛАВА XVIII

Половин час преди нощното заседание на съдилището Тао Ган помагаше на съдията Ди да облече официалната си роба в преддверието на личния му кабинет. Докато му подаваше шапката с висящите краища, той подметна:

— От самото начало този доктор не ми се нравеше, господарю.

— На мен също — отговори сухо съдията и нагласи внимателно шапката си пред специалното огледало, закрепено върху капака на черната лакирана кутия.

— Вие търсехте в библиотеката на Мей вероятното оръжие на убийството, нали, господарю?

Съдията се обърна.

— Отидох там най-вече за да проверя дали Мей е писал нещо непосредствено преди смъртта си. Мислех за черните петна по бузата му. Както ти сам каза, вероятно беше тушът случайно да е изцапал лицето му, докато е разтривал калъпчето в камъка. Но установих, че е чел и че камъкът и четчицата върху бюро то му са непокътнати. Мина ми през ум тогава, че главата му трябва да е била ударена с друг камък за туш, доста по-голям и по-тежък, използван непосредствено преди убийството, с остатъци от туш по него. Глопаднах на оръжието на убийството в гостната стая долу — той погледна през прозореца и добави печално: — Времето все пак не се промени.

— Кога започнахте да подозирате, че Мей е бил убит, господарю?
— с интерес попита Тао Ган.

Съдията скръсти ръце.

— Когато домоуправителят ми каза, че полилеят в салона свети до полунощ. Преди това имах само смътното усещане, че нещо не е наред. Много рядко един нещастен случай може да стане точно така, както се твърдеше, че се е случило с господин Мей. Имам предвид изпуснатата свещ в началото на стълбите, изпадналия по средата на стълбището пантоф, кръвта по върха на подпорната колона и главата на мъртвеца непосредствено до самата тази колона. Нагласено

изглеждаше. Сякаш някой беше планирал как точно ще се случи всичко, стъпка по стъпка. По-нататък — фактът, че госпожа Мей е била куртизанка и че съпругът и е два пъти по-възрастен от нея, веднага извика в съзнанието ми познатия до болка любовен триъгълник: стар съпруг, млада жена, таен любовник. Това, че оневинявах госпожа Мей, се дължеше на високото ми мнение за почтеността и бляскавия ум на господин Мей. Прие мах, че мъж като него не би си избрал неподходяща жена. За съжаление съвсем не съм бил прав.

— Гостната долу е била чудесно място за тайни любовни срещи — отбеляза Тао Ган.

— Затова и настоявах да я видя, и то веднага след като от домоуправителя научихме за задната врата, водеща в градината и на улицата. И наистина, там намерих всички улики, от които се нуждаех. Самата госпожа Мей каза, че стаята не е била използвана от седмици. Но тоалетката беше използвана съвсем на скоро, при това от жена. По повърхността на пудрата в порцелановото бурканче се виждаха следи от пръсти, комплектът за вежди беше влизал скоро в работа. И леглото беше разхвърляно. Петната по пода и завесите ни предоставиха последните улики за това, което всъщност се е случило. Старият господин Мей очевидно е изненадал любовниците в полунощ или малко по-късно и единият от тях го е убил, като го е ударил по главата с тежкия камък за размиване на туш. Другият е бил съучастник. После са изтеглили мъртвото тяло в залата и са го оставили в края на стълбището. Там е било тъмно и оттук е дошла грешката със свещта, която Мей уж е държал — съдията Ди замълча за миг. Погледна проницателно своя помощник и продължи: — Много убийци правят грешка, като се опитват да направят прекалено достоверна постановка, Тао Ган. В старанието си да заблудят следствието добавят излишни и прекомерни детайли, без да си дадат сметка, че именно така събуждат подозрение. В този случай пантофът, свещта и кръвта върху колона та бяха в повече. Както ти напълно точно забеляза, когато влязохме в залата, падането по тези стръмни стъпала би било съдбовно — още повече за стар човек като Мей. Всеки, който го намери в подножието на стълбите със смачкан череп, би приел, че е нещастен случай. Прекалено много улики се опитваха да подкрепят това очевидно заключение — той поклати замислен глава и продължи: —

Доктор Лю направи тази грешка за пъти според мен. Вторият път беше, кога то разговарях насаме с него в имението на Йи след самоубийството на госпожа Йи. Тогава го попитах дали госпожа Мей навремето е била куртизанка. От господин Юан междувременно бях научил, че е била куртизанка, и попитах Лю само за да го накарам да говори за нея и да разбере нещо повече за техните взаимоотношения. Дотогава имах само смътното усещане, че нещо не е съвсем наред в инцидента с господин Мей. Лю можеше да отговори просто че не знае нищо за миналото на госпожа Мей, което би ме оста вило на същото място в догадките ми. Когато той отрече тя да е била куртизанка и ми наприказва разни небивалици за това, че била от виден стар род и че се омъжила за стария Мей пряко волята на баща си, разбрах, че знае всичко за истинското ѝ минало. Този куп лъжи ме накара да предположа, че иска да я защити от възможно подозрение в престъплението, за което човек веднага си мисли, когато става дума за омъжена бивша куртизанка — изневяра. И така лъжите на Лю придадоха плът на смътните ми догадки и аз започнах да... — той млъкна внезапно и се огледа.

Вратата се отвори с трясък и вътре нахълта Ма Жун.

— Синьобяло е в канцеларията, господарю! Казва, че непременно трябва да говори с вас.

Съдията Ди стрелна с поглед развълнувания си помощник.

— Наистина ще се радвам да се запозная с нея — спокойно каза той. — Но сега нямам време. Трябва незабавно да тръгнем за съдилището. Закъсняваме, а Цяо Тай ни чака там.

— Каза, че е много важно, господарю — запротестира Ма Жун.

— Да чака тогава. Тръгваме!

Съдията се спусна по стъпалата, следван от двамата си помощници. Когато минаха край канцеларията на приземния етаж, Ма Жун се отби вътре. След малко настигна съдията и Тао Ган при носилката пред входната врата.

— Наредих ѝ да чака, господарю — оклюмало доложи той. — Изглеждаше много ядосана. И не пожела да каже за какво става дума.

— Тя е доста независима млада жена — каза съдията, докато се наместваше в носилката. Вече на тръгване попита: — Какво ново около събирачите на трупове, Ма Жун?

Едрият му помощник се плесна по челото.

— Ох, съвсем забравих да ви доложя! — провикна се той, ядосан на себе си. — Всичко е наред, господарю. Нашите хора арестуваха шейсетима от тях. Оказа се, че имали само двама главатари, един бивш водач на разбойническа шайка и един даоистки свещеник отстъпник. Мислели да организират бунт под маската на религиозно антиправителствено движение. Възнамерявали да завземат стария град, да плякосват до насита и после да изчезнат със заграбеното. Двамата главатари ще бъдат обезглавени тази нощ. Останали те ще ги пуснем, но след като изядат по един пердах, за да им държи влага. За голямо съжаление, господарю, трябва да доложя, че доктор Лю не е знаел за заговора. Познайте защо се е срещал толкова често с тези разбойници? Искал да го викат, когато попадат на трупове с по-необичайни признаци на болестта! Изобщо не мога да го проумея този мръсник!

— Арестувах Лю преди час — обясни съдията и раз каза за откритието си в дома на Мей. След като свърши, погледна с тревога небето и поклати глава: — Все пак ми се струва, че облаците леко се раздвижват. Освен това въздухът е по-влажен, отколкото на обед. Продължавам да се надявам, че най-сетне ще завали.

Пред високата порта на военния трибунал те слязоха от носилката. Откакто в столицата бе въведено военно положение, всички престъпления се разглеждаха тук, а не в градското съдилище или във Върховния съд на съдията Ди. Стражниците им отдадоха чест и един капитан в бойни доспехи придружи съдията до приемната. Появи се и Цяо Тай.

След като покани съдията да седне до обикновена масичка за чай, Цяо Тай му представи капитана, който щеше да следи за реда по време на заседанието. Докато съдията отпиваше от чая, капитанът обясняваше почтително всички подробности. В общи линии процедурата беше същата както в гражданския съд, но много по-опростена. Наближаваше единайсет часа, когато Цяо Тай и Ма Жун придружиха съдията и Тао Ган в залата.

Обширното помещение беше осветено с факли по военно му. Пред западната стена бяха подредени дълги редици от алебарди и остри копия, насреща се издигаше подиумът с креслото на съдията и висока маса с алена покривка. Отляво и отдясно стояха десетина военни полицаи с извадени мечове. В ъгъла два ма служители седяха

един срещу друг на малка маса, отрупана със свитъци хартия и принадлежности за писане. Това бяха писарите, без право да се намесват в хода на процеса.

Цяо Тай съпроводи съдията до подиума и издърпа високото кресло зад масата. Съдията седна, Цяо Тай се изправи от дясната му страна, Ма Жун — отляво. Тао Ган се настани на столчето в края на масата. Цяо Тай даде заповед на капитана, който застана пред тях, отдаде чест и обяви:

— Всичко е готово, ваше превъзходителство!

Съдията Ди взе чукчето.

— Като извънреден губернатор на императорската столица обявявам съдебното заседание за открито — той удари с чукчето. — Съдът трябва да разгледа убийството на господин Мей, търговец от този град. Ще изслушам най-напред обвиняемия доктор Лю. Доведете го!

Капитанът даде знак на военните полицаи. Двама от тях излязоха през сводестата врата вляво. Съдията Ди се взря в поставените пред него формуляри. Те бяха празни, изготвени специално за извънредни случаи, всеки един от тях с големия червен имперски печат и заверката на първия министър. Всеки лист бе номериран. Смъртните присъди, произнесени в цялата империя, трябваше да бъдат потвърдени от Върховния съд и след това от самия император. Но разпорежданията в случай на извънредно положение допускаха съкратена процедура. Двамата войници доведоха доктор Лю пред подиума.

— Доктор Лю, вие на два пъти дадохте неверни свидетелски показания. Първо, когато казахте, че господин Мей е починал в десет часа вечерта, втория път, когато заявихте, че госпожа Мей не е била куртизанка, а е принадлежала към виден род. Защо направихте тези изявления, след като сте били напълно наясно, че не отговарят на истината? Обвинявам ви в съучастничество в убийството на господин Мей и ви съветвам да говорите истината и само истината.

Доктор Лю вдигна глава. Беше бледен, но гласът му прозвуча уверено:

— Човекът пред негово превъзходителство отхвърля категорично да е бил замесен в убийството на господин Мей, но признава, че е дал неверни показания. Бях достатъчно глупав да повярвам на измислените истории, които госпожа Мей ми разказваше. Много добре

знаех, че е била куртизанка, но вярвах, че въпреки това е почтена жена, искрено обичаща своя съпруг, и...

Съдията удари с чукчето си.

— Искам точни и ясни показания. Вие казахте, че през въпросната нощ сте вечеряли с господин Мей и че госпожа Мей ви е прислужвала. Започнете оттам!

— След като се разделих с господин Мей, аз, естествено, се отбих при домоуправителя, ваше превъзходителство. Дадох му лекарство, реших, че повече няма за какво да се тревожа, и си тръгнах.

— И така, вашата версия, че сте чули виковете на госпожа Мей в източното крило и че сте се втурнали към нея и така нататък, е била лъжа?

— Да, ваше превъзходителство. И смирено моля за прошка. Много рано на следваща сутрин минах през дома на Мей на път за друг мой пациент, само за да видя как е старият управител. Знаех, че той е единственият останал в къщата служител, и се притеснявах за него. Госпожа Мей лично отвори вратата и ми каза, че той е добре и че ще се вдигне към обед. Но тя изглеждаше много притеснена. Придърпа ме в някаква странична стая и ми разказа една поразителна история. Според нея след като предната вечер изпра тила съпруга си горе в библиотеката, решила да прекара нощта в гостната стая долу. Тревожела се за здравето на домоуправителя и искала да бъде наблизо, ако той се нуждае от нещо. Малко след полунощ се събудила и видяла, че съпругът ѝ влиза в стаята. Казал ѝ, че не може да заспи и че не се чувства добре. Тя понечила да стане и да му направи чай, когато той внезапно се вкопчил за гърлото, сякаш се задушавал. Преди тя да успее да стане и да му помогне, той се строполил и главата му се ударила в ръба на леглото. Тя коленичила до него и разбрала, че е починал — Лю млъкна, погледна към съдията и продължи разпалено: — Аз и повярвах, ваше превъзходителство! Знаех, че господин Мей наистина има слабо сърце и че напоследък много се преуморява с работа. И така, тя продължи, че е ужасно притеснена дали хората няма да започнат да сплетничат, да приказват разни неща. Двамата със съпруга ѝ никога не били използвали гостната стая, каза ми тя, а злонамерените езици можели да подшушнат, че очевидно съпругът ѝ я е заварил там с таен любовник и че любовникът го е ударил. Помислих, че това все пак е доста пресилено, и поисках да видя тялото, но тя каза, че го е

издърпала до стълбата в салона. Чудех се дали да ѝ помогна и да заявя пред регистратора, че мъжът ѝ е паднал по стълбата предната вечер и че тя ме е извикала незабавно. Колебаех се, но тя... тя беше много настойчива, ваше превъзходителство. Просто ме избута навън и каза: „Вървете и веднага доведете регистратора на смъртните случаи. Ако чакаме още, може да заподозре нещо!“ — доктор Лю избърса с ръкав потното си лице. Дори и в тази зала с висок таван горещината беше потискаща. Той продължи: — Стигам до най мъчителната част от моята изповед, ваше превъзходителство. Официално заявявам, че напълно съзнавам, че, давайки тези показания, аз самият мога да бъда подведен под отговорност за укриване на важни улики. Но истината трябва да бъде изречена. И така, отидох при регистратора и му казах, че още от снощи се опитвам да го намеря. Можех да твърдя това, защото знаех, че той всяка нощ ходи при общинската клада за изгаряне на трупове. Още когато двамата с регистратора влязохме в салона, ужасно се притесних, тъй като веднага разбрах, че черепът на господин Мей е бил разбит със страхотен фронтален удар. Контузията му в никакъв случай не можеше да бъде причинена от удар на главата в ръба на леглото. При това сцената на нещастиято беше подредена с такова старание, че аз заподозрях наличието на съучастник. По върха на колоната дори имаше кръв и косми. Докато регистраторът правеше оглед на тялото, обмислях трескаво нещата. Едва тогава проумях, че в основата на опасенията на госпожа Мей дали хората няма да си кажат, че съпругът ѝ я е изненадал с любовник, лежат истински факти... Дадох си сметка за клопката, в която бях попаднал: тя ме бе направила съучастник в убийство! Единственият изход беше още тогава да кажа пред регистратора на смъртните случаи, че съм се показал като глупак, и да издам госпожа Мей. Но... — той млъкна внезапно.

— Защо не го направихте? — с равен тон запита съдията Ди.

Доктор Лю се поколеба. Прокашля се няколко пъти.

— Ами вижте, ваше превъзходителство — заекна той, — преди регистраторът да разбере нещо, тя ме извика. Ние... разговаряхме в съседната стая. Тя падна на колене пред мен и ме помоли да я спася. Съпругът и наистина я сварил с любовник, скарали се и онзи мъж ударил Мей. Имал намерение само да го зашемети и после да избяга, затова и двамата обезумели от страх, когато видели, че Мей е умрял. Дълго се чудили какво да правят, и накрая решили да инсценират

нещастен случай. Според нея никой не се съмнявал, че Мей наистина е паднал надолу по стръмните стълби и...

— Кой е бил любовникът и? — прекъсна го съдията.

— Тя не ми каза, ваше превъзходителство. Аз... — внезапно той скочи и се плесна по челото. — Милостиви небеса! — провикна се Лю. — Какъв невероятен глупак съм аз! Тя, разбира се, е казала, че съм аз! — той отново падна на колене. — Не вярвайте на тази жена, ваше превъзходителство! Умолявам ви, не и вярвайте! Тя е покварено, лъжливо същество, тя...

Съдията Ди вдигна ръка.

— Вие сте много умен мъж, Лю! — студено отбеляза той. — Никога не съм се съмнявал в това. Капитане, нека писарите прочетат свидетелските показания!

Двамата мъже прочетоха записките с напевен глас, спирайки от време на време за някои поправки, когато бележките им не съвпадаха. Капитанът подаде документа на Лю и той сложи отпечатъка от палеца си. Докторът понечи отново да се обърне към съда, но по знак на съдията двама войници го сграбчиха за раменете и го издърпаха встрани.

— Мръсен плъх! — просъска Цяо Тай на Ма Жун. — Надява се да хвърли цялата вина върху любовницата си и да се отърве с кратък престой в затвора.

Съдията стовари чукчето си и заповяда:

— Доведете обвиняемата госпожа Мей!

Двамата войници излязоха и се върнаха на часа с една възрастна жена, облечена в черно. Това беше надзирателката на женския затвор.

— Позволете да докладвам, ваше превъзходителство — заговори тя. — Затворничката госпожа Мей е болна. Повръща няколко пъти и мисля, че има треска. Посъветвах я да поиска лекарска помощ и да попълни молба за отлагане на разпита, но тя не се съгласи. Настоява да се яви пред съда, когато бъде призована. Какво ще реши негово превъзходителство?

Съдията помисли за миг, подръпвайки раздражено брадата си, след което каза:

— Тъй като засега е достатъчно и кратко показание, можете да я доведете, но предупредете лекаря да я прегледа веднага след разпита!

Съдията Ди угрижено проследи с поглед госпожа Мей, докато тя бавно пристъпваше към масата. Надзирателката понечи да и помогне, но младата жена решително отказа. Когато падна на колене, съдията каза бързо:

— На обвиняемата се разрешава да стои права. Този съд...

— Аз убих съпруга си — прекъсна го тя с неузнаваем пресипнал глас. Втренчи в съдията огромните си блестящи очи и продължи: — Убих го, защото не можех повече да издържам безплодните ухажвания на този старец. Ожених се за него, защото... — гласът ѝ се прекърши. Тя вдигна глава и сините скъпоценни камъни на обиците и блеснаха на светлината. Втренчена в някаква далечна точка над главата на съдията Ди, продължи: — Ожених се за него, защото смятах, че животът има да ми изплаща голям дълг. Бях само петнайсетгодишна, когато ме продадох в един бардак в стария град. Там ме унижаваха по всевъзможни начини, биеха ме, подритваха ме и ме обиждаха, налагаха ме с камшик и ме караха да моля за още. Това беше... — тя закри лицето си с ръце. Когато заговори отново, гласът и си беше възвърнал донякъде красивата си мелодичност. — Тогава срещнах един човек, който ме заобича. Бях щастлива известно време. После открих, че нашата любов не ми е достатъчна. Искрах нещо повече от любов. И се омъжих за Мей. Вече имах всичко, което желяех... освен любов. Имах любовници, много любовници. Повечето излизаха разни недодялани дръвници и след това се чувствах още по-омерзена от преди. Други... Унижаваше ме алчното им домогване до парите ми, гнусях се от долната им похот. Съпругът ми откри връзките ми и страданието му просто ме съсипваше. Това ме унижаваше много повече и от най-жестокия бой с пръчки в бордея. И след като го убих, трябваше да моля за милост, да моля този нещастен доктор и да обещавам, че ще се поддам на гнусните му щения... Винаги съм искала нещо повече. И колкото повече получавах, толкова повече съм губела. Сега напълно го съзнавам, но е късно!

Мъчителна кашлица разтресе тялото ѝ.

— Болна съм и уморена от всичко това — заекна тя. — Болна и уморена... уморена.

Тя се олюля, погледна отчаяно съдията и се свлече на каменния под. Надзирателката прилекна до нея и сръчно развърза предницата на бялата ѝ рокля. Но внезапно отскочи стресната и закривайки уста с

ръкава си, посочи ужасено към издайническите петна, из били по шията и гърдите на госпожа Мей. Капитанът също се дръпна назад, подалеч от гърчещата се жена. Крайниците ѝ се мятаха в страшни конвулсии. После тялото застина.

Съдията Ди се надигна от креслото, наведе се напред и се вгледа в разкривеното лице на мъртвата жена. После седна обратно и даде знак на капитана, който тихо нареди нещо на военните полицаи пред входа. Те се втурнаха навън. Глухата тишина, настъпила в залата, внезапно бе нарушена от приглушен тътен.

Стражите се върнаха с тръстикови рогозки. Закриха устата и носа си с шалове и покриха мъртвото тяло. Капитанът се изправи пред масата и доложи на съдията:

— Заповядах на стражниците да доведат събирачите на трупове.

Съдията кимна.

— Доведете подсъдимия Ху Бън — нареди той с уморен глас.

ГЛАВА XIX

Едрата набита фигура на Ху изникна под свода на вратата между двама войници. Беше облечен в дълга кафява роба за езда, стегната с кожен колан, на главата си носеше ловджийска гугла. Явно го бяха арестували тъкмо когато се е готвел да излезе на лов. Тъй като срещу него нямаше предявено официално обвинение, го бяха оставили със собствените му дрехи в затвора.

За миг замря, оглеждайки мрачно залата. Войници те го побутнаха и той тръгна напред с клатушкаща се тромава походка. Хвърли бегъл поглед на тръстиковата рогозка върху пода и се насочи към масата на съдията.

— Коленичете тук, от тази страна! — заповяда му капитанът, сочейки с меч си най-отдалечения от по критата мъртва жена край на съдебната маса.

Съдията Ди удари с чукчето.

— Ху Бън — с равен глас обяви той, — обвинен сте в убийството на господин Мей Лян, което сте извършили, нанасяйки на жертвата удар с тежък камък за размиване на туш по главата, в една от гостните на собствения му дом.

Ма Жун и Цяо Тай се спогледаха изумени. Тао Ган се изпъна назад и се втренчи в съдията с невярващи очи. Ху вдигна едрата си глава.

— Значи тя ме издаде! — мрачно рече той.

Съдията Ди се наведе напред.

— Не — спокойно отвърна той, — тя не ви издаде. Вие сам се издадохте. Миналата нощ, по време на моето посещение — Ху прикова очи в съдията, отвори уста да каже нещо, но Ди продължи: — Докато разказвахте на мен и моя помощник истинската история на мотива с върбата, очевидно изживявахте изключително силно емоционално напрежение. Разказахте ни я така, сякаш се беше случила с вас самия, а не с прадядо ви преди много години. Историята безспорно е много патетична, но вие сте я слушали безброй пъти в семейството си. Защо

тази стара история толкова ви развълнува? Помислих си, че може би и вие някога сте откупили куртизанка, нищо чудно с последните наследени пари, и че после тя ви е напуснала, за да се омъжи за по богат от вас.

Съдията замълча. Ху не пророни нито дума, само мрачно се взираше в Ди изпод гъстите си вежди. — Второ — продължи съдията, — когато ви съобщих, че Йи е мъртъв, вие веднага попитахте дали е загубил окото си. В уличната песничка за угасването на трите рода Мей, Ху и Йи се споменават трите начина, по които ще ги сполети смъртта, но със заобикалки, както е често в тези стихчета. Единият щял да загуби леглото си, другият окото си, третият главата си. Песничката не уточнява кого каква смърт ще настигне. Йи беше убит от страхотен удар, разбил лявата част на лицето му. Убиецът бе побързал да напусне местопрестъплението, без, естествено, да има време да провери дали ударът е засегнал тъкмо окото на Йи. Порази ме фактът, че вие веднага попитахте за окото на Йи, а после от странната ви забележка се разбра, че сам ще умрете, губейки главата си. Тази забележка ми направи впечатление, защото от нея излизаше, че според вас Мей е умрял, загубвайки „леглото си“, както е в песничката. А Мей беше умрял след падане по стълбите! Не можех да съвместя тези две неща и затова не направих никакви заключения, само запазих фактите в съзнанието си — съдията се отпусна в креслото си. След малко, поглаждайки бавно бакенбарди те си, продължи: — Не след дълго обаче научих, че госпожа Мей е била куртизанка в един от публичните домове в стария град. И че е била откупена от неизвестен мъж, когото напуснала скоро след това, за да се омъжи за възрастния господин Мей. Тези подробности поразително напомнях историята на мотива с върба, която според разказа ви се била случила с вашия праядо. И тогава си припомних една странна случка. Когато госпожа Мей ме посети, почти и прималя от мотива с върба, изрисуван на чинийката със сладки, които и поднесох. И още по-странно, един кукловод ми каза, че в миналото проститутка на име Сапфир изчезнала при загадъчни обстоятелства от някакъв бардак в стария град. Сапфир — името на куртизанката, която праядо ви бил откупил! А госпожа Мей определено имаше предпочитание към този камък, както успях да забележа. Странни съвпадения. И все пак не смятах тези факти за достатъчно доказателство, че вие сте човекът, откупил госпожа Мей, и

че след брака ѝ сте останали неин любовник, което пък предполагаше, че Мей не е починал при нещастен случай, а е бил убит от двама ви. Първо, нямах никак ви доказателства, че Мей е бил убит, още повече отказвах да повярвам, че мъж като Мей, толкова мъдър и с богат житейски опит, би се оженил за покварена жена. Аз ви арестувах, но по съвсем различно обвинение — Ху се опита да каже нещо, но съдията вдигна ръка: — Изслушайте ме. Имам основателна причина да ви разказвам всичко това. И така, тази нощ всичко се изясни. Открих, че господин Мей е бил убит. Убиецът го е ударил с тежкия камък за размиване на туш, а преди или след смъртта му старият човек е бия удрян жестоко. Тялото беше покрито със синини, които ние погрешно приписахме на натъртвания от падането по стръмната стълба. Тогава със сигурност разбрах защо вие сте свързали смъртта на Мей със стихчето: „Остана без легло“. Тълкували сте тези думи в смисъл, че Мей е загубил брачното си ложе, понеже жена му му е изневерявала. Това означаваше, че вие сте били нейният любовник и че вие сте го убили, когато старият мъж ви е изненадал със съпругата му в гостната стая. И така вашето тълкувание на уличната песничка става напълно ясно. Мей е загинал, загубвайки легло то си, и ако смъртта на Йи е била придружена от загуба на окото, то на вас ви остава да загубите главата си. А това означава, че убийството на Мей ще бъде разкрито и че вие ще умрете на дръвника. И накрая, фактът, че именно вие сте откупили госпожа Мей, обяснява защо Мей е пазел в тайна миналото на съпругата си. Това не е било само негова тайна, а и ваша. Драматичен сблъсък на страсти сред предводителите на стария свят, който е на път да угасне — съдията замлъкна. Лицето на Ху остана безстрастно, той не пророни дума. — Обяснявам ви всичко това, господин Ху, тъй като смятам за свой дълг към госпожа Мей да ви докажа, че разкрих тайната ви сам, без тя да ви е издала. Докато стоеше тук преди няколко минути, тя изобщо не спомена вашето име. Напротив, твърдеше, че сама е убила съпруга си. Била изморена от неговото внимание и от любовта му.

Ху стана, сграбчи с широките си ръце ръба на масата и попита със стържещ глас:

— Къде е тя?

— Тя почина — отвърна мрачно съдията. — След като направи признанията си, умря тук на място. От чума.

И той посочи към рогозката. Ху се обърна и се втренчи с широко отворени очи в тялото на пода. Гъстите му вежди се свъсиха, устните се раздвижиха, но не издадоха звук. Някъде в далечината отново отекна гръм.

Изведнъж Ху нададе едва сдържан, почти животински стон. Приблужи се до рогозката, след него капитанът направи крачка и протегна ръце да го спре. Съдията само поклати глава и воинът остана на мястото си. Ху повдигна края на рогозката и вдигна в дланта си бялата тънка китка. Погали я нежно и после с безкрайно внимание извади пръстена със сапфир, целуна го и го сложи на малкия си пръст. Покри. отново ръката, стана и се върна на мястото си пред съдията. Вдигна очи към него и произнесе с едва доловим глас:

— Моля да ми бъде разрешено да съм с този пръстен. по време на екзекуцията. Подарих ѝ го, когато я откупих — съдията Ди кимна и Ху продължи бавно вперил очи в пръстена: — Тогава беше почти дете... малко плахо момиче. Името ѝ беше Сапфир, също като на куртизанката, която прадядо ми откупил. „Това не е съвпадение — казах и тогава, — това е волята на небето. Твоята любов ще заличи всички страдания, които Сапфир от миналото е причинила на семейство то ми“ — той поклати едрата си глава. — Защо се промени тя след онези първи, толкова щастливи години? Дали защото не можа да забрави, че съм я купил направо от тезгяха, така да се каже? Не знам. Когато ме напусна, каза само: „Мей е богат, ти си беден. Животът все още ми дължи много... Брокат, дрехи, скъпи накити, много слуги наоколо.“ Това каза тя — Ху въртеше пръстена около пръста си. — Но богатството и разкошът на Мей не я направиха щастлива. Доста пъти му изневерява... Тъгувах, защото знаех какво означава това: че е нещастна и самотна. Един ден ме повика. Каза ми, че не успяла да ме забрави, мен, мъжа, който я бил освободил. Дали наистина беше така? Зная само, че отново бях щастлив. Тогава дойде този мор. Казах ѝ, че трябва да напусне града, но тя не искаше, защото сега слугите ги нямаше, а старият Мей беше много зает с разпределянето на зърното и можехме да се срещаме. Но миналата седмица ми каза: „Така повече не може. Трябва да напусна този град на смъртта и разложението. Искам да започна на чисто. Някъде далече.“ „Мога ли да дойда с теб?“ — попитах я аз. „Не зная — отвърна ми. — Обичам те, но ти винаги ще ми напомняш за минало то. А искам да го забравя.“

Ху млъкна. Съдията Ди го бе изслушал неподвижен в креслото си и сега попита:

— Какво точно се случи онази нощ?

Ху вдигна очи, сякаш стреснат в спомените си. — Какво се случи ли? Тя ме прие към полунощ в стаята за гости, както обикновено. Старият Мей отдавна се бил качил да спи, така ми каза. Завесите на леглото не бяха спуснати и светлината идваше от свещта на тоалетката. Изведнъж кръглата врата се отвори и в стаята се появи старият Мей. Носеше домашна роба, беше гологлав и рошав. „Убий го! — каза тя. — Не мога да го гледам! Не мога повече!“ Станах, но старият Мей рече: „Няма смисъл да ме убиваш, Ху. Вземи я за себе си. Ти я откупи, тя по право ти принадлежи.“ Тогавя тя скочи от леглото и се втурна към него, но Мей вдигна ръка: „Зная, че беше нещастна в този дом — каза той. — Последният ти шанс е да заминеш още сега с Ху. Може би най-сетне ще разбереш какво точно искаш — и като поклащаше глава, добави с онзи неговия надут поучителен тон: — Да знаеш колко те съжалявам!“ Тези думи ме изкараха от кожата. Откъде-накъде той ще и прощава? Само аз имах правото да ѝ простя! Ослепях от ярост, грабнах камъка за размиване на туш, ударих го, той падна, а аз заритах мършавото му тяло. Спрях едва когато тя ме прегърна и ми каза да престана — той прокара ръка през запотеното си лице. — Седнах ме един до друг на леглото, без да си говорим. Какво можехме да си кажем? Най-сетне тя проговори: „Реших ти да дойдеш с мен! — после каза: — Ще изкараме тялото в салона, в края на стълбището. Ще нагласим всичко, все едно е паднал рано вечерта. След няколко дни ще заминем. Заедно!“ Довлякохме тялото в салона и натъквихме всичко, та да излезе, че е било нещастен случай. После си тръгнах през градинската врата. Това е всичко.

В залата влязоха четирима облечени в черно мъже с качулки на главата. Придърпаха рогозката около тялото с професионална лекота, после увиха всичко в конопено платнище. Ху ги проследи с поглед, докато отнасяха товара си.

Съдията Ди даде знак на писарите. Двамата мъже отново прочетоха записките си с пискливи напевни гласове. Почти свършваха, когато светкавица процепи небето и озари високите прозорци. Последва оглушителен гръм и изведнъж по навосъчената хартия на

прозорците забарабаниха капки дъжд. Съдията се из върна в креслото си.

— Най-сетне! — обърна се той към помощниците си.

Капитанът пое записките от показанията и ги занесе на Ху, който постави отпечатъка от палеца си върху тях. Съдията Ди стана, пристегна робата си и заговори:

— Ху Бън, към вас беше отправено още едно тежко обвинение, но не виждам смисъл да го разискваме, тъй като самопризнанието ви за убийството на господин Мей Лян, много достоен човек и благодетел на народа, е напълно достатъчно. Съдът осъжда обвиняемия Ху Бън на смърт чрез обезглавяване. Военният закон постановява присъдата да се изпълни незабавно.

Съдията седна, взе четката за писане и попълни нужния формуляр, положи печата си отгоре и го предаде на Цяо Тай.

— Полковник Цяо Тай, заедно с полковник Ма дайте веднага необходимите разпореждания. Тао Ган ще присъства на екзекуцията като мой представител и ще напише официалния доклад — и той удари с чукчето.

Двама войници се насочиха към Ху. Той сякаш не ги забеляза. Очите му бяха приковани в пръстена на ръката му. Въртеше го бавно около пръста си и едрият сапфир хвърляше сини отблясъци. Единият от войниците го потупа по рамото. Ху се обърна и тръгна като насън пред войниците. Широките му плещи бяха приведени под широката ловджийска дреха. Съдията обяви:

— Следващото заседание на съда ще бъде утре сутринта. На него обвиняемият доктор Лю ще бъде осъден на дългогодишен затвор за лъжесвидетелство, укриване на съществени улики и непрофесионално поведение. Съдът се оттегля!

Ди отново удари с чукчето, стана и пристъпи към вратата, пъхнал ръце в широките си ръкави.

Всички присъстващи стояха почтително застинали.

ГЛАВА XX

Часовите пред входа на военния трибунал държаха импровизиран навес от брезент над военната носилка на съдията Ди. Докато го носеха към губернаторския дворец отпуснат на възглавниците, той протегна ръка, за да усети хладните капки на дланта си.

Изведнъж се почувства напълно изтощен. Опита се да се съсредоточи върху заседанието на трибунала, но залата с пращящите факли му се стори далечна и нереална, като сън, запомнен само отчасти. Мислите му се замъглиха и се завъртяха в кръг. После в съзнанието му падна завеса и той изпита ужасното усещане, че се носи в носилката от много дни насам и че ще продължи да се върти в омагьосан кръг, от който нямаше излизане. Стомахът му се свиваше от тревожно усещане. Съдията вдигна ръце и притисна с пръсти слепоочията си. Полека-лека замайването се оттичаше. Ала усещането за крайно изтощение и без надеждност не го напускаше. Запита се дали това е нормална реакция след трите седмици умствено и физическо напрежение. Или означаваше, че идва старостта?

Потънал в мрачните си мисли, той разсеяно вдигна очи към пустата мокра улица. Тук-там по някой прозорец на мрачните притаени къщи угасваше. Скоро императорската свита щеше да се завърне и столицата щеше да подхване обичайния си живот. Градът щеше да закипи. Но тази мисъл не успя да разпръсне дълбокото му униение и потиснатост.

Глухи подканящи възгласи го накараха да се изпра ви на седалката. Дочу се и познатият тракащ звук на дървено клепало някъде съвсем наблизо. В светлото зарево от полюшващите се фенери изникна мокрото сбръчкано лице на възрастен човек. Той стискаше кошница, пълна с рула навосъчена хартия. Голите му ръце, подаващи се изпод протритите ръкави, бяха потресаващо мършави.

— Освободи пътя! — изреваха войниците.

— Стой! — заповяда съдията. — Ще взема едно руло — обърна се той към продавача.

Това беше първият уличен търговец от три седмици насам.

— Пет гроша парчето. Вземете ли две, давам ги по четири, милостиви господарю — хитровата искрица проблесна в очите на стареца под рунтавите вежди, когато вдигна поглед към съдията. — Най-добрата навосъчена хартия! — нареждаше той. — Пази и от дъжд, и от слънце! Вземете две рула, милостиви господарю, казвам ви, тази нощ цената ще се вдигне!

Съдията взе едно руло и извади сребърна монета от ръкава си.

— Късмет ти желая! — каза той на уличния продавач. Старецът побърза да грабне сребърника и изтрополи бързо по влажните павета, уплашен да не би този побъркан господин да се разкае за щедростта си. Вече на безопасно разстояние, още по-разпалено затрака с клепалото си.

Съдията се усмихна и разстла навосъчената хартия върху влажните си ботуши. Топло чувство на гордост бе заличило всичките му тревоги и безпокойства, огромна гордост от този чудесен народ, на които имаше привилегията да служи. Три безкрайни седмици хора та се бяха таили в мизерните си колиби и бордеи, полугладни, парализирани от безмълвен ужас, из оставени на произвола на безмилостен враг, бродещ невидим наоколо. И сега, още при първия слаб полъх на надежда за промяна, вече излизаха, изпълнени с оптимизъм, зажаднели да се попазарят за няколко гроша, с които да осигурят скромната си купичка ориз.

Докато се качваше по високата стълба на губернаторския дворец, съдията отвърщаше с приповдигнато настроение на радостните поздрави на чиновници и войници. Щом стигна горе, побърза да излезе на терасата и застана до парапета, взирайки се в пелената от ситен дъждец. Долу в града заблестяваха все повече и повече светлинки. Внезапно се обади дълбокият бронзов глас на големия гонг от будисткия храм. Започваше благодарствен молебен.

Съдията влезе вътре, съблече тежката церемониал на роба и смени високата официална шапка с малка, прилепнала за главата. Останал по тънка долна дреха, той се настани зад писалището, разми малко туш и хвана четката. В официалния стил, приет за семейната кореспонденция, написа до първата си съпруга:

Притиснат от тежестта на държавни дела, не съумях да ви се обадя по-рано. Днес дъждът най сетне дойде и това означава край на Черната смърт и на извънредното положение. Надявам се близкото бъдеще да върне всички ви в града. Имаше някои извънредни събития, но благодарение главно на три мата ми помощници положението бе овладяно. Моите почитания на втората и третата съпруга и на децата.

Той изписа със стремително движение името си и се облегна в креслото. Замисли се с любов за жените и децата си и усети желание да добави още няколко реда от по-личен характер. Вслуша се в тихото ромолене на дъждовните капки и затърси подходящите думи. Преди да ги открие, го обори сънят.

Събудиха го с влизането си тримата му уморени и подгизнали помощници. Тао Ган му подаде свитък документи. Съдията им направи знак да седнат и прегледа официалните доклади, изписани със старателния почерк на Тао Ган. Ху бил екзекутиран на площада до общинската клада. Когато палачът оголил врата му, той се вторачил в пламъците и промълвил като в просъница: „Заминаваме заедно.“ Това били последните му думи. Тао Ган извади сапфирения пръстен от ръкава си.

— Беше свален от ръката на Ху. Предполагам, че трябва да го добавим към наследството на Мей?

— Да. Направи силен чай, Тао Ган.

Докато Тао Ган се суетеше около масичката в дъно то, Цяо Тай бутна шлема си назад и разказа:

— Докато водеха Ху към дръвника, го попитах защо всъщност е убил Йи. Той ме погледна с невиждащи очи и каза: „Йи беше жесток човек. Получи си заслуженото.“ Трябва ли това признание да се впише в протокола, господарю? За повече пълнота.

Съдията поклати глава.

— Не, това не е признание — отвърна той замислено. — Ху не е убил Йи — и като видя слисания поглед на помощника си, добави: — Ху не е могъл да знае, че Корал е при Йи онази нощ. Нали тя самата заяви, че бамбуковите щори останали спуснати. Дори да предположим, че Ху е наблюдавал галерията от къщата си зад канала, не е могъл да види, че там става нещо по особено. А и не можем да приемем, че е преплувал канала и че се е качил на балкона просто за да

шпионира Йи, за да се появи точно в мига, когато Йи се е канел да убие Корал. Не, приятели, прекалено много съвпадения! Освен това Ху наистина беше много силен мъж, но нисък, а Йи беше над среден ръст. Раната на главата му е била нанесена отгоре, от човек, висок колкото Йи или дори по-висок.

— Но Корал каза, че видяла Ху зад бамбуковите завеси! — възкликна Тао Ган.

— Така си е помислила — отвърна съдията. — Защото Йи я е накарал да стои гола на леглото, където Ху обикновено я е наблюдавал. Но този път злият демон Йи го е направил само за да злорадства над нейното притеснение, а не за да дразни Ху. Защото в стаята имаше само една свещ, а бамбуковите щори бяха спуснати. В паниката си Корал не е обърнала внимание на тези подробности. Тя е зърнала някаква голяма сянка и, естествено, е грешила, че е Ху. — Тогава кой е убил Йи? — избухна Ма Жун. — След като изслушах историята на Корал — започна съдията и стрелна Ма Жун с поглед, — си изградих своя теория. Тя свързва в едно всички факти, но не мога да я проверя. Надявах се, че тази нощ ще се случат някои събития, които да докажат моята теза. Нещата се развиха точно както очаквах, и това много ме зарадва, но съвсем не само защото потвърждава моята теория. Моля да запомните това! — той пое чашата, която Тао Ган му подаде, но тя беше толкова гореща, че я остави и се загледа навън. — Ще бъде истински порой! — възкликна той и плесна с ръце. Щом ординарецът се появи на вратата, нареди: — Из прати съобщение до стражниците в Западната и Из точната врата незабавно да затворят пинозовете! — после отново се обърна към тримата мъже и продължи: — Нека отново припомним показанията на Корал. Тя каза, че Йи ги е срещнал двете със сестра й на пазара и че е говорил с нея насаме. Но Синьобяло е умно момиче и се е досетила, че става нещо нередно. Едва ли историята, която Корал се е опитала да скалъпи пред нея, е била особено убедителна, защото танцьорката е простодушна безхитростна девойка. Тъй или иначе, Синьобяло е била завладяна от подозрения и е решила да държи под око сестра си. Когато Корал е излязла вечерта, Синьобяло я е проследила тайно до резиденцията на Йи. Видяла е как Йи пуска сестра й през вратичката в желязната порта и за момент е изпаднала в безизходица, защото в онази огромна стара крепост не може да се проникне от друго място. Но тя е много решителна и

съобразителна. Отишла е на брега и се е съблякла в храстите. Решила е да плува покрай брега, докато се озове под еркера на галерията и оттам да проникне в имението. И понеже не е искала да отиде невъоръжена, взела е едната от двете железни топки и я е омотала с шала си. После го е стегнала плътно около главата си и така хем косата и нямало да се намокри, хем топката е била на сигурно място — съдията отпи от чая си и като стрелка отново Ма Жун с поглед, продължи: — За тренирана акробатка като нея не е било трудно да се изкачи по колоната и тъй като е висока и слаба, без особени усилия се е прехвърлила и през корнизата на еркера. Докато се е промъквала отвън по перваза на прозореца, е чула Йи да крещи в изстъпление как е убил майка им и как сега ще убие Корал по същия начин. Когато е видяла през щорите Йи да удря сестра ѝ с камшик през гърдите, развързала е шала с топката, вдигнала е щорите и е прекрачила вътре. Йи се е обърнал, когато е чул шума, и се е втрещил при вида на голата мокра жена с разчорлени коси. Сигурно му е заприличала на Духа на отмъщението от отвъдния свят. И тогава е осъзнал, че е нещо още по-страшно от призрак, че е сестрата на Корал! Не покорното беззащитно девойче, а опитен боец със смъртоносно оръжие в ръка. Подобно на повечето жестоки хора Йи е бил голям страхливец, изпуснал е камшика и е закрепял за помощ. Нали си спомняш, Тао Ган, че устата му беше Широко отворена. И момичето го е ударило с тежкия шал, не ръкав. Ударът е бил страхотен и черепът му се е размазал в облегалката на стола — съдията замълча за миг, загледан в поройния дъжд. — Сигурен съм, че е станало горе-долу така. Нататък обаче следват само предположения. Мисля, че след като е убила Йи, гневът на Синьобяло внезапно се е изпарил и тя е осъзнала какво е извършила. Не можем да очакваме от момичето да знае или да съобрази, че случаят ще бъде разгледан като непредумишлено убийство и че тя е щяла да бъде напълно оправдана, още повече че Йи се е канел да убие сестра ѝ по същия ужасен начин, по който е убил майка им. Когато е видяла петното от кръв на шала си, девойката съвсем се е паникьосала, хвърлила е желязната топка в канала, а изцапания шал е изпуснала на пода. Прекрачила е перваза, спуснала се е по колоната и отново е преплувала канала. На брега е облякла дрехите си и е отишла в кръчмата, където си я срещнал ти, Ма Жун.

— Сега разбирам защо изобщо не обърна внимание на баща си! — възкликна Ма Жун. — Била му е обидена, че не и е казал истината за смъртта на майка им, която е споделил с Корал!

Съдията кимна.

— Решила е никога да не му признае какво е направила. Покъсно се е сетила, че е оставила шала си на местопрестъплението, и е започнала да се безпокои дали тя и сестра и не са оставили и други улики в галерията. На нас ни е известно, че освен обицата на Корал и червения камък друго няма. Защото слугинята Касия грижливо е изтрила мокрия перваз, смятайки, че спасява Ху. Но Синьобяло, естествено, не е могла да знае всичко това. Така че тя е решила да се върне в галерията, и то по същия път, по който е проникнала предната вечер. Не се е досетила, че водата в канала вече няма да е застояла и неподвижна, а с бързо течение, понеже междуременно шлюзовете бяха отворени — съдията погледна към Ма Жун. — Ти си роден и израсъл в област с много реки и езера, приятелю, и ти е известно, че на завой течението винаги е по-силно откъм външната страна. Често съм го установявал, докато съм наблюдавал от моста растителността по дъното. Още повече че от външната страна след моста Полумесец се издига стръмната стена на имението на Йи. Това стеснява течението и усилива натиска му към вътрешната страна на завоя. Девојката не е могла да достигне колоните, защото течението я е отнесло към отсрещния бряг под балкона на Ху и там тя се е уплеела в подводните растения. Когато ти, Ма Жун, си я спасил, й се е наложило набързо да съчини някакво обяснение. Спомняш ли си дали ти пръв спомена името на Ху?

Ма Жун се почеса по тила.

— Сега като си помисля — каза той навъсено, — се сещам, че подметнах някаква тъпа шегичка за това, дали Ху не я е хвърлил от балкона.

— Точно така! Твоите думи са й подсказали какво да ти поднесе. Е, добре, след като изслушах разказа на Корал, изградих теорията си. Натъртих пред Юан, че обвинението срещу Ху за опита му да изнасят Синьобяло ще бъде много тежко. Вярвах, че ако предположенията ми са точни, момичето само ще дойде при мен и ще си признае всичко. Защото, както разбрах, тя е честна девојка и не би оставила невинен човек да бъде осъден заради измислена от нея история. Имаше,

разбира се, и други факти, които подкрепяха пред положенията ми. Преди всичко, когато си тръгнахме от Ху, той съвсем не изглеждаше в настроение за изнасилване. Не посетител очакваше той тогава, а вест от госпожа Мей. Освен това шалът, който намерихме, беше мокър само в краищата, което подсказваше, че плувецът го е омотал около главата си, и това ни насочваше към жена. А и когато Синьобяло е прогонила разбойниците от кръчмата, е имала само една топка.

— И косата ѝ беше влажна — обади се Ма Жун. — Затова и пиеше като смок... О, небеса! Каква жена! — с въздишка прошепна той.

— По-добре иди в канцеларията, Ма Жун — продължи делово съдията, — и виж дали още чака. Ако я намериш, можеш сам да я разпиташ за подробностите.

Ма Жун скочи на крака и изхвърча навън, без да каже дума.

— Очевидно е много самостоятелна и решителна девойка — обърна се съдията с усмивка към двамата си помощници. — И значи се нуждае от съпруг на място. Така би се поуспокоила, струва ми се. — Брат Ма ще се справи! — усмихна се до уши Цяо Тай. — Ще му се наложи да спази стария обичай и да вземе за втора съпруга другата близначка. Е, така ще може да докаже що за мъж е — той замълча, потърка доволно длани и ненадейно попита: — Не трябва ли тя да разкаже цялата история пред съдилището, господарю, за да бъде оправдана официално? Защото не бива смъртта на Йи да бъде вписана като неразкрито убийство.

— Защо да не бива? — повдигна съдията гъстите си вежди. — Не бих искал бъдещото семейство на нашия приятел Ма Жун да се обсъжда из градските чайни. Ще запиша смъртта на Йи като убийство от неизвестно лице или лица. Никак не се притеснявам, че ще имам няколко неразрешени случая в досието си!

— Хм, на брат Ма най-сетне ще му надянат юлара! — тънко усмихнат се обади Тао Ган. — При това двоен! — добави той, подръпвайки дългите косми, висящи от брадавицата му. После лицето му помръкна: — Значи мотивът с върба изобщо не е бил следа — недоволно каза той. — Йи е бутнал вазата, докато е ял джинджифиловите сладки, и тя случайно е паднала на пода.

Съдията погледна замислено помощника си и каза, леко поглаждайки бакенбардите си:

— Не съм сигурен в това, Тао Ган. Твоето заключение, че счупената ваза е улика, важи. Но никога няма да можем да го докажем. Спомняш ли си, че Йи е изкрещял, когато Синьобяло е пристъпвала към него. И също, че в този миг не е знаел за бягството на Корал. Предполагал е, че и двете сестри ще бъдат заварени в галерията от прислужничката и младия вратар. И понеже е бил крайно отмъстителен човек, предполагам, че когато е разпознал мократа фурия, изникнала пред него, последната му мисъл е била да остави улика за нейната самоличност. Затова е счупил вазата. Но не защото е била украсена с мотива с върба, а поради много по-очевидна причина. Защото е от синьо-бял порцелан. Налей ми още една чаша, моля те!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.